8
Β/4 128
Α. Π

ΚΩΣΤΑ ΠΑΠΑΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

ΠΟΝΕΜΕΝΑ ΧΑΜΟΓΕΛΑ

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΔΑΦΝΗΣ 15

Δεκέμβριος 1936

452 B/4
Β 128
Α. Β
3922

ΚΩΣΤΑ ΠΑΠΑΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

ΠΟΝΕΜΕΝΑ ΧΑΜΟΓΕΛΑ

ΑΘΗΝΑ 1936

ΣΤΟΝ

ΑΔΕΛΦΟ ΜΟΥ

ΑΝΔΡΕΑ ΔΗΜΑΚΟ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΜΕΓΑΛΗ ΨΥΧΗ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ "ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ,, ΜΑΓΕΡ 18

ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

Φοιτητὴς ἀκόμα εἶχα γράψει μιὰ σειρὰ ποιημάτων. Ἦταν ἕνας τρόπος —ὁ μόνος— νὰ δώσω διέξοδο στὴν πίκρα καὶ τὴ θλίψη, ποὺ ἀνελέητα καταδυνάστευαν τὸ ἐσώψυχό μου, γεννημένες μεριὰ ἀπὸ τὶς στερήσεις, τὴν πεῖνα καὶ τὴ διανυκτέρευσή μου τὶς περισσότερες φορὲς στὸ ὕπαιθρο, μέσα στὴν καρδιὰ τοῦ ἀντίφτωχου χειμῶνα, καὶ μεριὰ ἀπὸ τὴ σκληρὴν ἀδιαφορία τῶν γνωστῶν μου καὶ δικῶν στὸν ἐπίμονο κατατρεγμὸ τῆς μοίρας μου. Τὴ βαρυχειμωνιὰ ἐκείνη τῆς δυστυχίας μου περίμενα νὰ τὴν διαδεχθοῦνε ἡμέρες, ἂν ὄχι ἀνοιξιάτικες, ἀλλὰ τοὐλάχιστο ὑποφερτές. Μὰ τοῦ κάκου. Ἀντίθετα μὲ τὸν καιρὸ ἡ κατάσταση αὐτὴ χειροτέρεψε· ἄρχισε μιὰ ἀπέραντη πολυτρικύμιστη ἐποχὴ φοβερῶν ταλαιπωριῶν· ὁ πόνος δὲν ἄφησε καμμιὰ γωνιὰ τῆς καρδιάς μου ἄσκαβη κι' ἀρράγιστη. Πέρασα χρόνια μόχθων καὶ φοβερῶν δοκιμασιῶν. Μέσα στὴ μανιασμένη θύελλα τῶν ἀργῶν καὶ θολῶν ἡμερῶν μου ἤμουνα ὑποχρεωμένος νὰ καταγίνουμαι μὲ ἐπιμέλεια καὶ ἐπιμονὴ στὸν κύκλο τῶν μελετῶν, ποὺ ἀπαιτοῦσε τὸ ἐπάγγελμά μου. Τὸ εἶδος τῆς δουλειάς μου μὲ ἀνακούφιζε κάποτε μὲ τὴν ἐπικοινωνία μου μὲ ἁπλὲς κι' ἀθῷες παιδικὲς ψυχές· ἔκλεβα τότε λίγον καιρὸ κι' ἔγραφα κανένα ποιηματάκι· ἔτσι μαζεύθηκε ἀρκετὸ ὑλικό. Μὰ ὅλη ἐκείνη ἡ ἐργασία εὐτυχῶς ἢ δυστυχῶς χάθηκε. Τὸν τελευταῖο καιρὸ νέο Σιμοὺν ξύπνησε κι' ἐτάραξε τὴ βουβὴ ἐρημιὰ τῆς ψυχῆς μου κι' ἔθαψε τὶς θαμπὲς καὶ κουρασμένες ἐλπίδες μου κάτω ἀπὸ τ' ἀμμώδη βουνὰ τῆς πιὸ βαθειὰς καὶ συντριπτικῆς ὀδύνης! Γιὰ ν' ἀντιπαλαίσω στὴ γεμάτη ἀπὸ θανατερὴν ἀγωνία ἀπόγνωσή μου καὶ νὰ βοηθήσω οἰκονομικὰ προσφιλέστατό μου πρόσωπο σὲ δυσκολοθεράπευτη καὶ πολύχρονη ἀρρώστια του ἐτύπωσα τὸ κοινωνιολογικὸ βιβλίο μου «**Τὸ πρόβλημα τοῦ πολιτισμοῦ**» μὲ τὴν πολύτιμη συνδρομὴ τοῦ ἐκλεκτοῦ ἐπιστήμονα καὶ φίλου κ. Νίκου Φραγκίσκου, στὸν ὁποῖο μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτὴ ἐκφράζω τὴ βαθειὰ εὐγνωμοσύνη μου. Ἡ ἐπιτυχία τοῦ βιβλίου μου αὐτοῦ καὶ ἡ εὐμενέστατη ὑποδοχή, ποὺ τοὔγινε ἀπὸ τὴν κριτική, μοῦ ἐπιτρέψανε καὶ μ' ἐνθαρρύνανε στὴν ἔκδοση τῆς Συλλογῆς αὐτῆς τῶν ποιημάτων μου. Ἀπὸ τὰ ποιήματα, ποὺ περιλαμβάνει, φοιτητικὰ εἶναι τὰ ἑξῆς: **1) Ἐκείνη πρὸς ἐκεῖνο, 2) Ἐκεῖνος πρὸς ἐκείνη, 3) Κοντὰ στὰ μεσάνυχτα τοῦ νέου χρόνου, 4) Πόθοι, 5) Ἐρωτικὸ παραλήρημα, 6) Κηδεύω ἀπόψε τὰ**

ὄνειρά μου, 7) Στὰ μάτια σου, 8) Ἦρθες, 9) Δὲ θέλω πιὰ νὰ κλαῖς, 10) Ἐπιτάφιος τῆς ψυχῆς μου, 11) Ἡ προσευχὴ τῆς ψυχῆς μου, 12) Γλυκασμοί, 13) Στὴν εἰκόνα....ἐκείνης, 14) Τραγούδι, 15) Ὄνειρο τοῦ ὀνείρου μου, 16) Γράμμα στὴν ἀδερφή μου καὶ **17) Σφυρίζει ὁ σιδερόδρομος.** Καὶ τὰ 17 ἔχουν ἐρωτικὸ περιεχόμενο. Εἶναι τὰ ποιήματα τῶν 20 χρονῶν, τῶν πιὸ ὁρμητικῶν καὶ τυφλῶν χρονῶν τῆς ζωῆς. Ὅλα τὰ ἄλλα τὰ ἔγραψα τώρα τελευταῖα. Ὑπάρχει ὅμως ἕνα κενὸ 10 χρονῶν. Ἡ ἐργασία τῆς δεκαετίας αὐτῆς χάθηκε: τὴν κατάστρεψεν οἰκεῖο χέρι χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ καὶ ἐπειδὴ δὲ φαντάσθηκε, πὼς θὰ τὴ χρειαζόμουνα. Ἴσως νὰ ἔκαμε καὶ καλά. Αὐτὸ εἶμαι ὁ μόνος πάντως, ποὺ δὲν μπορῶ νὰ τὸ ξαίρω καὶ στὸ ὁποῖο δὲ μοῦ πέφτει λόγος. Τὸ μόνο, ποὺ μπορῶ νὰ πῶ εἶναι, ὅτι δὲ χάθηκεν ἡ πόλη γιὰ βελόνι· ἂν ξεχώρισα τὰ φοιτητικὰ ἀπὸ τὰ ἄλλα μου, τὸ ἔκαμα γιὰ νὰ δικαιολογήσω τὴ μορφικὴ καὶ συνθετικὴ διαφορά τους ἀπὸ τὴν πρόσφατή μου παραγωγή. Φοιτητικὰ ἔχω κι' ἄλλα, μὰ δὲν τὰ θεώρησα κατάλληλα νὰ ἰδοῦνε τὸ φῶς γιὰ πολλοὺς λόγους καὶ ξέχωρα γιατὶ εἶναι πολὺ πεσσιμιστικά. Ἐπειδὴ δὲ τώρα αἰσθάνουμαι τὴν ἀνάγκη νὰ γράψω, κάνω τὴν πρώτη ἐμφάνισή μου μ' αὐτά, τὰ ὁποῖα ἐπιθυμῶ νὰ κριθοῦν ὡς τὰ πρωτά μου. Ἂν οἱ εἰδικοὶ βροῦνε, πὼς ἔχουν τόση ὰὰ ἀξία, ὅση χρειάζεται γιὰ νὰ ἐξακολουθήσω συνθέτοντας, θὰ συνεχίσω μὲ τὴν ἐλπίδα, πὼς τὰ καινούργια μου θὰ εἶναι σιμώτερα στὸ νόημα τῆς τέχνης.

Θὰ ἤθελα νὰ πῶ προλογικὰ μερικὰ γιὰ τὴν ποίηση, τὴν ὁποία θεωρῶ σὰν τὴ βασίλισσα τῶν ὡραίων τεχνῶν καὶ τὴν ἱερὴ μήτρα γιὰ τὴν ἐναρμονισμένη σύλληψη, σύνθεση καὶ ἔκφραση τῶν ἀνησυχιῶν καὶ πόθων τῆς διάνοιας καὶ τῆς ψυχῆς. Ἐπειδὴ ὅμως μὲ καιρὸ σκέφτουμαι νὰ τυπώσω εἰδικὸ βιβλίο πάνω στὸ θέμα αὐτό, δὲν κάνω λόγο σήμερα. Μόνο θὰ ἤθελα νὰ τονίσω τὸ ἑξῆς: Στὸν τόπο μας παίζουν πολλὲς φορὲς ρόλο τὸ ὄνομα, οἱ σχέσεις καὶ τὰ παρεπόμενα· ἂν εἶναι τοῦ τάδε γνωστοῦ κλπ. ἡ τάδε ἐργασία, κρίνεται εὐνοϊκά, ἄσχετα, κάποτε, μὲ τὴν πραγματικὴ ἀξία της. Δὲ θέλω νὰ πῶ μ' αὐτό, πὼς δὲν ἐκτιμῶ τὴν ποιητικὴ καὶ γενικώτερα τὴ λογοτεχνικὴ ἐργασία τῶν γνωστῶν μας ποιητῶν καὶ λογοτεχνῶν. Κάθε ἄλλο. Μὰ θέλω νὰ περιχαρακώσω τὴν ἐργασία μου ἀπὸ τὴν τυχὸν καταδίκη γιὰ λόγους προλήψεως καὶ ἐπιπόλαιης κριτικῆς.

Καὶ ἕνα ἄλλο: Θεωρῶ ὑποχρέωσή μου νὰ εὐχαριστήσω τὸν ἄριστο συνάδελφο καὶ φίλο κ. **Νίκο Φραγκίσκο** γιὰ τὸ βάρος, ποὺ πῆρε τῆς τωρινῆς ἐκδόσεως μὲ ἀσύγκριτο ἀλτρουϊσμὸ καὶ εὐγενικὴ προθυμία, ἀπὸ βαθειὰ καὶ μόνο φιλία, καὶ τὸν ἐξαιρετικὸ ζωγράφο καὶ φίλο κ. **Ἀγήνορα Ἀστεριάδη** γιὰ τὴν καλλιτεχνικοποίηση τοῦ ἐξώφυλλου καὶ τὶς βινιέττες, ποὺ ἔβαλε μέσα, κινούμενος ἀπὸ τὰ ἴδια, ποὺ εἶπα πάρα πάνω, αἰσθήματα.

Κ. ΠΑΠΑΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΣΤΗ ΘΕΟΤΟΚΟ

Στὶς τρικυμίες τῆς ψυχῆς, στοῦ λογισμοῦ τὸ σάλο,
στὶς θλίψεις, στὶς ἀρρώστιες μου καὶ σ' ὅποιο βάσανο ἄλλο
σ' Ἐσέ, Παρθένα μου γλυκειά,
σκέπη τοῦ κόσμου σπλαχνικιά,
στηρίζω τὴν ἐλπίδα μου, κι' ἡ χάρη Σου μοῦ δίνει
θάρρος, χαρά, παρηγοριὰ κι' ὑγεία καὶ γαλήνη.

Ἐσὺ τὴν ἄδεια μου καρδιὰ γεμίζεις καλωσύνη
ποτίζοντάς τη μ' ἀρετὴ καὶ μὲ ταπεινοσύνη·
κι' ὅταν ὁ πόνος ὁ πικρὸς
μὲ φαρμακώνῃ, Ἐσύ, γιατρός,
τρέχεις κοντά μου κι' ἔλεος σκορπᾷς στὰ βάσανά μου,
γιατὶ τὸν πόνο πιὸ βαθιὰ ἔνοιοσες, Δέσποινά μου.

Τὴ φλόγα μέσα μου βαστᾷς τῆς πίστης ἀναμμένη
μὲ τοῦ ἀγαθοῦ τὴν εὐωδιὰ γλυκὰ περιχυμένη,
κι' ὅταν σὲ κίνδυνου στιγμὴ
γυρνῶ τὴν ὄψη μου χλωμὴ
στὸν οὐρανὸ καὶ Σοῦ ζητῶ γονατιστὸς βοήθεια,
μοῦ χύνεις ἀνακούφισης βάλσαμο εὐθὺς στὰ στήθια.

Ὦ! Παναγιά μου, εὐλόγα με καὶ δόσ' μου τὸ κουράγιο
τοῦ Σταυρωμένου Σου τοῦ Γυιοῦ τὸ θέλημα τὸ ἅγιο
νὰ κάνω πάντα μὲ χαρά,
πνίγοντας πάθη δολερά,
νὰ Σὲ λατρεύω, νᾶμαι ἁγνὸς στὴ σκέψη καὶ στὸ σῶμα,
κι' ὅλο τὸν κόσμο ν' ἀγαπῶ, καὶ τοὺς ἐχθρούς μου ἀκόμα.

"ΩΔΗ ΣΤΟΝ ΚΩΣΤΗ ΠΑΛΑΜΑ,,

ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΠΟΙΗΤΗ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

Ὑμνους δὲν ἔμαθα ποτὲ σὲ στίχους ν' ἀραδιάζω·
μοῦ ἀρκεῖ, ποὺ ἀνθίζει μέσα μου κρυφὸς ὁ θαυμασμός μου
γιὰ καλλιτέχνες ἔξοχους κι' ἄξιους σοφοὺς τοῦ κόσμου·
ὅσους μοῦ ἀρέσουν ἀπ' αὐτούς, στὴ σχόλη μου σπουδάζω.

Τυπώνουν στὰ βιβλία τους τὸ ἴδιο τους τὸ πνέμα
καὶ μοῦχουν γίνει ἀχώριστοι στὴ μοναξιά μου φίλοι·
σὰ νὰ μιλοῦν μοῦ φαίνεται τὰ ἴδια τους τὰ χείλη
κι' ἀπάνω μου σὰ νὰ γυρνοῦν τὸ φωτεινό τους βλέμμα.

Ἀπ' ὅλους ὅμως πιὸ πολὺ μιλεῖς μέσ' τὴν ψυχή μου
Ἐσύ, Ὀλύμπιε Παλαμᾶ, Ὅμηρε ἀναστημένε,
προφήτη μεγαλόστομε κι' ἀπόστολε ἐμπνευσμένε·
γι' αὐτὸ κι' οἱ στίχοι αὐτοὶ σ' Ἐσὲ χαρίζονται οἱ φτωχοί μου.

Προσκυνητές Σου εὐλαβικοί, σ' Ἐσένα προσκυνοῦμε
τὴν ἀστραπὴ τοῦ πνέματος τοῦ Ἀρχαίου καὶ τῆς Δύσης
τὴν πρόοδο, ποὺ πέτυχες σοφὰ νὰ ἐναρμονίσῃς,
κι' ἔχοντας τὸ ἄστρο Σου ὁδηγό, τὸ ὡραῖο θὰ ζητοῦμε.

Ἡ μαγικὴ τῆς λύρας Σου ψυχὴ μᾶς φανερώνει
τὸ λυρισμὸ τοῦ Ἀρχίλοχου, τὴ δόνηση τοῦ Ἀλκαίου,
τὴν ἔξαρση τοῦ Πίνδαρου, τὴ φλόγα τοῦ Τυρταίου
καὶ στῶν μεγάλων τραγικῶν τοὺς τόνους μᾶς ὑψώνει.

Στὴ στηριγμένη γέφυρα στὰ βάθη τῶν αἰώνων,
ποὺ τὴν Ἀρχαία Ἑλληνικὴ μὲ τῆς Εὐρώπης σμίγει
τὴ σκέψη, στέκεις ψάλλοντας, κι' ὄνειρα, πόθους, ρίγη
ξεχύνει τὸ τραγούδι Σου παλιῶν καὶ νέων χρόνων.

Ἄλλος στὸν κόσμο ποιητὴς κανεὶς δὲν ἐνσαρκώνει
τὸ νόημα τοῦ θάματος, ποὖχει ἡ Ἑλλάδα ζήσει,
καὶ τοῦ Θριάμβου τὴ φωνὴ τῆς γνώσης μέσ' τὴ Δύση·
ἡ ποίησή Σου καὶ τοὺς δυὸ κόσμους ἑνώνει μόνη.

Τοῦ λυρισμοῦ Σου ἀστείρευτα τὰ μαγικὰ κανάλια·
πίστη Σου ἡ Δόξα τῆς φυλῆς, ἡ ὁμορφιὰ κι᾽ ἀλήθεια·
μὰ κι᾽ ὅλη ἡ ἀνθρωπότητα γεμίζει Σου τὰ στήθια·
οἱ στίχοι σου ὥριοι, πλαστικοί, χιλιόχρωμα ὅλοι ὀπάλια.

Τὶς λῦπές Σου καὶ τὶς χαρὲς ψαίλνεις μ᾽ ἀνθρώπου τόνο,
ὠκεανὸς ἡ γνώση Σου, βυθός της τὸ αἴσθημά Σου,
ψηλότερο στὸν Παρνασσὸ τὸ θεῖο ἀνάστημά Σου
καὶ στὸ βασίλειο τῶν Μουσῶν πρῶτος στὸν πρῶτο θρόνο.

Σοφός, βαθύς, πρωτότυπος, Οὺγκὼ μαζὶ καὶ Δάντης,
πηγαῖος κι᾽ ὑψηλόπνοος, πρὸς κάθε δόγμα ξένος
αἰσθητικό, τὸν ἄνθρωπο, τὴ φύση καὶ τὸ Γένος
ψαίλνεις, προφήτης, ῥαψῳδός, κήρυκας, βάρδος, μάντις.

Αἴσθημα, χάρη, λυρισμό, γλυκὰ συνδυασμένα
στὸ στίχο Σου, μὲ Μουσικὴ τὰ δένεις κι᾽ ὁμορφαίνεις
τῶν στοχασμῶν τὸν κόσμο Σου μ᾽ ὁράματα καὶ ὑφαίνεις
μὲ θρήνους κι᾽ ὕμνους τῆς Φυλῆς μαζὶ τὰ πεπρωμένα.

Ῥυθμοί, συλλήψεις, ἄριες, στόνοι, ἐκτελέσεις, τόνοι
τῆς ποίησής Σου ἡ φλογερὴ ψυχή, ποὺ μᾶς φωτίζει·
πύργους συμβόλων κι᾽ ἀξιῶν παλιῶν μὲ νέο χτίζει
σχέδιο ἡ τέχνη Σου, κι᾽ ὀρθοὺς στ᾽ ὡραῖο τοὺς ὑψώνει.

Ἡ ἔμπνευσή Σου πίδακας, ἡ γονιμότη βρύση,
τὸ αἴσθημά Σου πέλαγο, τὸ πάθος Σου πλημμύρα,
οἱ γνώσεις Σου ὄμορφη ἄνοιξη, οἱ φράσεις σου ἄνθια, μύρα,
κι᾽ ἡ μοῦσά Σου ἀποκάλυψη σ᾽ Ἀνατολὴ καὶ Δύση.

Καθάρια, ψηλοπέταχτη, πλατειά, γερὴ κι᾽ αἰθέρια
ἡ φαντασία Σου, ἀστραπὲς ἐξάρσεων τινάζει,
ἡ κάθε μιά Σου ἐκτέλεση λάμπει ἀκριβὸ τοπάζι
κι᾽ ἀγγίζουν οἱ Βαγνερικὲς συνθέσεις Σου τ᾽ ἀστέρια.

Γόνιμης σκέψης ὀργασμὸς καὶ βλάστηση αἰσθημάτων,
ἄγνωστοι κόσμοι, ὁρίζοντες πλατειοί, καινούργιοι δρόμοι,
ἔργο βαθὺ κι᾽ ἀθάνατο, γεμᾶτο φῶς καὶ ῥώμη
καὶ Νεραϊδίσιο θέλγητρο μελῳδικῶν κυμάτων.

Στὸ χάος τοῦ Ἅδη σήμερα, ποὺ κάθε ἀξία ἐσβήστη,
κι' ἄδειες μᾶς δέρνει τὶς ψυχὲς ἡ νύστα κι' ἡ ἀνία,
τοῦ τραγουδιοῦ Σου τοῦ ὀρφικοῦ ἡ γλύκα κι' ἁρμονία
ξαναγυρνᾷ μας στῆς ζωῆς τὸ νόημα μὲ πίστη.

Σὲ οὐράνιων πέλαγων γλαυκῶν σοφὰ φωτόλουστα ὕψη
ἀϊτός, τῆς τέχνης βασιλιάς, πετᾷς καθάριο πνέμα·
γυρνᾷς στὸν κόσμο κάτω Σου σπουδαχτικὰ τὸ βλέμμα
καὶ τραγουδᾷς, σὰν χαίρεσαι, καὶ κλαῖς, σὰν ἔχῃς θλίψη.

Ἀγάπη, φύση κι' ἀρετὴ βαθειὰ συγκίνησή Σου,
οἱ ἥρωες, οἱ μάρτυρες κι' οἱ ἀγαθοὶ ψαλμός σου,
τὸ Ἔθνος καὶ τὸ μέλλο του παλμὸς καὶ στοχασμός σου,
κι' ἡ ἀνθρωπότητα σκοπὸς σ' ὅλη τὴν ποίησή Σου.

Τὴ φαντασία Σου ὄνειρα κι' ὁράματα φτερώνουν,
ἰδέες κι' ἔννοιες καθαρὲς στὸ νοῦ Σου πλημμυρίζουν
οἱ Ἑλικώνιες οἱ πνοὲς τὰ στήθια σου γεμίζουν
κι' οἱ Μοῦσες μέσα τους μολπῶν κύματα ξεσηκώνουν.

Σκόπας τοῦ στίχου, τῶν παθῶν τὴ γλῶσσα νὰ ἑρμηνέψῃς
ζητᾷς καὶ τὴν αἰσθητικὴ τὴν κλασσικὴ σπουδάζεις·
ὡστόσο μένεις Χριστιανὸς στὸ νόημα, καὶ μοιάζεις
Ἀρχιερέας λειτουργὸς μέσ' τὸ ναὸ τῆς σκέψης.

Δέκτης σοφὸς τοῦ μυστικοῦ ψιθύρου τῶν αἰώνων
μὲ τὶς λαχτάρες Σου μαζὶ τὸ νόημά του ἐκφράζεις,
Ῥούμπενς στὴ σύλληψη, ἴλιγγο θάμβους παντοῦ τινάζεις
καὶ πλάθεις ἔξω ἀπὸ γραμμὲς σχολαστικῶν κανόνων.

Τὸ ζωηφόρο σκίρτημα τὸ γόνιμο τῆς φύσης
μὲ τὸ ἄγγιχτό του νόημα, τὸ τελετουργικό του
καὶ τὴν πηγαία του ὀμορφιά, ψυχὴ στὸ μυστικό του,
στὴν ποίησή Σου μπόρεσες πιαστὸ ν' ἀντιφεγγίσῃς.

Συγκίνησες παλλόμενες δραμάτων κι' εἰδυλλίων
ῥίγη μαζὶ καὶ πυρκαγιὲς στοὺς ἀστρικοὺς κευθμῶνες,
χλωρίδες κι' ἄνθη ξωτικὰ στῆς τέχνης τοὺς λειμῶνες
οἱ Συλλογές Σου, κι' ἴριδες κι' ἀνατολὲς ἡλίων.

Κι' ὅλη Σου ἡ ποίηση ὑψηλῆς ὀρχήστρας συμφωνία
σὲ θαυμαστὴν ἐναλλαγὴ δεμένη εἰκόνων κι' ἤχων,
σοφίας χείμαρρος, βροχὴ φλόγινων, θείων στίχων,
ποὺ ν' ἀποδώσῃ δὲν μπορεῖ γλῶσσα γνωστὴ καμμία.

Δόξα τῆς τέχνης, Παλαμᾶ, τοῦ Ἔθνους τιμὴ καὶ θρέμμα
τοῦ Ὀλύμπου, πάντα θὰ ὁδηγᾷς τὸν κόσμο τῶν γραμμάτων
στὸ τέλειο, μέτρο ἐμπνεύσεων, πηγὴ ρυθμῶν, θεμάτων
καὶ νέος Γκαῖτε μὲ ψυχὴ καὶ μὲ Ἀπολλώνιο πνέμα!

"ΩΣΑΝΝΑ ΟΝΕΙΡΩΝ„

Στὴ Μ. Α. Η. ὁλόψυχα

Πλανιώταν χθὲς ἡ σκέψη μου μὲ κόπο στ' ἀκρογιάλι
τῆς ἀρετῆς, καὶ βούλιαζε στὴν ἄμμον ἁπαλά,
στὸ δειλινὸ τῆς κούρασης ὁ ἥλιος, πορτοκάλλι
χρυσό, στοὺς κόρφους ἔγερνε τοῦ πόντου ντροπαλά.

Τοῦ πέλαγου καὶ τ' οὐρανοῦ τὰ γαλανὰ τὰ πλάτια,
ξάστερο γέλιο ὁλόφωτο στὰ χείλη μιᾶς πνοῆς,
ἀνάβρυσμα μιᾶς μουσικῆς ἀπ' τῆς ψυχῆς τὰ μάτια
κι' ἑνὸς ὀνείρου θρίαμβος νοητικῆς ζωῆς.

Ἄμμος ἡ θλίψη, βύθισε τοὺς πόθους ὡς τὸ γόνα
τῆς προκοπῆς, κι' ἀπόμεινεν ἡ θέληση ῥιχή·
πολλὲς φορὲς ἐσάρκασεν ἡ μοῖρα στὸν ἀγῶνα
τῆς προσδοκίας, ὅπιο στὴν ἄθρησκη ψυχή.

Ἐμάκραινεν ἡ ὄαση στοῦ ὡρολογιοῦ τὸ χτύπο,
κι' ἡ πλάνη ζέσταινε τὸ φῶς μ' ὠχροὺς κυματισμούς,
ἀγκάθια στῆς διαίσθησης ἀργόσπερνε τὸν κῆπο,
εἰρηνικούς, μιᾶς ἄβαθης φωτιάς, ἐνδοιασμούς.

Ἐχάσανε τ' ἀχνάρια τους οἱ Μάγοι μὲ τὰ δῶρα
καὶ παφιλένια βγήκανε τ' ἀστέρια τῆς καρδιάς·
κι' ἐνῷ ἡ δίψα ξέραινε τῆς αἴσθησης τὴ χώρα,
ξεκίνησεν ἡ ὄαση στὸ βάθος τῆς βραδυάς.

Ἀνύποπτη ξεκίνησε μ' ἄνθια φωτὸς ντυμένη
μὲ τὴ φροντίδα καὶ στοργὴ τῆς φίλης κι' ἀδερφῆς,
καὶ τὸ θλιμμένο στοχαστὴ καιροὺς νὰ τὴν προσμένῃ
βρῆκε, μ' ἀκοίμητους παλμοὺς λαχτάρας πιὸ σοφῆς!...

Ῥόδα στὴν ἄμμο φύτρωσαν, φτεροῦγες στοὺς ἀγκῶνες,
ἐξύπνησαν τὴ νόηση χαρᾶς ἐωθινά,
μέσ' τῆς καρδιὰς τὸ θρίαμβον ἠχήσαν ὡσαννὰ
κι' ἐγονατίσαν στῆς ζωῆς τὸ γάμον οἱ αἰῶνες.

Τοῦ σκοταδιοῦ ταράχθηκεν ἡ ἄρρωστη γαλήνη,
ἐδίπλωσε στὴ ῥάχη του τὸ δέος τὰ φτερά,
τοῦ ὀνείρου ἡ νάρκη σκίρτησε κι᾽ ἐβγῆκεν ἡ σελήνη
ξάγναντα μ᾽ ὅλα τῆς ψυχῆς τ᾽ ἄστρα τὰ φωτερά.

᾽Ανάσταση!... ποιά δύναμη φωλιάζει κυβερνήτρα
στῆς σιωπῆς τ᾽ ἀνάσασμα, στὸ χάος τῶν βυθῶν;
π ο ι ο ί νόμοι πλάθουν τὴ ζωὴ στοῦ σκοταδιοῦ τὴ μήτρα
καὶ τῶν κατάξερων φυλᾶν τ᾽ ἄρωμα τῶν ἀνθῶν;

Τὸ φῶς κι᾽ ἡ νίκη περπατοῦν στῆς γνώσης τὰ σκοτάδια
κι᾽ ἡ προσδοκία πίσω τους μὲ πίστην ἀκλουθεῖ·
μὴ βλέπεις, μόνον ἄκουσε τὰ βήματά σου τ᾽ ἄδεια·
αἰσθάνεσαι τὸν ἦσκιο σου, ποὺ τὴ ζωὴ ποθεῖ;

Νά! κι᾽ ὁ βουβὸς ὁ ἄνθρωπος!... —σωστὸς ἡ ὀπτασία;—
στὸ μακρινὸν ὁρίζοντα τὸ βλέμμα του πλανᾷ·
στῆς ἀδερφῆς τῆς σκυθρωπῆς σκιρτᾷ τὴν παρουσία
καὶ τῆς ψυχῆς της τὴν κρυφὴ τὴ φλόγαν ἐρευνᾷ.

Σπουδάστε σεῖς, ῥιπὲς τοῦ νοῦ, τῶν πόθων τὴ χημεία
κι᾽ ὁρίστε τῆς συγκίνησης τὴν εὔγλωττη σιγή·
σᾶς νοιόθω τσώφλια στῆς σοφῆς ζωῆς τὴν τρικυμία
τοῦ ὀνείρου νὰ προσμένετε τὴν ὄμορφην αὐγή.

Θὰ σβήσῃ ἡ νύχτα κάποτε; Τῆς μέρας τὸ πανέρι
θ᾽ ἀδειάσῃ τὰ τριαντάφυλλα στὴ μουδιασμένη γῆ;
ξαίρεις τὸ δρόμο πόθε μου; ἂν ναί, δόσ᾽ μου τὸ χέρι
τὸν ἥλιο νὰ προλάβουμε στὸ πέλαγο, ὅταν βγῇ.

Στῆς ἀρετῆς ἐβούλιαζα τὴν ἄμμο ὡς χθές, στὸν ὕπνο,
κι᾽ ἄφινα ἐντός μου νὰ βοσκᾷ τῆς πλάνης τὸν ἀσβό·
σήμερα μόνο τῆς ψυχῆς ἀγροίκησα τὸν κύκνο
τὸ χθές μου ν᾽ ἀποχαιρετᾷ, καὶ στὸ αὔριο τραβῶ!

"ΦΤΕΡΟΥΓΙΣΜΑ,,

"ΕΚΕΙΝΗ ΠΡΟΣ ΕΚΕΙΝΟ,,

Χωρὶς ὁρμὲς παράφορες καὶ δίχως πόνους
—πυρετικὰ πετάγματα σ' ὀνείρου χῶρες—
αἰῶνες πλήξης τῆς πεζῆς ζωῆς οἱ ὧρες,
μὲ παραστάτες στὴ βουβὴ ροή τους μόνους
τὴν κούραση, τὴν ἀτονία καὶ τὸν κόρο,
σκουριὰ τῆς σβέλτης σάρκας καὶ τῆς σκέψης σκόρο.
Καὶ τί πικρὸς καημὸς νά νοιόθῃς, ὅτι πάλλει
χωρὶς ἐλπίδα ἡ ἀνήσυχη καρδιά σου
γιὰ κάτι μακρινό, ποὖναι πολὺ κοντά σου,
γιὰ μιὰν ἀσύλληπτη εὐτυχία καὶ μεγάλη,
γιὰ τ' ὄνειρο, ποὺ τὴν καρδιά σου θὰ λικνίσῃ,
καὶ τὸ κενό της μ' ἔκσταση θὰ πλημμυρίσῃ!
Ἡ τολμηρὴ ζωὴ κι' ὁ θάνατος μιλοῦνε
μέσα μου καὶ μ' ὁρμὴ θερμὴ μὲ προσκαλοῦνε
ἡ μία στὴν παράφορη τοῦ πόθου τρέλλα
κι' ὁ ἄλλος στοῦ στεγνοῦ καθήκοντος τὴ σέλλα.
....Κάποια περήφανη καρδιὰ βασανισμένη
γιὰ κάποιαν ἄλλη πάλλει, ζῇ, πονεῖ, πεθαίνει.
Κι' ὠϊμένα! ἐνῷ κοντὰ-κοντὰ κι' οἱ δυὸ χτυποῦνε,
μιὰ θάλασσα φουρτουνιασμένη τὶς χωρίζει·
τοῦ πόνου ὁ ἄνεμος ἐντός τους θὰ σφυρίζῃ
κι' ἡ μιὰ στὴν ἄλλη τὸ τί νοιόθουν δὲ θὰ ποῦνε:
χρειάζεται τόλμη ἀπάνω ἀπ' τῆς ντροπῆς τὸ πτῶμα
ἐλεύθερα νὰ μιλήσουνε.... στόμα μὲ στόμα!

"ΑΓΚΑΛΙΑΣΜΑ„

"ΕΚΕΙΝΟΣ ΠΡΟΣ ΕΚΕΙΝΗ...„

Μιᾶς σιωπῆς ἀπέραντης ὁ πόνος τὴν ψυχή μου,
μοίρας ἀστάθμητης βουνό, καιρὸ πλακώνει·
σ' ὕπουλου δαίμονα τὰ κέρατα ἡ σφεντόνη
τῆς κοινωνίας σαλαγᾷ τὴν ταραχή μου.
Τὴ σκέψη μου στὰ καρφιὰ τ' ἀβέβαιου σχίζω
καὶ φῶς στ' ἀόμματα σκότη νὰ βρῶ πασχίζω.
Κυματισμοὶ ἀκόπαστοι σὲ πόθων λάβα
οἱ ἀπόκρυφες τῆς ζωῆς μας ἐνορμήσεις·
κλεῖσε τὰ μάτια σου καὶ χωρὶς βυθομετρήσεις
τῶν ὑπὲρ καὶ κατὰ πρὸς τὸ σκοπό σου τράβα.
Τοῦ ψόγου τοὺς συμβατικοὺς διασκέλα φράχτες
καὶ ρίξου στῶν ὀνείρων σου τοὺς καταρράχτες.
Τῆς συμφωνίας τῆς ἐρωτικῆς οἱ τόνοι
εἶναι ψυχῶν Εὐλογητός, ποὺ ἀπολυτρώνει·
ἡ ντροπὴ στῆς ψυχῆς τοὺς στοχασμοὺς δὲ στέκει·
πάντα στὶς συλλήψεις της ἡ τόλμη παραστέκει·
τὴ δειλία τοῦ θάρρους σου βαθιά μου νοιόθω
καὶ προσκυνῶ τὸν πόθο σου, δικό μου πόθο.
Τὸ πέλαγο τό ἀπύθμενο, ποὺ μᾶς χωρίζει,
τὸ πολυκύματο, τῶν πόθων μας τὸ πλοῖο
εἶναι ἕτοιμο νὰ τὸ διαβῇ· ἐμᾶς τοὺς δύο
προσμένει μ' ἀνοιχτὰ πανιά· ἄκου.... σφυρίζει·
τρέχα, πατώντας πάνω στῆς ντροπῆς τὸ πτῶμα,
νὰ πλεύσουμε πρὸς τ' ὄνειρό μας.... στόμα μὲ στόμα...

"....ΚΟΝΤΑ ΣΤΑ ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΧΡΟΝΟΥ!„

Απόψε κάποιαν ἔσβησα ψυχὴ βασανισμένη
ἀπ᾽ τὸ δεφτέρι τῶν εὐχῶν γιὰ τὸν καινούργιο χρόνο·
ὦ τὴν καημένη! μάταια δυὸ λόγια θά προσμένῃ
κι᾽ ἡ σιωπή μου σὲ τρανὸ θὰ τὴν βυθίσῃ πόνο!

Κάποιον καιρὸ ποὺ χίμαιρες μ᾽ ὁρμὴν ἐκυνηγοῦσα
νεανική, καὶ τὴ ζωὴ περνοῦσα γιὰ τραγούδι,
μπουμπούκι ἀκόμα τρύγησα ἕνα φτωχὸ λουλούδι
καὶ χρόνια μ᾽ ἀφοσίωση καὶ πίστη τ᾽ ἀγαποῦσα.

Πλάϊ του πάντα, ἀνάμεσα στῶν ἡμερῶν τὸ στοῖχο,
ἐδιάβαινα κι᾽ ἀνάσαινα τ᾽ ἀθῷο τ᾽ ἄρωμά του·
σὰν ὁ καλὸς τὸ φρόντιζα ὁ ποιητὴς τὸ στίχο
κι᾽ ἡ θέα του μοῦ γλύκαινε τὴν πίκρα τοῦ καμάτου.

Πέρασαν χρόνια!... ξάνοιξαν τὰ ῥοδοπέταλά του,
ἐφούντωσε καὶ ψήλωσε σὰν τὸ κορμὶ τοῦ ἐλάτου,
κι᾽ ὅταν μ᾽ ἀγάπη τύλιξε γύρω μου τὰ κλαδιά του,
ἡ παγωνιά μου μάρανε τὴν πρόθυμη καρδιά του.

᾽Αλίμονο! τί ἄστατη καὶ τί ῥευστὴν ὁπώχει
ἡ βιαστική μας ἡ ζωὴ συνείδηση, κι᾽ ἀκόμα
τοῦ κορεσμένου πόθου της πόσο ψυχρὰ τὸ πτῶμα
πάντα σὰν ἄγνωστο κοιτᾷ στῆς λήθης τὴν ἀπόχη!...

Πόσες ἐλπίδες κι᾽ ὄνειρα κοίτουνται ἐμπρός μου στάχτη!
στὴν αἴσθησή μου ἀναιμικὸς ὁ οἶκτος μόνο ἀχνίζει...
μὰ μιὰν εἰκόνα πάγκαλη, ποὺ ἐντός μου τώρα ἀστράφτει,
ἀγέρωχα σὰν ἄχυρο μακρυά μου τὸν λιχνίζει.

᾽Απ᾽ τῆς καρδιάς μου, ποὺ σκιρτᾷ, τὸ κρυσταλλένιο τζάμι
καινούργιων πόθων μέσα μου χύνουνται ἀχτίδων στῆλες,
ἄλλη Θεότητα φωτοῦν τῆς πίστης μου οἱ καντῆλες
κι᾽ ἄλλη ῥουφᾷ τῆς ἔγνοιας μου θάλασσα τὸ ποτάμι.

Καὶ σκέφτουμαι καὶ σκέφτουμαι τὴ νύχτα αὐτή, ποὺ σβήνει
ὁ Γέρω-χρόνος ὁ παλιὸς στὴ νεκρική του κλίνη,
πόσες ἐλπίδες κι᾽ ὄνειρα παίρνει μαζί του, δίχως
νὰ μείνῃ ἐντός μου νοσταλγὸς τῆς μνήμης τους ὁ ἦχος.

Σὰν ἡ καρδιά μας..... δίνεται, ἡ λογικὴ κουρνιάζει
προύμυτα πίσω ἀπ᾽ τῆς ζωῆς τὸ τραγικὸ περβάζι·
κι᾽ ὅταν σκοτώσῃ ἡ κούραση τὸν πόθο μας στὰ στήθια,
ξυπνᾷ, τὸν πόνο μέσα μας σκορπώντας γιὰ βοήθεια.

Κι᾽ ὅταν ἐντός μας τὴν τιμὴ ὁ μαστροπὸς ὁ κόρος
κηδέψῃ, πόθων μᾶς γεννᾷ θύελλες ἄλλες νέες·
βλασταίνει καινουργιόθωρος στὸ θάνατό του ὁ σπόρος
κι᾽ ἀλλάζουν ὅλα, κι᾽ ὅλα σβοῦν, κι᾽ αἰσθήματα κι᾽ ἰδέες...

Καὶ τῆς ζωῆς μας θὰ σωθῇ μιὰ μέρα τὸ φυτίλι,
σκιὰ τοῦ μάταιου, καπνοῦ σηκώνοντας τολύπη,
καὶ δὲν θὰ ξαίρουμε ἀπ᾽ τὶς δυό, ἀπ᾽ τὴ χαρὰ καὶ λύπη,
πιὰ πιὸ πιστὴ κι᾽ ὠφέλιμη μᾶς ἔχει μείνει φίλη.

Λίγες στιγμὲς χωρίζουν μας ἀπὸ τὸ μεσονύχτι,
κι᾽ ὁ νέος χρόνος μπαίνοντας στὸ βαθουλό του δίχτυ
νέες φροντίδες, ὄνειρα κι᾽ ἐλπίδες θὰ μᾶς φέρῃ
καὶ θὰ μοιράσῃ σ᾽ ὅλους μας μὲ τ᾽ ἀνοιχτό του χέρι.

Μὰ τὶς εὐχές μου στὴν ψυχή, ποὺ ἀπόψε ἐντός μου σβήνει,
ὅπως ὁ χρόνος ὁ παλιός, ὁ νέος δὲ θὰ φέρῃ·
στὸν οὐρανὸ τῆς σκέψης μου βασίλεψε τ᾽ ἀστέρι
τοῦ ἔρωτά της κι᾽ ἔλαμψεν ἥλιος μιὰν ἄλλη.... Ἐκείνη!

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΠΑΝΔΩΜΑΡΙΟΥ 18 15

ΠΟΘΟΙ

Εἰδωλολάτρισσα ψυχή,
φτωχή,
νύχτες κι᾽ ἡμέρες τώρα τρέχεις πάλι
σ᾽ ἄλλης Θεότητας ναό, καὶ ζάλη
καινούργιων πόθων συγκινεῖ
τὰ τρίσβαθά σου, κι᾽ οὐρανοὶ
φέγγουν σου μ᾽ ἐλπίδες, νέοι γαλανοί.

Στὴν ἐρημιά μου τὴ βαθειά,
ξωθιά,
σὰν Καρυᾶτις στέκει τοῦ Ἐρεχθείου
καὶ τὸ ᾄσμα ψέλνει τοῦ ἔρωτα τοῦ θείου
κι᾽ ἡ χάρη της κι᾽ ἡ μουσικὴ
μολπὴ Σειρήνων μαγικὴ
γίνεται κι᾽ ὀνείρων βρύση μυστική.

Γλυκειὰ Παρθένα καὶ δειλή,
τρελλὴ
ἔγνοια καὶ φλόγα μ᾽ ἄναψες στὰ στήθη,
κι᾽ ἡ ὥρια εἰκόνα σου προβάλλει πλήθη
εἰκόνες στὴν ψυχή μου, ἀχνές,
Τζοκόντες νέες, ποθεινές,
Μοῦσες κι᾽ Ἀφροδῖτες κι᾽ Ἥρες κι᾽ Ἀθηνές.

Γυρνᾷ μὲ πόνον ὁ τροχός,
ἀργός,
τοῦ χρόνου στ᾽ ἄραχλο τῆς Γῆς βασίλειο,
κι᾽ ἀπ᾽ τῆς ἀγάπης τὸν ξανθὸ τὸν ἥλιο
ὁ πόθος κι᾽ ἡ παρηγοριὰ
στὴ στεγνωμένη μας καρδιὰ
χύνονται, τὴν πλήξη σβήνοντας τὴ βαρειά.

Κι᾽ ἦρθες, μακρυά μου, κόρη ἐσύ,
χρυσῆ,
τὴν πλήξη καὶ τὶς θλίψες νὰ σκορπίσῃς
κι᾽ ἐντός μου ἐλπίδες νέες ν᾽ ἀναστήσῃς·
ἡ συλλογή σου μοῦ ξυπνᾷ
τώρα τὸ νοῦ μὲ ἑωθινά
θαυμασμοῦ κι᾽ ἀγάπης θείας ὡσαννά!

Μύρον, ἀπ᾽ ἄνθη ξωτικά,
γλυκὰ
μέσ᾽ τὴν καρδιά μου χύνεσαι, καὶ νοιόθω
νὰ τὴν τυλίγῃ, σὰν κισσός, τὸν πόθο,
καὶ λαχταρῶ σε καὶ πονῶ
καὶ φέγγεις ἄστρο φωτεινὸ
στῆς συγκίνησής μου τὸ γλαυκὸ οὐρανό.

Μοιάζει ἡ ματιά σου σαϊτιά,
κι᾽ ἰτιὰ
τ᾽ ὁλόρθο τὸ κορμί σου· μὲ καμάρι
ὑψώνεται, γεμᾶτο φῶς καὶ χάρη,
κι᾽ ὄμορφη καὶ θαυματουργὴ
εἰκόνα ὅλη, στὴν πληγὴ
τῆς καρδιάς μου γίνε τῆς γιατρειὰς πηγή.

Μὲ πόσο πάθος σ᾽ ἀγαπῶ
νὰ ᾽πῶ
θέλω στ᾽ ἀστέρια τ᾽ οὐρανοῦ τὰ βράδυα,
καὶ στῶν ἀναπαλμῶν τους, τὰ σκοτάδια
ποὺ σχίζει, τὴ μαρμαρυγή,
νὰ σ᾽ ὁρκιστῶ πὼς μέσ᾽ τὴ γῆ
θἄσαι τοῦ ὀνείρου μου ὅσο ζῶ πηγή.

Καὶ κάποιο δείλι μαγικό,
γλυκὸ
στὶς χάρες σου τραγούδι νὰ τονίσω
θέλω, καὶ μέσ' τὰ σπλάχνα σου νὰ χύσω
τὴ φλόγα, ποὺ ἡ καρδιά μου κλεῖ,
μ' ἕνα τρελλὸ γλυκὸ φιλὶ
στ' ἄγγιχτά σου χείλη, τὰ τριανταφυλλί!

Κι' ἀπ' τὴν ψυχή μου μιὰν αὐγή,
νὰ βγῇ,
τὴν πιὸ γλυκειά μου ἀγκαλιασμένη θλίψη
καὶ ν' ἀνεβῇ λιβανωτὸς στὰ ὕψη,
θέλω μιὰ τέτοια προσευχή:
φῶς μου, τοῦ πόθου μου νὰ ἠχῇ
στὴν ἀγνή σου, μόνος ὁ παλμός, ψυχή.

Καὶ στὸ Θεό μας νὰ δεηθῶ
ποθῶ,
στῆς λουλουδένιας σου ἄνοιξης τὴ γῦρι
ἄλλος καημὸς καὶ πόθος νὰ μὴ γείρῃ,
κι' ἡ χρυσαλλίδα, ἀγνὴ χαρά,
μὲ τοῦ ἔρωτά μου τὰ φτερὰ
νὰ σὲ ὑψώσῃ σὲ ὕψη ὀνείρων φωτερά.

Μὲ πόση φλόγα σ' ἀγαπῶ
νὰ 'πῶ,
ἀγάπη μου, ἄφησέ με στὴν ψυχή σου,
καὶ σὰν μεθύσω ἀπ' τὴ ζεστὴ πνοή σου,
γυρμένον, σφίξε με τρελλὰ
στὸ στῆθός σου, κι' οἱ δυὸ ψηλὰ
στ' ἄστρα ἄλλη ζωὴ ἂς πλάσουμε ἀπαλά.

"ΕΡΩΤΙΚΟ ΠΑΡΑΛΗΡΗΜΑ,,

Μιᾶς ἡλιαχτίδας τὸ πανώριο βλέμμα
τὸ σύννεφο τοῦ ὀνείρου μου χρυσώνει
καὶ τὴν ψυχή μου ἡ ὀμορφιά του ὑψώνει
στοῦ μυστηρίου τ᾽ἄχραντο τὸ πνέμα!

Μιὰ θλῖψιν ἀπαλὴ νὰ σφίγγῃ νοιόθω
τὴν ὑπαρξή μου, καὶ βαθιά μου ἠχοῦνε
οἱ χτύποι τῆς καρδιάς μου, ποὺ ἱστοροῦνε
ἀνήσυχοι τὸ φλογερό μου πόθο.

Φλύαρη ἡ φύση μοῦ γελᾷ καὶ κραίνει
μὲ χίλια στόματα μέσ᾽ τὴν καρδιά μου
γιὰ τὸ φεγγαροφίλητο ἔρωτά μου,
ποὺ ἡ φλόγα του τὴ σκέψη μου μακραίνει.

Καλπάζω μέσ᾽ τοῦ πάθους μου τὸ στίβο·
πνοὴ θερμὴ ὁ ἐνθουσιασμός μου,
πὼς ὅλου ἀνάσα γίνεται τοῦ κόσμου
θαρρῶ καὶ σ᾽ ὅλους τὴν καρδιά μου ἀνοίγω.

Κῆπος εἶναι ἡ ζωὴ σὰν ἀγαποῦμε
σπαρμένος μ᾽ὄνειρα ὄμορφα, περίσσια·
μὲ τῆς ἀγάπης τὰ φτερὰ στὰ Ἠλύσια
μακάριοι κι᾽ ἀθάνατοι τραβοῦμε.

Κουράζεται ἡ ἀνθρώπινη σοφία
φῶς στὸ μυστήριο τῆς ζωῆς νὰ χύσῃ,
κι᾽ ἂς ἔχῃ τοὺς σκοπούς της κλείσει ἡ φύση
στοῦ ἔρωτα τὴν πανάχραντην οὐσία.

Σὰν ἀγαπῶ πῶς ζῶ μονάχα νοιόθω!
ῥόδο στὰ ῥόδα τότε ξαγναντάω
τὸ αἰθέριο τὸ κορμί σου καὶ ῥουφάω
τῆς νιότης σου ὅλο τὸ ἄρωμα μὲ πόθο!

Ἀγάπη μου, αὐγινὴ δροσοσταλίδα
στῆς ζήσης τὸ ἀνοιξιάτικο λουλούδι,
στὰ χερουβὶμ ὁλόφωτο ἀγγελούδι,
στὴ φλόγα σου ἡ καρδιά μου χρυσαλλίδα!...

Στοῦ πέλαγου τὰ σμαραγδένια πλάτια,
τοῦ ἐσώψυχού μου, σκίρτημα, Νεράϊδα,
σὲ ὅλα θεά· μὰ ἄ,τι δὲν ματάειδα
εἶναι τὰ δυὸ μεγάλα σου, ὥρια μάτια.

Μάτια κρασᾶτα, ἐκφραστικά, μοιραῖα,
τόνος καὶ φῶς τῆς δροσερῆς μορφῆς σου,
τραγούδι στὴν ψυχή μου τῆς ψυχῆς σου
καὶ πυρκαγιὰς οὐράνιων κόσμων θέα.

Σύνθεση ἀπὸ μόρια σοφὰ ἡ φύση,
κι᾽ ἰδέα, συνοχὴ κι᾽ ἑνότητά της
ὁ Ἔρωτας, ἡφαίστειο στὰ ἔγκατά της,
καὶ μήτρα ζωηφόρα της στὴ ζήση.

Εἶναι ἡ ζωὴ γλυκειὰ σὰν ἀγαποῦμε
κι᾽ οἱ κόρφοι της στητοί, γεμᾶτοι θάρρος.
Ζήτω ἡ ζωὴ μὲ ὅλο της τὸ βάρος,
Θεοὶ μὲ τὴν ἀγάπη θὰ γενοῦμε.

Δίες, σὲ κύκνους θὰ μεταβληθοῦμε
καὶ θὰ γεμίσουμε τὴ γῆ μὲ Ἑλένες·
στὶς λίμνες τοῦ ἔρωτα τὶς μαγεμένες
θ᾽ἀράξουμε καὶ θὰ μετουσιωθοῦμε.

Καινούργια θὰ κηρύξουμε θρησκεία
κι᾽ ἀντὶ γιὰ σύμβολα, εἴδωλα καί τύπους,
θὰ ζωγραφίσουμε ἀπὸ δυὸ τοὺς χτύπους
καρδιὲς ἐρωτεμένες, γιὰ Λατρεία!...

Τὸ σκίρτημα τὸ γόνιμο τῆς φύσης
σφυγμός, παλμὸς θὰ γίνῃ καὶ πνοή μας,
τρελλῆς ἀγάπης θρόνος ἡ ζωή μας
κι᾽ ἄσωστης κρουνὸς ἡ χαρά μας βρύσης.

Στοῦ ὀνείρου μας τὰ ἐρωτικὰ παλάτια,
ἀγάπη μου, τοῦ πόθου ἡ θεία ἑστία
θὰ καίῃ.... μὰ σώνει.... ἐμέθυσα, κι᾽ αἰτία
τὰ δυὸ μεγάλα κι᾽ ὥρια σου εἶναι μάτια.

.....

"ΚΗΔΕΥΩ ΑΠΟΨΕ ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΜΟΥ„

Κηδεύω ἀπόψε τὰ ὄνειρά μου
μέσ' τὴ θανάσιμη γαλήνη,
ποὺ ἁπλώνεται στὴν καμαρά μου
μὲ σιωπηλή, βαθειὰν ὀδύνη!

Ἄπιστη στάθηκε ἡ χαρά μου,
σύλληψη μιᾶς στιγμῆς μεγάλης,
φῶς ἱλαρὸ στὰ ἐσώτερά μου,
αἴσθημα θείας παραζάλης.

Κάποια Νεράϊδα, μαγισσά μου,
μὲ τοῦ ἔρωτα ἔχρισε τὰ μάγια
στοῦ πόνου, Ἱέρεια, τὴν καρδιά μου,
τ' ἄδυτα, στῶν ἁγίων τ' ἅγια.

Καὶ τῆς Ἀγάπης ἡ λαχτάρα,
φθίση τοῦ λογικοῦ μου, σκάβει
τὴν ὕπαρξή μου, κι' ἡ ἀντάρα
τῆς θλίψης μέσα της τὴ θάβει.

Ἡ τρέλλα κι' ἡ ἀνησυχία,
ὀχιές, σφυρίζουν τώρα ἐντός μου,
καὶ λυτρωμὸς στὴ δυστυχία
καὶ μόνη λήθη ὁ θάνατός μου.

Ξένος κι' ἐχθρός μου ὁ ἑαυτός μου
«κι' ἐγώ μου» Ἐκείνη, ποὺ λατρεύω,
ἄστρο, πνοὴ καὶ θησαυρός μου
καὶ τῆς λατρείας μου «πιστεύω!».

Μὰ ἔγραφε ὅμως ἄλλα ἡ μοῖρα
στὸ πένθιμό της τὸ βιβλίο,
ἀπὸ χαρὰ νὰ μείνῃ στεῖρα
κι' ἔρημη ἡ καρδιὰ τῶν δύο.

....Οἱ δρόμοι μας σὲ λίγο, ἀλί μας!
ἴσως γιὰ πάντα θὰ χωρίσουν
καὶ τῆς Ἀγάπης τὴν πληγή μας
οἱ πόνοι ὁλάνοικτη θ' ἀφήσουν.

Τέτοιες πληγὲς ποτὲ δὲν κλείνουν!
κι᾽ ὁ χρόνος ἔλεος δὲν κάνει!...
τὴ μαύρη Ὀδύνη, ποὺ μᾶς δίνουν,
μόνον ὁ θάνατος θὰ γιάνῃ.

Κι᾽ ὅμως σὰν Προμηθεῖς τὸν πόνο
πρέπει ν᾽ἀφήσουμε νὰ σχίζῃ
τὰ σωθικά μας, ὅσο χρόνο
νὰ ζοῦμε ἡ μοῖρά μας θὰ ὁρίζῃ.

Ὅσο κι᾽ ἂν τὶς καρδιὲς ματώνῃ
ἡ δυστυχία, ἀπὸ τὸ θεῖο
κάτι κλεῖ μέσα της, ποὺ ὑψώνει
στὸ ἄπειρο τὸ θνητὸ στοιχεῖο!

Θὰ ζοῦμε πάντα χωρισμένοι
μὲ τὶς ψυχές μας ἑνωμένες.
στοὺς λογισμοὺς ἀγκαλιασμένοι
καὶ τοὶς ἐλπίδες μας σβησμένες.

Κι᾽ ἀπ᾽ τῆς ζωῆς σκυφτοὶ τὸ βάρος
πρὸς ἄλλους δρόμους θὰ τραβοῦμε
χωρὶς δικαίωμα καὶ θάρρος
στῆθος μὲ στῆθος νὰ σφιχτοῦμε.

Φραγμός μας τὰ «κατὰ συνθήκη»
(Παράδοση, ἦθη, Κοινωνία),
καὶ τῶν δικῶν μας, καταδίκη
στοὺς πόθους μας, ἡ τυραννία.

Μὰ οἱ καρδιές μας σπαραγμένες
ἀπὸ τοῦ χωρισμοῦ τὸν πόνο
πάντα θὰ πάλλουν μεθυσμένες
ἀπὸ τὸν ἔρωτά μας μόνο!

Θ᾽ ἀναζητιοῦνται μὲ λαχτάρα
πάντα τὰ μάτια μας, κλαμένα,
καὶ τοῦ παράπονου ἡ ἀντάρα
θὰ τὰ σκεπάζῃ βουρκωμένα!

Κι᾽ ἂν μιὰ στιγμὴν ἀνταμωθοῦμε
ἄξαφνα στῆς ζωῆς τὸ δρόμο,
ὁ ἕνας στοῦ ἄλλου θὰ ῥιχθοῦμε
τὴν ἀγκαλιὰ μὲ πόθου τρόμο.

Κι᾽ ἡ ἁμαρτία θὰ μᾶς γίνῃ
μιᾶς ἠθικῆς πιὸ δίκιας δρόμος,
μὲ τὸ δικαίωμα, ποὺ δίνει
τῆς φύσης, στὴν ἀγάπη, ὁ νόμος.

Καὶ στὸ τρελλὸ τὸ ἀγκάλιασμά μας
στὶς λίγες τὶς κρυφὲς στιγμές μας
θὰ σπάσουν σ᾽ ἕνα φίλημά μας
οἱ ποθοπλάνταχτες καρδιές μας.

Ὅμως ὡς τότε δὲν ἀντέχω
στοῦ χωρισμοῦ τὸν ἄγριο πόνο,
δύναμη τόση ἀλί! δὲν ἔχω
μακρυά σου ἀπὸ Ἔρωτα νὰ λειώνω!

Κηδεύω ἀπόψε τὰ ὄνειρά μου
μέσ᾽ τὴ θανάσιμη ἀγωνία,
ποὺ περιζώνει τὴν καρδιά μου
κι᾽ ὠχρὴ τὴ σφίγγει μὲ μανία.

Δίχως γαλήνη, ἐλπίδα, πίστη,
ζωή μου, ἀβάσταχτο φορτίο,
μιὰ ποὺ ἡ γλυκειὰ χαρά μου ἐσβήστη
πιά, σ᾽ ἀποχαιρετῶ: ἀντίο!

Καί σύ! ὦ! πολυαγαπημένη
ψυχή, μὲ τὸ κορμὶ τὸ θεῖο,
ξέχνα με, ζῆσε εὐτυχισμένη,
σὲ ἀφίνω, σὲ εὐλογῶ, ἀντίο!

Μὲσ᾽ τὸ ταξίδι τῆς ζωῆς σου,
φύλακας ἄγγελός σου, πλάϊ,
τὸ πνέμα μου θὰ σ᾽ ἀκλουθάῃ,
φῶς, εὐλογία, ἐμψυχωτής σου.

Κηδεύω ἀπόψε τὰ ὄνειρά μου
μέσ᾽ τὴ θανάσιμη γαλήνη,
ποὺ ἁπλώνεται στὴν καμαρά μου!
πεθαίνω ἀπὸ Ἔρωτα κι᾽ Ὀδύνη.

"ΣΤΑ ΜΑΤΙΑ ΣΟΥ...."

Ομορφα μάτια, φιλημένα
ἀπ' τὰ δικά μου χείλη μόνο
μ' ἐρωτικῆς λαχτάρας πόνο,
γιατί μὲ βλέπετε θλιμμένα;

Μάτια, ποὺ κρύβετε, κλεισμένα
στὰ τρίσβαθά σας, τὰ ὄνειρά μου,
γιατί σκιὲς μέσ' τὴν καρδιά μου
ἁπλώνετε συγνεφιασμένα;

Σιβυλλικά, γλυκά, σφιγγώδη,
μετουσιώνετε τὸν πόθο,
ποὺ μέσα στὴν καρδιά μου νοιόθω
σὲ δέους κύματα φλογώδη.

Μεγάλα, ὑγρὰ καὶ λιγωμένα,
φεγγάρια μέσα μου φωτᾶτε,
μὰ λάβα ἡφαίστειων πετᾶτε
σὰν εἴσαστε σκοτεινιασμένα.

Ὁμίχλη αὐγῆς τὸ θόλωμά σας,
ἀχτιδοφίλημα ἡ χαρά σας,
καὶ τὸ γαλήνιο ἀνάβλεμμά σας
μυστήριο ἄστρινης ἀνάσας.

Σκλάβα σας, μαγικὰ δεμένη
στῆς ὀμορφιάς σας τὸ μαγνήτη,
πουλάκι στὴ ματιὰ τοῦ ἀστρίτη
ἡ ψυχή μου ἡ ἐρωτεμένη!

Πάντα θὰ καίω γιὰ σᾶς καντήλι
λατρείας, μάτια φιλημένα
μὲ φλόγα ἀπὸ τὰ χείλη μου, ἕνα
γλυκὸ μενεξεδένιο δείλι.

Μάτια μου... Ἐκείνης!..., ποὺ λατρεύω,
ἀπ' τὸ μυστήριο πλασμένα
τῶν ἄστρων, φεύγω καὶ στὰ ξένα
ἀναζητώντας σας θὰ ῥέβω.

Τὴν ἀβυσσόβαθη ἔκφρασή σας
στ' ἄδυτα τοῦ εἶναί μου ἔχω κλείσει
κι' ἔχω στὴ μνήμη μου εἰκονίσει
τὴν πρώτη ἐξομολόγησή σας.

Ἡ μουσικὴ κι' ἡ ποίησή σας
τοὺς πόθους μου ἐνορχηστρώνουν,
κι' ἀπὸ τὸ ῥάμφος μὲ λυτρώνουν
τῆς θλίψης, πεινασμένης κίσσας.

Τ' ἀθῷο κοίταγμά σας, χάρμα
γλυκὸ στὰ μάτια τῆς ψυχῆς μου,
καὶ στῆς λατρείας τῆς κρυφῆς μου
θαυματουργὸ πηγαῖο νᾶμα.

Μὰ κάποια, Ἐριννύα τοῦ Ἅδη,
ποὺ στὶς καρδιές, ὀχιά, σφυρίζει
τὶς ἑνωμένες, μᾶς βυθίζει
μὲ μιᾶς στοῦ πόνου τὸ σκοτάδι.

Ποτάμι ὁ ἔρωτάς μας, ὅπου
στὴ θάλασσα κυλᾷ τοῦ ὀνείρου,
μὰ ξάφνου χάνεται σ' ἀπείρου
βαράθρου ὀπή, τῆς θλίψης τόπου.

Σύγνεφα μαῦρα τὴ σελήνη
τοῦ αὐριανοῦ μας κρύβουν γάμου,
καὶ τὶς καρδιές μας θάβει σ' ἄμμου
τάφους, μ' ἀπόγνωση, ἡ ὀδύνη.

Γλυκειά μου ἀγάπη, πλησιάζει
τοῦ χωρισμοῦ ἡ μαύρη ὥρα
καὶ τῶν ἐλπίδων μας τὴ χώρα
σεισμὸς θανάτου τὴ βουλιάζει.

Μαῦρο τῆς μοίρας τὸ βιβλίο
κι᾽ οἱ κόρφοι τῆς χαρᾶς μας στεῖροι,
σπασμένο κι᾽ ἄδειο τὸ ποτήρι
τῆς εὐτυχίας γιὰ τοὺς δύο.

Ἄστατη, ἑταίρα, θεατρίνα,
μᾶς ἔστησε ἡ ζωὴ παγίδα
κι᾽ ἔθαψε κάθε μας ἐλπίδα
στῶν πόθων τὰ κομμένα κρίνα.

Ἦταν, λατρεία μου, γραφτό μας
νὰ ζοῦμε πάντα χωρισμένοι
μὲ τὴν καρδιά μας ξεσχισμένη
κι᾽ ἄπαυστο τ᾽ ἀναφυλλητό μας.

Σὲ λίγο πιὰ θὰ ζῶ μακρυά σας,
μάτια, στὰ μάτια μου γυρμένα,
καὶ θἄστε πάντα βουρκωμένα
μὲ ἀστείρευτα τὰ δάκρυά σας.

Μέσα μας λάκκους ἄς ἀνοίξουν
τῶν δυὸ τὰ δάκρυα, νὰ χυθοῦνε,
καὶ τὶς καρδιές μας, ποὺ χτυποῦνε
πένθιμα, μέσα τους ἄς πνίξουν.

Κι᾽ ὅπου θὰ ζοῦμε, οἱ δυὸ τὰ μάτια
στ᾽ ἄστρα τὶς νύχτες ἄς γυρνοῦμε,
μὲ τὶς ψυχές μας ἄς μιλοῦμε,
σμίγοντας στοῦ οὐρανοῦ τὰ πλάτια.

Στὴ θλίψη τῆς ζωῆς τὴ μαύρη
πάντα ἄς ζητοῦμε οἱ δυὸ μὲ ὀδύνη,
στὴν προσευχή μας, τὴ γαλήνη
ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον ναῦρῃ.

Καὶ στὸ συντριπτικό μας πόνο
τὴν ὥρα ἄς μὴ καταρασθοῦμε
ποὺ ἀγαπηθήκαμε, κι᾽ ἄς ζοῦμε
θρεμμένοι ἀπὸ τὸ αἴσθημά μας μόνο.

Καὶ σὰν ὁ θάνατος κοπιάσῃ
(ὦ! νὰ στιγμὲς ποὺ τὸν ποθοῦμε!)
στὸν οὐρανὸ θ' ἀνταμωθοῦμε
μάρτυρες, ποὖχει ἡ θλίψη ἁγιάσει.

Φεύγουν οἱ στιγμὲς σκιαγμένες
κι' ἡ ἀγωνία τὶς φτερώνει
κι' ὁ πόνος τὶς καρδιὲς ματώνει
τῶν δυό μας, τὶς ἀλαφιασμένες.

Τοῦ χωρισμοῦ ἡ ὥρα φθάνει!!...
τρέμω, λυγῶ, κι' ἡ σκοτοδίνη
χλωμὸ στὸ στῆθός σου μὲ ἀφίνει·
(ὦ! νἄχα τότε ἐκεῖ πεθάνει!)
. . . . . .
. . . . . .

Μακρυά σου πένθος μέσα μου ἔχω!...
τὸ φῶς ἀπ' τὴν ψυχή μου λείπει,
τὰ σωθικά μου βόσκει ἡ λύπη
καὶ πίσω σου, σκιά σου, τρέχω.

Στῆς πίκρας τῆς ζωῆς μου, ἐσένα,
τὶς στέππες νοσταλγῶ, καὶ πόθο
γιὰ τὰ ὄμορφά σου μάτια νοιόθω
στὰ μάτια μου ἀποθεωμένα!...

"ΗΡΘΕΣ!„

Ηρθες κι' ἐγύρισε μαζί σου
στὸν ἔρμο καὶ βουβό της τόπο
ἀπ' τὸ ταξίδι, ποὺ μὲ κόπο
καὶ μὲ ἀφοσίωση, πιστή σου,
πάντα σ' ἀκλούθαγε, γλυκειά μου,
ἡ δορυφόρα σου καρδιά μου.

Ἦρθες, κι' ἡ σκέψη μου ἡ γεμάτη
ἀπ' τὴν εἰκόνα σου, ἀπ' τὰ ξένα
ἐγύρισε μαζὶ μ' ἐσένα,
καὶ στὴ ζωή μου, τὴ φευγάτη
ἀπὸ τοῦ εἶναί της τὴ γνώση,
τὴν πρώτη ἀντίληψη ἔχει δώσει.

Ἦρθες, καὶ τοῦ ἐρχομοῦ σου, ἐντός μου,
ἀγκάλιασε ἡ χαρά, τὸν πόνο,
στῆς νοσταλγίας μου τὸ θρόνο
ὁλόρθον, κι' ἦρθε ὁ ἑαυτός μου
στὴ θέση του καὶ στὸ σκοπό του
κι' ηὗρε τὸν πρῶτο τὸ ρυθμό του.

Ἦρθες, καὶ τ' ἄρωμά του πάλι
τὸ ἄνθος ξαναῦρε τοῦ ἔρωτά μου·
κι' ἀφηνίασε στὰ ἔγκατά μου
ὁ πόθος μου, ποὺ ἀγάλι ἀγάλι
ἔβοσκε, φλόγα, στὴν καρδιά μου,
γιὰ σένα, ἀγνὴ βασίλισσά μου!

Ἦρθες, κι' ἡ ὄμορφή σου ἁπλότη,
ρομαντικὴ τὴν ἀτμοσφαῖρα
ἔκαμε τῆς ψυχῆς μου ὡς πέρα,
κι' ἐχύθη τῶν ματιῶν σου ἡ πρώτη
λάμψη στὸ ἐκστατικό μου πνέμα,
κι' ἠλέκτρισε ὅλο μου τὸ αἷμα.

Ἦρθες, κι᾽ ἤρθα κι᾽ ἐγὼ μαζί σου,
ψυχή, ψυχή μου, τῆς ψυχῆς σου,
κι᾽ οὐσία τῆς συγκίνησής σου,
κι᾽ ὁ γυρισμός σου παραδείσου
ἔγινεν ἄνοιγμα, κι᾽ ἐντός του
τρέχει ἡ χαρά μου, κάτοικός του!

Ἦρθες, καὶ δὲν θὰ ξαναφύγῃς
ποτέ σου πιὰ ἀπὸ κοντά μου·
ἔρωτα θεῖε τοῦ ἔρωτά μου,
στὴν ἀγκαλιά μου θὰ τυλίγῃς
πάντα τοῦ ὀνείρου μας τὸ ὑφάδι
στὴ ζωὴ δική μου ἢ στὸν Ἅδη!

Ἦρθες, κι᾽ ἤρθα, κι᾽ ἤρθαμε οἱ δύο
στοῦ ἔρωτα τὰ φτερά, στὰ ῥίγη,
κι᾽ ἂν γράφῃ ὁ ἕνας μας νὰ φύγῃ
μόνος τῆς μοίρας τὸ βιβλίο,
μαζὶ στὸ θάνατο, ὡρκισμένοι,
θὰ τραβήξουμε ἀγκαλιασμένοι!!...

"ΔΕΝ ΘΕΛΩ ΠΙΑ ΝΑ ΚΛΑΙΣ,,

Προχθές, ἀγάπη μου γλυκειά, σ' ἀντίκρυσα ἀπ' ἀγνάντια
κι' εἶδα στὰ μάτια σου θερμὰ δάκρυα, ἀκριβὰ διαμάντια,
κι' ἐπόνεσα πολύ·
πῶς ἤθελα στὸ στῆθός μου κρυφὰ σὲ κάποιαν ἄκρη
νὰ σ' εἶχα καὶ νὰ στέγνωνα τὸ κάθε σου τὸ δάκρυ
μ' ἕνα θερμὸ φιλί!

Ἤθελα ν' ἄνοιγα ἁπαλὰ τὰ φύλλα ἀπ' τὴν καρδιά σου
καὶ νὰ φυσοῦσα τὸν καπνὸ τοῦ πόνου σου μακρυά σου
μ' ἐρωτικὴ πνοή,
καί, σφίγγοντας τὰ χέρια μου ἀπ' τὸ λαιμό σου γύρω,
ν' ἀνάσταινα, ρουφώντας σου τῆς παρθενιὰς τὸ μύρο,
νεκρή μου τὴ ζωή.

Δὲν θέλω πιὰ τὰ μάτια σου νὰ ξαναϊδῶ κλαμένα,
θέλω τὶς λῦπές σου ὁ θεὸς νὰ μοῦ τὶς δίνῃ ἐμένα
τὶς λίγες ἢ πολλές.
Τὴν ὀμορφιά σου ἡ συλλογὴ δὲν θέλω νὰ μαραίνῃ
κι' οὔτε ὁ καημὸς τὴν τρυφερὴ καρδιά σου νὰ σκληραίνῃ·
δὲ θέλω πιὰ νὰ κλαῖς.

Τὰ πούπουλά σου τῆς χαρᾶς εἶναι σκληρὸ νὰ βγάζουν
οἱ θλίψες, καὶ τὰ νέφη τους τοῦ νοῦ σου νὰ σκεπάζουν
τὸν ξάστερο οὐρανό.
Εἶσαι λουλούδι εὐωδιαστὸ κι' ὄμορφο ἐσὺ τοῦ Ἀπρίλη
καὶ πρέπει τὸ χαμόγελο ν' ἀνθίζῃ σου στὰ χείλη
μονάχα φωτεινό.

Ἄχ! ποιά σκληρή, πουλάκι μου, ψυχὴ μοῦ σὲ μαλώνει
καὶ τὴν ἀθῶα σου καρδιὰ βαριὰ σοῦ βαλαντώνει
μὲ τόσην ἀπονιά;
Τὴ δροσοφίλητη ἄνοιξη τῆς νιότης σου δὲν κάνει
πάνω στοὺς πρώτους της ἀνθοὺς τοῦ πόνου νὰ μαράνῃ
ἡ βαρυχειμωνιά.

Τὰ μάτια σου, Αὐγουστιάτικα φεγγάρια, καμωμένα
ἀπὸ τοῦ ὀνείρου τὴν ψυχή, δὲν θέλω βουρκωμένα
νὰ βλέπω, νὰ μοῦ λὲς
θέλω τοὺς πόνους σου, γλυκὰ γυρτὴ στὴν ἀγκαλιά μου
μὲ τὴν καρδιά σου ἐρωτικὰ σφιγμένη στὴν καρδιά μου.
Δὲ θέλω πιὰ νὰ κλαῖς!...

"ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ ΜΟΥ„

Στὸ φέρετρο τοῦ πόνου ζωντανή,
φτωχὴ ψυχή μου, κοίτεσαι κλεισμένη,
καὶ νεκροθάφτης σκυθρωπός, σκυμμένη
ἡ μαύρη ἀπόγνωση, στὴ γῆν ἀνοί
λάκκο βαθὺ στὸ μέτρο τὸ δικό σου,
νὰ θάψῃ τὸ ἀνεκπλήρωτο ὄνειρό σου.

Κάποια στιγμή, ποὺ μόνο μιὰ φορὰ
ἔρχεται στοὺς ἀνθρώπους, στολισμένη,
ἀπ' τὸ θεὸν ὁλόϊσα σταλμένη,
δίπλα σου πέρασε ἡ τ ρ α ν ὴ χ α ρ ὰ
μὲ τῆς ἀγάπης τὴν πνοὴ στὰ χείλη,
ὄμορφη σὰν χαραυγὴ τοῦ 'Απρίλη.

Κι' ἐτίναξε, σεισμὸς ζωῆς, μ' ὁρμὴ
τοῦ εἶναί σου τῆς συνείδησης τὰ βάθη·
μὲ τῆς ἀγάπης σοῦσχισε τ' ἀγκάθι
τῆς ἀρετῆς τὴν πέτσα, κι' οἱ κρωγμοὶ
τοῦ ὄρνιου τοῦ κοιμισμένου στὰ ἔγκατά σου
ἐδιώξαν τὴ γαλήνη ἀπὸ κοντά σου.

Κι' ἀναδύθηκε ἡ γλύκα, μυστική,
ἀπ' τοὺς βυθοὺς τοῦ σάλου σου μὲ χάρι,
τοῦ ἔρωτα ἔχοντας τὸ μαργαριτάρι
παρμένο ἀπ' τὴν πνιγμένη λογική,
σὰν Νεράϊδα· κι' ἀκτινοβόλησε ἥλιους
πόθων ἁμαρτωλῶν ἐντός σου χίλιους.

Κι' ἄκουσες μέσ' τοὺς κόσμους σου, ὀρθρινοὺς
σάλπιγγας ἤχους,—στοίχειωμα τοῦ ὀνείρου—
ἄπλωμα ἐντός σου νὰ μηνοῦν τοῦ ἀπείρου
καὶ θεοποίηση στοὺς οὐρανοὺς
τῆς εὐτυχίας, τῆς σοφῆς σου οὐσίας,
σύλληψη ὀργιαστικὴ τῆς φαντασίας !...

Κι' ἀνατριχιάσαν μέσα τῆς ζωῆς
οἱ πομποί σου, τὰ πρωτοκύτταρά σου,
καὶ φίδια ἡδονῶν πῆραν τὰ ὄνειρά σου,
καὶ στὴν πλημμύρα ἀκάθεκτης ῥοῆς
τῆς συνείδησής σου ἀπὸ ἀστέρια ὁ θόλος
ἐλπίδων τολμηρῶν ἐσπάρθηκε ὅλος.

. . . . . .

Μὰ πέρασε ἀπὸ δίπλα σου ἡ χαρὰ
ἡ πιὸ μεγάλη τῆς ζωῆς κι' ἐχάθη
στοῦ μαύρου πεπρωμένου σου τὰ βάθη,
προτοῦ σὰν κύκνος, κάτω ἀπ' τὰ φτερά,
Λήδα ὦ! ψυχή μου! ἁγνὴ νὰ σὲ διπλώσῃ
καὶ πόθων ῥίγη ἐντός σου νὰ ἐνσαρκώσῃ.

Λαχτάρες, πάθη, ὀδύνες, ταραχή,
ῥευστὸ μαγνητικὸ καὶ θάμπος μόνο
—ἀπόγνωση στητὴ σ' ἔρωτα θρόνο—
μέσα σου ἀκτινοβόλησε ὦ! ψυχὴ
στὸ διάβα της, κι' ἡφαίστειο ἡ σύστασή σου
κι' ἠχὼ σὲ θρήνους ἔγινεν ἀβύσσου.

Οἱ μέρες σου κι' οἱ νύχτες θὰ γυρνοῦν
στῆς ἀγωνίας τοὺς τροχούς, κι' οἱ λῦπες
θὰ σὲ κυκλώνουν σὰν καπνοῦ τολύπες
πάντα νωπὲς καὶ δίχως νὰ περνοῦν,
καὶ μὲ σκληρὲς θὰ σὲ τρυποῦν βελόνες,
δεμένην στοῦ ὄνειροῦ σου τὶς κολῶνες.

Στὴν ἔρημό σου τὴ βουβὴ σιμοὺν
ἡ φλογερή σου ἀγάπη θὰ σηκώνῃ,
μὲ ἀμμόβουνα ἡ θλίψη θὰ σὲ πλακώνῃ,
οἱ πίκρες φίδια ἐντός σου θὰ χυμοῦν,
καί, σίφουνες, κυκλῶνες, καταιγίδες,
θὰ ξερριζώνουν σου ἄγρια τὶς ἐλπίδες.

Κι' ἂν ποτε ὁ ἔρωτάς σου προδοθῇ
καὶ κάτω ἀπ' τὰ φτερά του τὸ εἴδωλό σου
κλωσήσῃ πόθον ἄλλου, ἀλίμονό σου!
θάνατος πιὰ κανεὶς δὲ θὰ βρεθῇ
στὸν κόσμο αὐτὸ τὸν πόνο σου νὰ σβήσῃ!
....στὴν ἄλλη τὴ ζωὴ θὰ σ' ἀκλουθήσῃ!

Κι' ὅσο ἀπ' τῆς Λήθης τὸ νερὸ νὰ πιῇς
στὸ μαῦρον Ἅδη, ἄχ! δὲ θὰ λησμονήσῃς,
ἀνασταίνοντας, θὰ ἐπαναστατήσῃς,
τοὺς πόνους τῶν νεκρῶν· θὰ καταπιῇς
τὸν Ἀχέροντα καὶ μὲ αὐτοὺς θὰ ῥίξῃς
στὴ Γῆ, μὲ τέτοιαν ἔννοια, προκηρύξεις:

«Ἐλεύθερο τὸν Ἔρωτα Θεό,
τύραννοι ὑπάνθρωποι, στὴ Γῆ, ποὺ ζῆτε,
κηρύχτε, τὴν παυσίλυπη νὰ βρῆτε
τὴ λήθη ἐδῶ σὰν ἔλθετε· ναὸ
στὴν ἁμαρτία χτίστε· ὅσοι ἀγαποῦνε
τὸν πόνο τους στὸν Ἅδη δὲν ξεχνοῦνε.

. . . . . .
. . . . . .

«Στὸ θάνατο ὁμογάλακτοι ἀδερφοὶ
τὰ πνεύματά μας μὲ οἶκτο σᾶς μηνοῦνε:
ὅσοι ἀγαποῦν μ' ἐκείνους ποὺ ἀγαποῦνε
σαρώνοντας κάθε ἐμπόδιο στὴν κορφὴ
τῆς θείας κρίσης ἂς ἐμφανισθοῦνε
καὶ γυιοί του ἀπ' τὸ Θεὸ θὰ κηρυχθοῦνε.

Κι' ὅταν ἀπ' τὴν ἀνθρώπινη ὁ κουφὸς
ὁ θάνατος τοὺς ξεδιαλέξῃ στάνη,
τὰ πνεύματά τους κιβωτοὺς θὰ κάνῃ
ἠρεμίας ἡ λήθη, κι' ὁ κρυφὸς
ὁ πόνος μας, κέρβερος, δὲν θὰ φθάνῃ
τοὺς ἥσκιους τους στὰ Ἠλύσια νὰ δαγκάνῃ».

. . . . . .
. . . . . .

Ποιός φόβος σὲ ἠλεκτρίζει παγερός,
ψυχή, φτωχὴ ψυχή μου;.... ἀλίμονό σου!
μιὰ ἡμέρα τῆς ἀγάπης τὸ εἴδωλό σου
θὰ σὲ προδώσῃ καὶ θ' ἀγγίξῃ θλιβερὸς
τὰ πλῆχτρα ὁ χάρος τ' ἄσβηστοῦ σου πάθους
μὲ ὀδύνης δάχτυλα, βέλη ἀπὸ Πάρθους.

Μαῦροι καὶ πένθιμοί μου στοχασμοί,
μιὰ ἄτολμη ψυχὴ στὸν κόσμο μόνο,
ποὺ συμπονεῖ στὸν ἄγριο μου τὸν πόνο,
σᾶς νοιόθει· πόθοι κι᾽ ὁραματισμοὶ
τῆς ψυχῆς μου, μὲ ἀπόγνωση σᾶς κλείνει
στὴν ψυχή της...ἡ...ἀκριβή μου... Ἐκείνη!..

. . . . . .
. . . . . .

Βασίλισσά μου, ἀγάπη μου χρυσῆ,
γιὰ πάντα μᾶς χωρίζει ἡ μαύρη μοῖρα·
κλεισμένη θἄχω τῆς ζωῆς τὴ θύρα,
ὅταν τοὺς στίχους μου μ᾽ ἔρωτα, ἐσύ,
πού ξαίρεις τὸ σκοπό τους, θὰ διαβάζῃς,
μὲ δάκρυα ῥαίνοντάς τα, ποὺ θὰ στάζῃς.

Ξαίρω στ᾽ ἀγύριστο καὶ μακρινὸ
ταξίδι μου πὼς θὲς νὰ μ᾽ ἀκλουθήσῃς·
μὰ θέλω κι᾽ ἱκετεύω σε νὰ ζήσῃς.
Εἶσαι λουλούδι ἀκόμα ἐαρινό.
ζητῶ σου χάρι: ἀγνὸν τὸν ἔρωτά σου
νὰ φυλᾷς κλειστὸν στ᾽ ἀνθοπέταλά σου.

Ἔρωτα ἀπέραντο καὶ φλογερό,
ἄγγελε τῆς ζωῆς μου αὐτῆς τῆς μαύρης,
σὰν τὸ δικό μου ἄλλοῦ δὲν θαῦρῃς.
πεθαίνω· ἀντίο!... θὰ σὲ καρτερῶ
στὸ ὑπερπέραν αἰώνιος νοσταλγός σου·
—δική μου ἐσὺ ἐκεῖ κι᾽ ἐγὼ δικός σου!

Καὶ τὶς γαλήνιες νύχτες, ἁλαφρὰ
στὸν ὕπνο φτερουγώντας τὸ γλυκό σου
ἡ ψυχή μου, θὰ φιλᾷ τὸ μετωπό σου
καὶ τὰ θλιμμένα χείλη σου, τὰ ὠχρά,
καὶ στὴν ψυχή σου εἰρήνης φῶς θὰ καίῃ
καὶ θὰ ὀνειρεύεσαι τί θὰ σοῦ λέῃ....

Στὸ φέρετρο τοῦ πόνου ζωντανή,
φτωχὴ ψυχή μου, κοίτεσαι κλεισμένη,
καί, νεκροθάφτης σκυθρωπός, σκυμμένη
ἡ μαύρη ἀπόγνωση, στὴ γῆν, ἀνοί
λάκκο βαθὺ στὸ μέτρο τὸ δικό σου,
νὰ θάψῃ τὸ ἀνεκπλήρωτο ὄνειρό σου.
. . . . . .

"Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ ΜΟΥ„

Στὴν ψυχική μου τὴ βουβὴν ἐρήμωση γυρίζει
τοῦ πόνου τὴ μυλόπετρα μοῖρα σκληρὴ καὶ σχίζει
τὰ κύτταρα τῆς μαύρης μου καρδιὰς σὲ χίλιες ἴνες,
στοῦ καταρράχτη πάθους μου σκορπώντας της τὶς δίνες.
Ἡ νόηση τοῦ Σύμπαντος ἀπ' οἶκτο στοὺς ἀνθρώπους
βρῆκε πολλοὺς τοὺς πόνους του νὰ μαλακώνῃ τρόπους.
Μὰ τῶν βουλῶν της ξέφυγαν τοὺς νόμους κάποιοι πόνοι,
ποὖναι πικρὴ γιὰ τὶς καρδιὲς κι' ἡ συλλογή τους μόνη.
Κι' ἕνας, ὁ πιὸ χειρότερος, στὸ ἐσώψυχό μου ἀγκίδα
μπῆκε κι' ἀρρώστια μ' ἄναψε χωρὶς γιατρειὰς ἐλπίδα.
Ἄχ! νἆταν τρόπος κάποτε τῆς Λήθης ἡ τανάλια,
στῆς τρέλλας τὴν ἠρέμηση ἀπ' τὴν καρδιά μου ἀγάλια,
ποὺ δέρνεται στοῦ ἀσίγαστου τοῦ πόθου τὸν κυκλῶνα,
Ἐκείνης νὰ ξεκάρφωνε τὴ θύμηση κι' εἰκόνα!
Ἄχ! νἆταν κάποιο βότανον, ἐνάντιο στὴν ὀδύνη
τοῦ πάθους μου, νὰ τὄπαιρνα γιὰ νὰ ξεχνοῦσα Ἐκείνη!
μὰ νἆταν τέτοιο, ποὺ τὸ νοῦ νὰ ἐγύριζέ μου πίσω
στὰ χρόνια τῆς γαλήνης μου προτοῦ νὰ τὴν γνωρίσω,
γιατὶ δὲν θέλω τώρα πιά, κι' ἂν ἠμποροῦσα ἀκόμα,
νὰ θάψῃ τῆς Ἀγάπης μου ἡ λησμονιὰ τὸ πτῶμα.
Κι' ἂν κέρδιζα ὅλα τ' ἀγαθά, σὲ ἀντάλλαγμα, τοῦ κόσμου
καὶ πιότερο χίλιες φορὲς ἡ σκέψη της ἐντός μου
τοὺς φλογισμένους της τροχοὺς τοῦ πόνου μου ἐγυρνοῦσε
κι' ὅλης τῆς Γῆς αὐτῆς μαζὶ τὶς θλίψεις μ' ἐκερνοῦσε,
ἄλλο μὲ ἄλλην ὄνειρο δὲν θἄθελα νὰ πλάσω
κι' οὔτε, κι' ἂν μοὖταν βολετό, Ἐκείνη νὰ ξεχάσω.
Ὅμως, Θεέ μου, μοὖγινεν ἀβάσταχος ὁ πόνος!...
Στὸ δάσος τῶν ἐλπίδων μου δὲν ἔμεινε ἕνας κλῶνος
ἀπὸ τὴ φλόγα του ἄκαυτος, ποὺ στὴ σκιά του ναὖρῃ
λίγη γαλήνη καὶ δροσιὰν ἡ ὕπαρξή μου ἡ μαύρη.
Στοῦ ἐλέους σου τοῦ ἀμέτρητου τὸ εἰρηνικὸ λιμάνι,
ποὺ τῶν ἀνθρώπινων παθῶν ὁ σίφουνας δὲν φθάνει,
καὶ δὲν ἀκούγεται ἡ βουὴ τοῦ μανιασμένου ἀνέμου
τῆς θλίψης, δέξου τὴ φτωχὴ γιὰ μιὰ στιγμή, Θεέ μου,
ψυχή μου, καὶ τὸ ἡφαίστειο τοῦ πόθου της εὐλόγα,
ὥστε νὰ καίῃ λιγώτερο ἡ βοσκερή του φλόγα.
Εἶναι ἕνα μόριο κι' αὐτὴ ἀσήμαντο τῆς πλάσης

κι' εἶν' ἄδικο στὴν κόλαση τοῦ πόνου νὰ ξεχάσῃς.
Τί φταίει ἂν ἔχῃ στ' ἄφθαρτα κι' αἰώνια δίχτυα μπλέξῃ
τοῦ ἔρωτα, ποὺ παγκόσμια τὴν ὥρισες Σὺ ἔλξη;
Σὰν εὔσπλαχνος, καθάριστην ἀπ' τ' ἄλλα κρίματά της
καὶ μοναχὰ τοῦ κρίματος τὸ ῥύπο, τοῦ ἔρωτά της,
—ἂν εἶναι κρῖμα ὁ ἔρωτας—,Πλάστη μου,μὴν τῆς πλύνῃς,
θέλω νὰ κλείνῃ τ' ὅραμα μέσα της πάντα Ἐκείνης!
Σπάσε μονάχα τὰ μακριὰ τὰ νύχια τῆς ὀδύνης
τόσο ποὺ τὸ μαρτύριο μέσα της ν' ἀπαλύνῃς.
Κι', ὦ! Κύριε τῶν οἰκτιρμῶν, μὲ δέος δέομαί σου
νὰ ἐπιβλέπῃς « ἄνωθεν » μήπως ποτὲ τοῦ Νέσσου
στὴ ματωμένη μου ψυχὴ φορέσῃ τὸ χιτῶνα
Ἐ κ ε ί ν η, ποὺ ζῇ μέσα της σὰν ζωντανὴ μαντόνα,
ἀπ' αἴσθημα προδοτικό, πίεση, φόβο ἢ ζήλεια,
πάθη, ποὺ τῆς ἀνάψανε συκοφαντίας χείλια.
Κι' ὄχι πὼς μπρὸς στὸ θάνατο, ποὺ ἐπιθυμῶ, δειλιάζω
ἢ πὼς γιὰ τὸ μαρτύριο τὸ ἀνύποπτο χολιάζω,
μὰ γιατὶ τέτοια, ψυχική, ποτὲ δὲν θέλω ὀδύνη
μὲ τὸ χρυσό μου χέρι της νὰ μοῦ τὴ δώσῃ Ἐ κ ε ί ν η!
Τόση μεγάλην ἀντοχή, Θεούλη μου, δὲν ἔχω
καὶ σ' ἕνα τέτοιο τῆς ψυχῆς θάνατο δὲν ἀντέχω.
Κι' ἂν, Κύριέ μου, ἡ πρόνοια ἡ θεία Σου ἔχῃ ὁρίσει
τὴν τρυφερή της τὴν καρδιὰ πόνος νὰ μὴν ἀγγίσῃ,
κράτησε τὴν ἀ γ ά π η της γιὰ μένα ἀγνὴ κι' ἀθῴα,
μέλισσα μέσ' τῆς πίστης της τὴ δροσερὴ τὴν πόα,
καὶ στὴ δική μου τὴν καρδιὰ ῥίξε ὅλες της τὶς λῦπες
μὲ τῶν δικῶν μου τοὺς κορποὺς νὰ σμίξουν καὶ τοὺς γύπες.
Κι' ἐγὼ δὲν θέλω, Κύριε, νὰ ὑποφέρῃ Ἐ κ ε ί ν η!
Στὴν ἀπαλή της τὴν ψυχὴ θέλω ὅσο ζῶ νὰ κλείνῃ
παρθενικὸ κι' ἀπρόδωτο τὸν ἔρωτά μου μόνο
στῆς ἀφοσίωσης στητὸν τὸν ἄσπιλο τὸ θρόνο.
Τοῦ ἐλέους καὶ τῶν οἰκτιρμῶν Κύριε, ἀπόψε ὑψώνω,
σὲ μιὰς βαθειὰς κατάνυξης καὶ ἱκεσίας τόνο,
σ' Ἐσὲ μὲ δάκρυα τὴ φωνὴν αὐτῆς τῆς προσευχῆς μου:
Στῆς νόησης τοῦ Σύμπαντος τὴ μυστικὴν οὐσία
πλησίασε τὴ σκέψη μου, καὶ στὴ δοκιμασία
τὴν τωρινή μου δῶσέ της τὴ δύναμη νὰ πλάσῃ
κάποιαν ἐλπίδα, ποὺ γλυκὰ μὲ σπλάχνος θ' ἀγκαλιάσῃ
μέσα μου, φτερουγίζοντας, τ ὸ ν π ό ν ο τῆς ψυχῆς μου.

"ΓΛΥΚΑΣΜΟΙ,,

Φίλησα τὸ στόμα σου κι' εἶχε κοκκινίσει,
χίλια σὰν νὰ μάτωσαν πέταλα ῥοδιῶν
μέσα σὲ γυαλί,
καὶ τριανταφυλλὶ
εἶχε χρῶμα στὸ γλυκὸ πρόσωπό σου ἀνθίσει,
κι' ὅλη μ' ἄχνα ἀντύθηκες αὐγινῶν φαδιῶν

Τὰ μαλλιά σου χάϊδεψα, καὶ στὰ μάγουλά σου
χίλιοι βασιλέψανε ἥλιοι στὴ σειρά,
καὶ μέσ' στὸ οὐρανὶ
βάθος, Γαλανή,
τῶν ματιῶν σου ἀντίκρυσα ὅλη τοῦ ἔρωτά σου
τὴν αἰθέρια ποίηση μ' ἄπειρη χαρά.

Ὄρθιο τὸ σῶμά σου κράτησα στημένο
κι' ἄγαλμα ἀπὸ μάρμαρο φάνταξε λευκὸ
μιᾶς θεᾶς γλυκειὰς
Πραξιτελικιάς,
κι' ἡ μορφή σου ἀνάβλυσε θέλγητρο παρθένο,
κάποια χάρι ἐράσμια, μύρο μαγικό.

Σ' ἔσφιξα στὸ στῆθός μου μὲ τρελλὴ μανία,
κι' ἔμεινες ἀκίνητη, μαγεμένη ἐκεῖ,
καὶ στοὺς γλυκασμούς,
ἡδονῆς ἀτμούς,
ἡ καρδιά μου ἐτόνισε σ' ἤχων ἁρμονία
τὴν ᾠδὴ στὸν ἔρωτα τὴ μοναδική!...

"ΣΤΗΝ ΕΙΚΟΝΑ.... ΕΚΕΙΝΗΣ!....,,

Νύχτας γλυκειὰς μετάξινοι πλόκαμοι τὰ μαλλιά σου
στοὺς φιλδισένιους ὤμους σου πυκνὰ περιχυμένοι,
σὲ χιόνινη καταμεσῆς χωρίστραν ἀνοιγμένοι
μὲ σκεπασμένα τὰ μισά, κρίνα λευκά, τ' αὐτιά σου.

'Ρεμβαστικὰ κι' ὁλόγιομα τὰ μάτια σου φεγγάρια
μέσ' τῆς μορφῆς σου προβολεῖς μαγευτικοὶ τὴ θέα,
βαμμένα σὲ ῥοδόσταμα τὰ χείλη σου τὰ ὡραῖα,
ποὺ δείχνουν δυὸ στὸ γέλιο τους σειρὲς μαργαριτάρια.

Τὰ μαγουλά σου ἀπόσταγμα ῥοδιῶν σμιχτὸ μὲ γάλα,
μὲ δυὸ κυκλάκια ἀνάμεσα, χάρης καθένα λίκνο,
μ' ὀρθὸ κεφάλι, σὲ λαιμὸ στημένο ἀπὸ κύκνο,
ὅλο χρυσὸν ἡλιόραμα μέσα σὲ ὀνείρου γυάλα.

Κι' ἀπ' τὸ καρέ σου ἕνα λεπτὸ αὐλάκι κατεβαίνει,
ἕξαλλου ῥίγους χείμαρρος, πρὸς τοῦ κορμιοῦ τὰ χιόνια,
σὲ περιστέρια ἀνάμεσα δίδυμα καὶ λεμόνια
μὲ ῥάμφη, ποὺ στηθόδεσμοι τὰ σφίγγουν δαντελλένιοι.

Καὶ τὰ χυτὰ τὰ πόδια σου κι' ἀλαβαστρένια χέρια,
δέησες σύμμετρες, Θεῶν μέλη κομψὰ θυμίζουν,
σάρκινοι ἀφροὶ κυματεροὶ ἁρμονικὰ λυγίζουν
σὰν φίδια σ' ἡδονῆς χρυσᾶ κι' ἀνθόγιομα πανέρια.

Κι' ὅλο τὸ σῶμά σου ὅραμα πρὸς τ' ἄπειρο ὠρθωμένο,
τῆς ὁμορφιὰς ἐνσάρκωση μπρὸς στ' οὐρανοῦ τὶς πύλες!
μαγεία ὅλες σου οἱ γραμμὲς καὶ θαύματα οἱ καμπύλες
καὶ τ' ἄνθισμα τῆς σάρκας σου μεθύσι μαγεμένο.

Καὶ τῆς πνοῆς σου τὸ ἄρωμα, τοῦ πόθου μου τὶς φλόγες
ἀναρριπίζει ἀλύπητα μερονυχτίς, καὶ λειώνει
τὰ σπλάχνα μου, καὶ τὸν εἱρμὸ χαλᾷ καὶ ξεβιδώνει
τοῦ νοῦ μου ἡ τρέλλα,σπάζοντας τῆς σκέψης μου τὶς δόγες.

Ὦ ! λατρευτή μου ! ἂν μὲ πονεῖς λιγάκι, ἀπ' τῆς ἀβύσσου
τ' ἄπατο χάος τράβα με, καὶ μιὰ στιγμούλλα μόνο
μ' ἕνα σου βλέμμα τὸ φρικτὸ μαλάκωσέ μου πόνο
κι' ἀπ' οἶκτο σ' ἕνα πνίξε με κῦμα συγκίνησής σου.

Ἀπ' τοῦ κορμιοῦ σου λαχταρῶ τὶς χάρες, τὴν ψυχή σου
τὴν πάναγνην, ἀγάπη μου, μὲ πιὸ μεγάλο πάθος !
ξερρίζωσέ μου τὴν καρδιά, ἂν μὲ λυπᾶσαι, κι' ἄνθος
βάλτην στὸ πέτο σου, σιμὰ νὰ πάλλῃ στὴ δική σου.

Καὶ στοῦ φτωχοῦ τοῦ τάφου μου τὰ βήματά σου φέρε
τὴ σιωπὴ τὴν πένθιμη κάποτε σὰν βραδυάσῃ,
τὸ πνεῦμά μου τὸ πνεῦμά σου βλογώντας ν' ἀγκαλιάσῃ·
πεθαίνω, φῶς μου !, ἀπὸ ἔρωτα τρελλό ! γιὰ πάντα χαῖρε !!.

"ΤΡΑΓΟΥΔΙ„

Ανήσυχος ὁ νοῦς μου ταξιδεύει
μὲ τῆς ἀγάπης τὰ χρυσᾶ φτερὰ
στὴ χώρα τῶν ὀνείρων, κι᾽ ἀναδεύει
στὰ σπλάχνα μου μιὰ πρωτοξύπνητη χαρά.

Στὰ μάτια τῆς ψυχῆς μου, ἁγνὸ κι᾽ αἰθέριο
προβάλλει τὸ κορμί σου τὸ χυτό,
σὰν ἄγαλμα τοῦ Πραξιτέλη ἀκέριο,
σὰν χερουβὶμ τοῦ Ῥαφαὴλ ζωγραφιστό.

Τόσο γλυκειά, ὡραία κι᾽ ἀνθισμένη
ἡ Εὔα μόνο θἄταν τὴ στιγμή,
ποὺ ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Θεοῦ πλασμένη
πρόβαλλε στὴν Ἐδὲμ τ᾽ ὁλόρθο της κορμί!

Κι᾽ ἔτσι γυμνήν, ἐξαίσια καὶ γραμμένη
σὰν ὁ Ἀδὰμ τὴν εἶδε, λαχταρᾷ
τῆς ἁμαρτίας τὸν καρπό, κι᾽ ὑφαίνει
τὸ πρῶτό του ὄνειρο μαζί της τρυφερά.

Πρωτόπλαστη κι᾽ ἐσὺ στὰ μάτια μου Εὔα,
Νεράϊδα μου, τοῦ πόθου τὴ φωτιὰ
αἷμα σκορπᾷς στὴν κάθε μιά μου φλέβα,
καὶ τὴν ἀ γ ά π η στὴν καρδιά μου σαϊτιά.

Ἄχ! γῦρε στὴν τρελλὴ τὴν ἀγκαλιά μου
γιὰ νὰ σοῦ εἰπῶ τὸ πόσο σ᾽ ἀγαπῶ
καὶ σφίγγοντάς σε νὰ γευθῶ, γλυκειά μου,
τῆς ὁμορφιάς σου μὲ λαχτάρα τὸν καρπό.

'ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΟΝΕΙΡΟΥ ΜΟΥ!„

Βαθούλωσαν τὰ μάτια μου σὰν σπήλαια,
τοῦ ὀνείρου τῆς ψυχῆς μου τὰ προπύλαια
μ' ὑπομονὴν Ἰωβικὴ προσμένοντας
νὰ σ' ἀντικρύσουν πλάγι μου ἀνεβαίνοντας.
Στῆς ἔγνοιας τὸ κατώφλι ἀραδίζοντας,
σ' ἄσβηστου πόθου φλόγαν ἰριδίζοντας,
θεοποιεῖ τὴν ὥριαν ὀπτασία σου
ὁ νοῦς μου καὶ σκιρτᾷ στὴν παρουσία σου...
Ἡ πιθυμιά μου στήνει ἐμπρός μου ἀγάλματα
τοῦ ὀρθοῦ κορμιοῦ σου, κι' ἡ ψυχή μου μ' ἄλματα
φθάνει καὶ σφιχταγκαλιάζει τὴν ψυχή σου
στὴν ἐρωτικὴ μεθώντας ταραχή σου.
Καὶ τοῦ ὑποσυνείδητοῦ μου τὸ θηρίο,
ποὺ στῆς λογικῆς κοιμούνταν τὸ φορεῖο,
ἀλαφιασμένο, πυροχαίτικο, μ' ἕνα
τίναγμα λαχτάρας χύνεται σ' ἐσένα,
κι' ἀκόρεστο, μ' ὁρμὴ παράφορη, πίνει
τοῦ κορμιοῦ σου τὸ χυμὸ σ' ἡδονῆς δίνη,
καί, στὰ νύχια του κρατώντας μουδιασμένη
τὴ συνείδηση, μαζί σου ἀκολοσταίνει!...

. . . . . .
. . . . . .

....Τῆς φαντασίας μου ὄνειρο τρελλό!!...ξυπνῶ
στῆς ὀδύνης μου μέσα τὸν ὠκεανὸ
ναναγός!!., καὶ σὲ κύματα ἥσκιων κολυμπῶ
καὶ μ' ἀγωνία τὶς ἐλπίδες μου ἀκκουμπῶ
στὴν πρόνοια τῆς αὔριο κι' ἀναρριγῶ
στὸ ἡσκιόραμα μιᾶς ἀκτῆς, ποὺ κυνηγῶ.
Μὰ τῆς νοσταλγίας τὸ πάθος τὰ φτερὰ
τῆς ἀντοχῆς μου κόβει καὶ μαδᾷ σκληρά,
κι' ὥς ποὺ στοῦ ὀνείρου μου νὰ φθάσω τὴν ἀκτὴ
ἡ ψυχή μου σ' ἄπατη θλίψη θὰ πνιχθῇ.
....Ὅμως εἴκοσι χρόνια περιμένοντας,
τῆς προσδοκίας τὸ πανὶ ὑφαίνοντας
ἡ Πηνελόπη, στὸν πόνο δὲν λύγισε
καὶ τὸν καρπὸ τοῦ πόθου της ἐτρύγησε.

Μὲ ἐγκαρτέρηση καὶ σύ, ψυχή μου, ὁπλίσου,
στῆς σύνεσης τὸ γαλήνιο κελλὶ κλείσου,
τὸ ἄγριο θεριὸ τοῦ πόθου σου ἐντός σου πνίξε,
στῆς τύχης τὸ κενὸ τὸ ἀκόντιο ῥίξε
τῆς ἐλπίδας, καὶ μὲ θάρρος κι' ὑπομονὴ
πλέξε στὴ θάλασσα τοῦ ὀνείρου σου γυμνή.
Θὰ ἀράξῃς, ἂν μὲ τὴ σκέψη θὰ κολυμπᾷς,
πὼς τὴν ψυχή της περισσότερο ἀ γ α π ᾷ ς.

"ΓΡΑΜΜΑ ΣΤΗΝ ΑΔΕΛΦΗ ΜΟΥ!,,

Ἀγαπημένη μου ἀδερφή, στὸν κόσμο τοῦτο μόνη
θύρα στοὺς πόνους μου ἀνοιχτή, ἀπόψε ξεφαντώνει
στὴν αἴσθησή μου ὁ θάνατος κι' ἔχει καλέσει ὁμάδι
τῶν προδομένων τὶς σκιὲς στὸν ἔρωτα, ἀπ' τὸν Ἅδη
τὶς Ἐρινύες, τὴν ψυχὴ τῆς συντριβῆς, τὸ βλέμμα
τοῦ σαρκασμοῦ, τοῦ μάταιου τὸ σχῆμα καὶ τὸ πνέμα
τοῦ Σατατᾶ τ' ἀνίκητο, θριαμβικὸ κι' ἀνόσιο
σ' ἕνα μακάβριο, βραδυνό, κι' ὀδυνηρὸ συμπόσιο!
Ἀγαπημένη μου ἀδερφή, ποὺ τὴ στοργή σου ἡλιάζει
ἡ συλλογή μου, ἠχὼ πιστὴ τῆς θύελλας, ποὺ οὐρλιάζει
στὰ σπλάχνα μου πολύβοη, ἀπόψε ποὺ σοῦ γράφω
γιὰ τ' ὄνειρό μου ἡ μοῖρά μου βαθὺν ἀνοίγει τάφο,
κι' ἐνῷ μὲ πένθιμη σιγὴ τὸν οἶκτό της μοῦ δείχνει
μὲ τάξην ἀνελέητη καὶ μὲ νωχέλεια ρίχνει
χίλια φτωχὰ κι' ἀσήμαντα μέσα του μικροπράματα,
κάτι ξερὰ τριαντάφυλλα, δυὸ μαντηλάκια, γράμματα
πέντε-ἕξη, δύο ἔνορκες πίστης ὁμολογίες
καὶ μερικὲς φοιτητικὲς μικρὲς φωτογραφίες·
κι' ὅμως καθένα θησαυρὸς ἀτίμητος γιὰ μένα
κομμάτια τῆς καρδούλλας μου καὶ πόνοι της ὠϊμένα!
Ἐκείνης κέψεις, μέριμνες, ἔγνοιες, ἀνταύγειες, χάρες
ὅταν οἱ ἴδιες καὶ τοὺς δυὸ μᾶς θέρμαιναν λαχτάρες!!
—Γιατί βραδύνεις, μοῖρά μου, καὶ μὲ σειρὰ τὰ θάβεις
καὶ στὴ σκιά μου ἀκόμα αὐτὴ πληγὲς ὀδύνης σκάβεις;
Ἂν ἴσως καὶ τοῦ Σύμπαντος τὸ πνεῦμα μὲ παιδεύῃ
κι' ἐντός μου τὴν εἰρήνη μου μ' ἤσκιον ἀρᾶς σκυλεύῃ,
γιατί μ' ἐκείνης, ποὺ ἀγαπῶ στὴ γῆ μ' αἰώνιον ἔρωτα,
τὸ χέρι σὲ μαρτύρια νὰ σπρώχνῃ με ἀνημέρωτα;
Ἂν ἡ ἀγάπη στ' ἄπειρου τὸ ὑπέρκοσμο μυστήριο
εἶναι τὸ πρῶτο τοῦ Θεοῦ τὸ γνώρισμα καὶ κύριο,
στῶν λογικῶν πλασμάτων σου γιατί τὶς ὁμοούσιες
ψυχὲς νὰ σβήνῃ, σὲ στιγμὲς μεγάλες κι' ὑπερούσιες
«ἐνθέων ἀνατάσεων», τὴ φλόγα τὴν τρισάγια,
τῆς ἀπιστίας θρέφοντας τὴ μαύρη ἐντός τους νάγια;
—Κι' ἡ μοῖρά μου: γιατὶ στὴ γῆ, μ' ἀπάντησε θλιμμένη,
ἀγάπη ἀληθινὴ θὰ πῇ: ἀγάπη σταυρωμένη!!

Ἀγαπημένη μου ἀδερφή, ποὺ μὲ λυπᾶσαι, δίχως
σκοποὺς νὰ ὑφαίνῃς ὑστερνούς, νεκρώσιμος ὁ ἦχος
μέσ' τὴν καρδιά μου ἀντιλαλεῖ ἀπόψε τῆς ὀδύνης,
βραχνὸ κηδείας ἄγγελμα τῆς ἔρμης της γαλήνης!
Οἱ στοχασμοὶ κι' οἱ πόθοι μου συφτοὶ τὴν ἀκλουθᾶνε
κι' οἱ θύμησές μου ἀνάμαλλες τὸ φέρετρο κρατᾶνε·
λείψανον ἔρμο κι' ἄκλαυτο μὲ παραστάτη μόνο
τὸ μαῦρο, τὸν ἀνείπωτο καὶ τὸ βουβό μου πόνο!
Καὶ στῆς ψυχῆς μου τὸ βρασμὸν ἀπόψε τὸν Ὀθέλειο
ξένου Ἐ κ ε ί ν η ς ὄνειρο θ' ἀντανακλᾷ τὸ γέλιο,
κι' ἂς μοὔσπασε τὰ κύτταρα τοῦ νοῦ μὲ χτύπημα ἄπονο
καὶ τὴν καρδιά μου βύθισε σὲ πέλαγου παράπονο
τόσο, ποὺ στὴ γαλήνη μου πλάϊ καὶ μέσ' τὸ φέρετρο
γυμνὸ κι' ὠχρὸ τῆς ἴδιας της ψυχῆς κοιτῶ τὸ σκέλεθρο!!
—Γιατί καμμιὰν ἐλπίδα μου δὲ βλέπω ἀπόψε γύρα μου
νὰ μοῦ σταθῇ παρήγορη καὶ μυροφόρα, μοῖρά μου;
—Γιατὶ τοῦ θείου σου ἔρωτα ἦταν μονάχα χτίσματα
καὶ κάτω ἀπ' τὰ μαῦρά του θαφτῆκαν τὰ γκρεμίσματα!
—Γίνου γιὰ μιὰ φορὰ καλὴ μαζί μου, μαύρη μοῖρά μου,
καὶ κόψε ἀπόψε τὴν κλωστὴ ἀπ' τὴ ζωὴ τὴ στεῖρά μου.
Χωρὶς Ἐ κ ε ί ν η μέσ' τὴ γῆ καμμιὰ δὲ θἄχῃ ἀξία
καὶ θὰ πεθαίνῃ ἀπὸ καημὸ πάντα κι' ἀπ' ἀσφυξία·
μὰ πρῶτα ἐντός μου θόλωσε τὴ θύμησή της τόσο
ποὺ νὰ μπορῶ τὸ χέρι μου στὸ θάνατο ν' ἁπλώσω.
Μὰ πάλιν ὄχι, ἀδύνατον Ἐ κ ε ί ν η νὰ ξεχάσω·
δὲ θέλω τὴν εἰκόνα της ἐντός μου νὰ ἡσκιάσω·
πῶς τὴν ἀγάπη μου θὰ βρῇ κι' ἀλλοῦ μονάχα πεῖσέ με,
καὶ θὰ εὐτυχήσῃ, κι' ἔπειτα στάχτη στὸ Σύμπαν χύσε με.
—ἀλίμου!ἀλί μου!ὁ πόνος σου πόνος κι' αὐτὸς δικός μου!
μὰ εἶναι τόσον ἄστατα τὰ πράγματα τοῦ κόσμου,
ποὺ σ' ἕνα νῆμα κρέμεται κι' ἡ εὐτυχία ἐκείνης
καὶ πρέπει πίνοντας πολὺ ἀκόμα ἀπ' τῆς ὀδύνης
τὸν ἀμφορέα, θαρρετὰ νὰ σταυρωθῇς στὴ ζήση
βοηθώντας την ὁλόψυχα, ὅταν θὰ δυστυχήσῃ!...
ὑπόφερε μὲ ὑπομονή, στὸν ἑαυτό σου κλείσου,
τοὺς πόθους σου ἐξαΰλωσε, γέμισε τὴν ψυχή σου
ἀπ' τοῦ ἔρωτά της τὸ ἄρωμα καὶ κάμε ἀργὰ τὴν ἄβυσσο
τοῦ πόνου σου ἐγκαρτέρησης ἡρωικὸ παράδεισο·
μέσα του μεῖνε σιωπηλὸς μάρτυρας πάντα μόνος
καὶ μὴν ἀφήσῃς ποιητὴ γιὰ νὰ σὲ κάμῃ ὁ πόνος!!

Ἀγαπημένη μου ἀδερφή, στὸν κόσμο ἐσὺ ποὺ μόνη
ξαίρεις τὴν ἔρμη μου καρδιὰ ποιό μυστικὸ ματώνει,
ἔτσι ποὺ μοιάζει χερουβὶμ ἡ πάναγνη ψυχή σου,
γιὰ τὴ γαλήνη μου θερμὰ στὸν Πλάστη προσευχήσου.
Διαβάζοντας τὸ γράμμα μου πρόσεξε μὴν δακρύσῃς
κι' οὔτε χλωμὴ τῆς θλίψης μου τὸ χάος ν' ἀντικρύσῃς·
μ' ἕνα χαμόγελο ἐλαφρὸ μόνο καὶ πονεμένο,
ἀπ' τὴν ἀθῴα σου ψυχὴ στὰ χείλη ἀνεβασμένο,
νὰ μὲ θωπεύσῃ μὲ στοργὴ τὴ σκέψη σου ν' ἀφήσῃς
καὶ λέγοντας: «ὁ πόνος του ἂς εἶνε εὐλογημένος,
γιατὶ ἦταν μοίρας πιὸ καλῆς ἄξιος ὁ καημένος!»,
μὲ τ' ἁπαλὰ τὰ χέρια σου τὸ γράμμα μου νὰ κλείσῃς.

Υ. Γ.

Ἀγαπημένη μου ἀδερφή, σὺ ποὺ μὲ νοιόθεις μόνο
κι' ἔτσι καλὴ σὰν ἄγγελος εἶσαι, νὰ εὐτυχήσῃς,
σοῦ εὔχομαι, ν' ἀγαπηθῇς πολὺ καὶ ν' ἀγαπήσῃς
ἔστω κι' ἂν νοιόσῃς κάποτε σὰν τὸ δικό μου πόνο!!.

"ΣΦΥΡΙΖΕΙ Ο ΣΙΔΕΡΟΔΡΟΜΟΣ!...,,

Σφυρίζει ὁ σιδερόδρομος κι' ἀγκομαχάει, κι' ἀργά,
μουντὸς μεταξοσκώληκας, τὴ ῥάχη καβαλᾷ
ἑνὸς βουνοῦ· στὴ μακρουλὴ κοιλιά του κουβαλᾷ
ἀνθρώπους, ποὺ παράλαβεν ἀπ' τοὺς σταθμοὺς γοργά.

Κάθουνται μέσ' τῶν βαγονιῶν τὶς θέσεις στριμωχτά,
κι' ὦμους, κεφάλια, βάρυπνοι, κινοῦν σὰν ἐκκρεμῆ·
στὰ τζάμια ἥσκιοι πάσσαλων καὶ λόφων στὴ στιγμὴ
ἀνεβοκατεβαίνουνε σὰν ὄρνια, τρανταχτά.

Κοντὰ μεσάνυχτα!... καὶ νά! στὸ βάθος ξαγναντᾷ
πυγολαμπίδων μυρμηκιά, ἄστρων δασὺ σπαρτό,
πέλαγο πολυκύματο φώτων λαμπυριστό:
ἡ πόλη!... πῶχει κοιμηθῆ μὲ βλέφαρα ἀνοιχτά.

Σφυρίζει ὁ σιδερόδρομος καὶ μὲ χαρᾶς σπουδὴ
σὰν ἑρπετὸ πελώριο καὶ σὰν στοιχειὸ κυλᾷ·
συναγερμὸς ἐπιβατῶν!... καθένας τους κολλᾷ
τὰ μάτια στὸ παράθυρο τὴν πόλη γιὰ νὰ ἰδῇ.

Σπιτάκια, μάντρες, φύλακες, κῆποι διπλὲς γραμμὲς
στῆς πόλης τὸ πρωτόμπασμα, καὶ δρόμοι σταυρωτοί·
σειρῆνες, γκλάξον, θόρυβοι στὸ διάβα, ὁρμοῦν στ' αὐτὶ
καὶ στὴ θωριὰ μαγεύουνε ψηλὲς οἰκοδομές.

Νὰ κι' ὁ πολύφωτος σταθμός!... στὸ χῶρό του πολὺς
κόσμος προσμένει ἀπὸ νωρὶς —σωστὸ μωσαϊκὸ—
φίλον, ἀδέρφια, ἄντρα, γονιὸ κι' ἀρραβωνιαστικό,
ξενιτεμένους, ἄρρωστους, διαβάτες, προσφιλεῖς!...

Καλωσωρίσματα, ἀγκαλιές, φιλιά, λόγια γλυκά,
ῥωτήματα, ἀπαντήματα καὶ χάδια τρυφερά,
μάτια ἀπὸ πόθο ὁλόϋγρα, λύπη, στοργή, χαρά,
καημοὶ ψυχῆς, σκιρτήματα καρδιὰς νοσταλγικά.

Καὶ μέσ' τ' ἀνθρωποπέλαγο μιὰν ὕπαρξη σκυφτὴ
μονάχη κι' ἔρμη σέρνεται στὴ θύρα τοῦ σταθμοῦ
μ' ἀφῃρημάδα, ἄδεια ψυχὴ καὶ σάλο λογισμοῦ,
βλέμμα ἄπλανο καὶ κλειστὸ στὸ θόρυβο τ' αὐτί.

Κανεὶς δὲν τὴν περίμενε, κανεὶς δὲν τὴν ζητᾷ·
χωρὶς σκοπό, χωρὶς δουλειὰ στὴν πόλη αὐτὴ τραβᾷ
καὶ δίχως μ' ἕνα βλέμμα της νὰ ἰδῇ δεξιὰ-ζερβὰ
μὲ μιὰ βαλίτσα, σκυθρωπή, στὸ δρόμο περπατᾷ.

Πάει...—καὶ ποῦ πάει;— οὔτε κι' αὐτὴ δὲν ξέρει· σὲ μικρὸ
ξενοδοχεῖο, μέτριο, στὴν τύχη μπαίνει ὁκνά·
σὲ λίγο διασκελίζοντας μιᾶς σκάλας τὰ πυκνὰ
σκαλιά, σ' ἄσπρο ξαπλώνεται κρεβάτι καθαρό.

Ποῦ ὕπνος ὅμως; μιὰ σκιὰ στὸν τοῖχον, ἀντικρύ,
γνωστὴ πηγαινοέρχεται μὲ χρόνο ταχτικὸ
σὰν ἐκκρεμὲς ὡρολογιοῦ, κι' ἀπάνω της γλυκὸ
βλέμμα καρφώνει —θύμηση γεμάτη, μελιχρή!—

. . . . . .
. . . . . .

Νωχελικά, πρωΐ-πρωΐ, στοὺς δρόμους κουβαλᾷ
τὰ πόδια της! ὀχλοβοή, ἁμάξια, τράμ, ταξί,
μπάρ, ρίγκ, βιτρίνες, μέγαρα, στοὲς στὸ μεταξύ,
θέατρα, πάρκα, ἀγάλματα καὶ χίλια ἄλα καλά...

Μὰ ἀπ' ὅλα αὐτὰ δὲν ξεπηδᾷ οὔτε γιὰ μιὰ στιγμὴ
τὸ κῦμα τῆς συγκίνησης, τοῦ θαυμασμοῦ τὸ φῶς·
στὶς πλάνες θεές, στοὺς γλυκοὺς ἦχους, τυφλός, κουφὸς
ὁ μέσα κι' ἔξω κόσμος της μένει...—νεκρὸ κορμί!

Μπροστὰ κι' ἀπάνω ἀπ' ὅλα αὐτὰ ὀρθώνεται ἡ σκιὰ
μιᾶς ἤρεμης κωμόπολης μικρῆς καὶ μακρινῆς,
ἀπὸ ὁμορφιὲς κι' αἰσθητικὴ καὶ κίνηση γυμνῆς,
μὲ τὴν ἀνία, ἀναιμικὴ τοῦ τόπου αὐτοῦ θεά.

Γλυκειὰ σκιὰ κι' ἀξέχαστη !, εἰκόνα τοῦ Θεοῦ,
μ' ἕνα σπιτάκι ἁπλό, μ' ἐμπρὸς μπαλκόνι ἐρατεινό,
ποὺ Ἐ κ ε ί ν η πάντα κάθεται πρωῒ καὶ δειλινό,
ἑνὸς ἀρχαίου ἱέρεια πεντάμορφη ναοῦ !...

. . . . . .

. . . . . .

Σὲ ἀγνώστους ἄγνωστη ὕπαρξη, ἔρμο πουλί, φτωχή,
κι' ἂν, ταξιδεύοντας, τὴ γῆ γυρίσῃς ὅλη, αὐτῆς
ἡ θύμηση θὰ σ' ἀκλουθᾷ καὶ δὲ θ' ἀναπαυτῇς,
πάντα θ' ἀνθίζῃ ἡ σκέψη της στὴν ἄδεια σου ψυχή !

"Η ΝΕΡΑΪΔΑ„

Στὴ ντάλα τοῦ μεσημεριοῦ κοντὰ στὴ ῥεματιὰ
κάτω ἀπ' τὸν ἥσκιο μιᾶς συκιάς, στὴ χλόη ξαπλωμένος
μακρυὰ κοιτοῦσε ἕνας βοσκός, πανέμορφος, γραμμένος,
τοῦ αἰθέρα τὴν ἀτμότρεμη, περπιριστὴ φωτιά.

Ξάφνου τὰ μάτια του ἥσκιωσαν κι' ἐκόπη του ἡ λαλιά,
νεραϊδοσυνεπάρματα τὴ σκέψη του θολώσαν,
Νεράϊδες, Μάγισσες, ξωθιές, φουσᾶτα τὸν κυκλώσαν
μ' ὥριες μορφές, μὲ στήθη ἀφροὺς καὶ πράσινα μαλλιά.

Διανέματα, λαγγέματα, ξόρκια, γητειές, στοιχειά,
κυκλῶνες στὸ συφλογιαστὸ σηκώναν μπρός του δρόμο,
κι' ὅταν τὸ θάμπος τοῦ βοσκοῦ διπλώσαν μὲ τὸν τρόμο
χαθῆκαν, πίσω ἀφίνοντας λευκοῦ καπνοῦ τριχιά.

Ἔμεινε μόνο στὸ βοσκὸ κοντὰ ἡ πιὸ τρανὴ
Νεραϊδομάννα, μάγισσα μὲ γυναικίσια φάτσα,
καὶ τὸ λαιμό του σφίγγοντας στὰ φιδωτά της μπράτσα
λόγια γλυκὰ τοῦ μίλαγε μὲ χάρη ἀερινή.

. . . . . .
. . . . . .

«Τὶς νύχτες τὶς ἀπάριωρες ἥσκιος βαρὺς γλιστρῶ·
κι' ὅταν τῶν ἄστρων οἱ ψυχὲς σκορποῦν στὴ γῆ τὴ μόρα,
ξόρκια κι' εὐχὲς ἀναμασῶ, στοιχειώνοντας τὴν ὥρα,
καὶ τοῦ ἄπειρου τὴν ἔκταση μὲ μιὰ ματιὰ μετρῶ.

Μιλῶ κρυφὰ μὲ τῶν ψυχῶν τὶς μαντικὲς φωνές·
τῶν ἀστεριῶν τὶς δύναμες ἡ τέχνη μου ἀνεμίζει,
τοῦ μυστηρίου τὶς σκιὲς ἡ γνώση μου φωτίζει
καὶ κάνω τῶν μελλούμενων τὶς ὄψεις τωρινές.

Δένω τοὺς φόβιους στοχασμοὺς στὴν τέχνη τῶν χαρτιῶν,
ναρκώνω τὴν ἀνθρώπινην ἰδέα τοῦ θανάτου,
καὶ βλέπω, παίρνω ἀνάερη τὴν ὄψη τοῦ ἀοράτου,
σὰν γέμει ἡ γῆ ἀπὸ μορφὲς βαρύσκιωτων ξωτικῶν.

Μυγδαλομάτα, ἀνάμαλλη, τὸ βῆμά μου πλανῶ
στὶς ρεματιὲς μεσημερνὰ καὶ νύχτα στὰ ρουμάνια,
γιὰ μάγια, μάτιασμα, γητειὲς βράζω σκορπιούς, βοτάνια
μὲ γυχτερίδων κόκκαλα καὶ μ' αἷμα ἀνθρωπινό.

Κοντὲς οἱ στράτες τ' οὐρανοῦ καὶ τ' ἄχανο στενὸ
στὰ μάτια μου, ποὺ ξεπερνοῦν μελλοντικὰ σκοτάδια·
Νεράϊδα, Μάγισσα, γυρνῶ τὶς μέρες καὶ τὰ βράδυα
κι' αὐτὰ τῆς μοίρας τὰ γραφτά, σὰν βουληθῶ, κουνῶ.

Κι' ἀλί! στὸν ὅποιον μάγεψα καὶ σ' ὅποιον ἀγαπῶ!
πρώτη στὰ κάλλη ἀρχιξωτιά, σὰν στὴ ζωή μου ἡ φύση
μὲ τὶς γυναίκειας τῆς ὁρμῆς τὴν ἔξαψη μιλήση,
τοὺς ζωηφόρους του χυμοὺς στὰ σπλάχνα μου σκορπῶ.

Ξέρω ἀπ' τοὺς κόρφους τῆς ζωῆς ποιές στάλες νὰ ῥουφῶ
καὶ συνεπαίρνω ὁμορφονιούς!... κι' ἐσένα συνεπῆρα
στῆς ὥρας τοῦ μεσημεριοῦ τὴ στοιχειωμένη πύρα,
πανέμορφο ἀγριολούλουδο, καμάρι μου κρυφό.

Σοῦ ὁρκίζομαι στὰ μάτια σου τρελλὰ πὼς σ' ἀγαπῶ·
σοῦ πῆρα τὰ συλλοϊκὰ καὶ τὴ μιλιά σου ἐπῆρα,
στ' ἄσπρο νεραϊδομάντηλο κομπόδεσα τὴ μοῖρα
καὶ τὴ ζωή σου, κι' ὅσο ζῇς σκλάβο θὰ σὲ κρατῶ.»

Τὰ ὁλόμαυρα τὰ μάτια της μεθοῦσαν τὸ βοσκὸ
καὶ φόβο κι' ἡδονή μαζὶ τοῦ ἀνάδευαν στὸ αἷμα·
τὰ μάγια της τοῦ κοίμιζαν σιγὰ-σιγὰ τὸ πνέμα
κι' ἐβούλιαζε στὸ πέλαγο τοῦ πόθου τὸ γλυκό.

Μέρες καὶ νύχτες ἔρρεβε λειωμένος καὶ τρελλὸς
στὴν ἀγκαλιὰ τῆς Μάγισσας ὁ νιὸς τὴν ξελογιάστρα·
ἐφούντωνε τὸ πάθος του, βασιλικὸς στὴ γλάστρα,
κι' ἐστέγνωνε κι' ἀλάφραινε σφουγγαρωτὸς φελλός.

Μ' αἷμα, ἀνθομέλι, ἀφρόγαλα καὶ βοτανιῶν χυμούς,
καρδιὲς θεριῶν, ἀστρόφωτο, κι' ἀτμοὺς ἀπὸ τὶς πάχνες
τὸν ἔθρεφε κι' ἐπότιζε, καὶ πέπλους ἀπ' ἀράχνες
τοῦ φόραγεν ὁλόλευκους, σπήλιων πυκνοὺς φραγμούς.

Καὶ μιὰν αὐγὴ συγνέφιασε, κι᾽ ὁ θόλος τ᾽ οὐρανοῦ
τὶς μυστικές του ἐνέργειες στὴ σκοτεινιά του θάβει·
τῆς Μάγισσας νεκρώθηκαν οἱ δύναμες καὶ παύει
ἡ θέλησή της νὰ κρατᾷ δεμένο ἀνθρώπου νοῦ.

Οἱ ὁμορφιὲς κι᾽οἱ χάρες της, λειώνουν—Λαμπρῆς κεριὰ—
ἡ σάρκα, ποὺ δανείσθηκεν, ἀπάνω της βαρύνει,
τὰ μάτια της ἡ κούραση κι᾽ ἡ νύστα ἀργὰ τῆς κλείνει
κι᾽ ἀποκοιμήθη στοῦ βοσκοῦ τὴν ἀγκαλιὰ βαριά.

. . . . . .
. . . . . .

«Τὴ μοῖρά μου καὶ τὴ ζωὴ δεμένες τὶς κρατᾷ
μέσ᾽ τὸ νεραϊδομάντηλο· ἂν τῆς τὸ πάρω, λύνω,
εἶπε ὁ βοσκός, τὰ μάγια της καὶ τὴ ζωή της σβήνω
κι᾽ ἀπὸ τὸ μέρος φεύγω αὐτό, ποὺ «νεραϊδοβαστᾷ».

Μὲ τρόμο, ποὺ τοῦ πάγωνε τοῦ νοῦ καὶ τὴν καρδιά,
τῆς Μάγισσας ἀπίθωσε στὴ χλόη τὸ κεφάλι,
ἐτίναξε ἀπ᾽ ἀπάνω του τοῦ φόβου του τὴ ζάλη
κι᾽ ἐπῆρε τὸ μαντήλι της, ὥριας αὐγῆς ποδιά.

Φεύγει μακρυά της ὁ βοσκὸς μὲ φόβιο λογισμὸ
κρατώντας τὸ μαντήλι της στὸ χέρι του σφιγμένο·
κι᾽ ἡ Λάμια πίσω του ἀκλουθεῖ σὰν φάντασμα θλιμμένο,
θρηνώντας τῆς μεγάλης της ἀγάπης τὸ χαμό.

"Ψ Υ Χ Η„

Η σκιεροῦ χαμόγελου στοχασμὸς κρυφός,
σ' ἅγια μήτρα δέησης σκίρτημα, ψ υ χ ή,
κρύβεις σ' ἀξεδιάλυτου σκοταδιοῦ πτυχὴ
τῆς πυρῆς οὐσίας σου τ' ἄχραντο τὸ φῶς.

Ἡ μορφὴ τοῦ ἀθέατου γύρῳ σου γελᾷ
κι' ἀνεβαίνει στ' ἄπειρου τὴ σκηνή, γυμνὴ
τῆς ἀνησυχίας σου ἡ ταραχή, κι' ἀνοὶ
τὰ κλεισμένα τοῦ ἄγνωστου μάτια, ῥιγηλά.

Ψιχαλίζεις μόρια ἔκστασης σοφῆς
κι' ἦσκιους μιᾶς ἀθάνατης μοίρας ξετυλᾷς,
φευγαλέα ὁράματα, κι' ἀκτινοβολᾷς
φέγγη μιᾶς ἐνόρασης μέσα μας κρυφῆς.

Στῶν ἀναζητήσεων τὴν ἀνεβασιὰ
μόνη, πεπλοτύλιχτη μ' ἄχνες τῆς αὐγῆς,
βλέπεις στοὺς κρυστάλλινους θόλους τῆς σιγῆς
τῆς αἰωνιότητας τὴν κορμοστασιά.

Κίνητρο στῶν σκέψεων τὴ φορά, κι' ἀτμός,
μὲ τὸ θεῖο βλέμμα σου τὴν πυκνὴ τρυπᾷς
πάχνη τῶν ἀόρατων, καὶ λαμποκοπᾷς
στὴν παχειά μας ἄγνοιαν, ὀπτασιασμός.

Ἀναβλύζει μέσα σου διαισταντικὸ
ῥεῖθρο, κι' οἱ καθρέφτες του σ' ἄλλες μᾶς καλοῦν
σφαῖρες ἀνατάσεων, ὅπου ἀστροβολοῦν
τῆς ζωῆς μας δύναμες τ' ἅγιο μυστικό!!...

Καὶ σ' ἀβύσσων ἴλιγγους, μ' ἄγρια σκαλωσιά,
ὅπου ἡ χάρη τοῦ ὄνειρου λάμνει μαγικὴ
κι' ἡ μορφὴ τοῦ ἀθέατου φέγγει μυστική,
κάποιας πόρτας τοῦ ἄγνωστου βρίσκεις τὴ μπασιά.

Ἀντικρύζεις τὸ ὅραμα τῆς ἀστραφτερῆς
ὁμορφιὰς τοῦ ἀνέκφραστου, καὶ μιᾶς μουσικῆς,
νοιόθεις τὴν ἀπόλαυση, κοσμογονικῆς,
καὶ τοὺς πέπλους στὴ ζωὴ τοῦ Θεοῦ φορεῖς.

Πόθων φτερουγίσματα, ρίγη καὶ σπασμούς,
φλόγες στὶς ἐσώτερες κρύβεις σου πτυχές,
κι' ἄϋλη, σ' ἐκστάσεων θεῖες ταραχές,
δίνεις, προφητεύοντας, στὴ ζωὴ χρησμούς.

Πίνεις τοῦ μυστήριου τοὺς ἀχνοὺς ἀτμοὺς
κι' ἀλαφρὰ στὸ διάσελο τῆς ζωῆς πατᾷς,
ἔξω ἀπ' τοὺς ὁρίζοντες, ποὺ τὴν κλειοῦν, κοιτᾷς
μιᾶς φαντασμαγορίας τοὺς ἀναπαλμούς.

Κάποιες θέες ἄφραστες, ὀνειροπαρμούς,
νοσταλγεῖς καὶ χάνεσαι στοὺς ὠκεανοὺς
τοῦ ὑπερπέρα —ἀπύθμενους οὐρανοὺς ἀχνούς—,
μάγια στῆς οὐσίας σου τοὺς φωσφορισμούς.

Στὸ ναὸ τοῦ Σύμπαντος —πόθος του κρυφὸς—
μ' ἄπειρη συγκίνηση ὀπτασιακὴ
φτερουγᾷς, προφήτισσα πάντα τραγική,
τῆς α ἰ ω ν ι ό τ η τ α ς πίνοντας τὸ φῶς!..

"ΕΝΑ ΦΙΛΙ ΜΕΣ' ΤΟΥ ΧΟΡΟΥ ΤΗ ΖΑΛΗ„

Γνώριμα πρόσωπα γλυκὰ μέσ' τοῦ χοροῦ τὴ σάλα
μὲ τὸ ῥυθμὸ τῆς μουσικῆς στροβιλιστὰ γυρνοῦνε·
ἀπ' τὶς ζεστὲς πνοὲς μεθοῦν κάποια ζευγάρια, κι' ἄλλα
μιλοῦν καὶ μέσ' τὰ μάτια τους ἀβύσσους πόθων κλειοῦνε.

'Αναγαλλιάζουν οἱ καρδιὲς μέσ' τοῦ χοροῦ τὴ δίνη
καὶ πλαστικὰ τὰ σώματα λυγίζουνε μὲ χάρη·
χλωμὴ μιὰ ντάμα τὸ ξανθὸ κεφάλι πίσω κλίνει,
καὶ μὲ τὸν καβαλιέρο της μιὰ καστανὴ φλερτάρει.

Ὄνειρο ψεύτικο ἡ ζωὴ στοῦ χρόνο τὴν καμπύλη
μὲ ἀθῶα τρέλλα τὸ χορό, ποὺ στὴν καρδιὰ ἀναδεύει!..,
ὀλιγγο φέρνουν οἱ στροφές, καὶ στὶς ματιές, στὰ χείλη
δυὸ χορευτῶν ὁ ἔρωτας κρυφὰ παραμονεύει.

Τὸ φῶς, οἱ ἦχοι οἱ μαγικοὶ τῆς μουσικῆς, ἡ μπύρα,
καὶ τοῦ ταγκὸ τὸ ῥυθμικὸ νανούρισμα μεθοῦνε
τόσο, ποὺ ὁ νιὸς τῆς ντάμας του, μέσ' τοῦ χοροῦ τὴ γύρα,
τ' ἄλικα χείλη ἐφίλησε, μπουμπούκια αὐγῆς ποὺ ἀνοιοῦνε.

'Ηδονικὸ τρεμούλιασμα στὰ χείλη τὰ χνουδᾶτα
πάντα σκορπίζουν τὰ φιλιά.., ὅμως τὴν πιὸ μεγάλη
τὴ γοητεία, ποὺ κερνᾷ θεῖο κρασὶ στὰ νιᾶτα,
γεννᾷ μονάχα ἕνα φιλὶ μέσ' τοῦ χοροῦ τὴ ζάλη!!...

"ΣΥΝΝΕΦΙΑΣΜΕΝΗ ΗΜΕΡΑ„

Σ' ἀδρῶν ρυτίδων κοχλικοὺς τροχοὺς
πένθιμο βούρκωμα ἀτμωτὸ
κυλᾷ στὸ μπλάβο θολωτὸ
τ' ἄχανου, καὶ στῶν κάμπων τοὺς γκοφοὺς
ὤχρες ὑγρὲς ἁπλώνουνται τοῦ πλάτου,
χοντρὰ σουδάρια πληκτικοῦ θανάτου.

Ὀθόνες ἀπὸ σύννεφα μουντὰ
φαμένες κι' ἡσκιωμένες, σὰν σωροὶ
τὸν οὐρανὸ μπαμπακεροὶ
τυλίγουν, καὶ τὰ βλέφαρα κλειστὰ
τῆς γῆς βαστᾷ μιὰ χαύνωση καμάτου,
ἥσκιωμα μελαγχολικὸ θανάτου.

Στὸν ἀφαλό της ῥάθυμη γυρτὴ
ἡ μέρα, συλλογιέται ὀκνά,
καὶ μέσ' τὴ νάρκη της ξεχνᾷ
βαθιὰ στὴν ἄβυσσο νὰ κυλιστῇ
τῆς αἰωνιότητας, κι' ἐκεῖ κάτου
νὰ θάψῃ τὴν ἀνία, ἀχλὺ θανάτου.

Κι' ἡ κοιλιὰ τῶν σύννεφων ψηλὰ
ἕρπει, στοιχειὸ τουλουπωτό,
κι' ἐνῷ τεφρόφωτο, μουντὸ
ζώνει τὴ Γῆ, προβάλλει ἀπ' τὰ θολὰ
τοῦ ὁρίζοντα τ' ἀπόσκια, ρεμβὸ κάτι...
μισάνοιχτο τῆς μέρας τὸ ἕνα μάτι.

"ΠΕΠΛΟΙ„

Τὸ πεπρωμένο, ἀνοίγοντας τοὺς φοβεροὺς του νόμους,
τῶν ἀδυσώπητων κοιτᾶ σκοπῶν τους τὴ σειρά·
δίπλα του οἱ μοῖρες, σκέλεθρα, προσμένουν, παγερά,
στοὺς ὁρισμούς του πρόθυμες,μ'ἤσκιων φτερὰ στοὺς ὤμους.

Στὸ στρῶμα κοίτεται ἄρρωστη τῆς ἄγνοιας ἡ πλάση,
κι' ἀγνάντια της ἀόρατες μορφές, μακρυὰ κοιτοῦν
τὰ διαλεχτὰ τὰ πνεύματα, ποὺ στ' ἄγνωστου πετοῦν
τ' ἀκροουράνια τ' ἄχανα καὶ στ' ἀστρικὰ τὰ δάση.

Μιὰ δύναμη, προφήτισσα στὰ βάθη μας κλεισμένη,
τοὺς ἤχους κάποιων ψίθυρων τοὺς μυστικοὺς γροικᾷ·
κάποια μαντέματα τραβοῦν ἀποκαλυπτικὰ
σ' ἄλλης, τὰ μάτια τῆς ψυχῆς, ζωῆς ψηλὰ τεμένη.

Στ' ἄχραντο κι' ἄδυτο ἱερὸ φῶς, στῶν ἅγιων τὰ ἅγια,
τοῦ κόσμου μας τοῦ ἐσώτερου μιὰ δύναμη πετᾷ,
τοὺς πέπλους τ' ἄϋλου σοφὰ σηκώνει καὶ κοιτᾷ
ἔξω ἀπ' τὰ ὅρια τοῦ νοῦ ἄγνωστων κόσμων μάγια.

Οὐσίες, δύναμες κι' ὁρμὲς κρυφές μας, ὄψεις θεῖες,
ποὺ τὶς σκιὲς τῶν μυστικῶν τὸ φῶς σας ξεπερνᾷ,
ξυπνῆστε καὶ φωτίστε μας στοὺς δρόμους μας συχνὰ
καὶ τὶς ψυχὲς ὑψῶστέ μας στ' Ἄγνωστο, ὠχρὲς Πυθίες!

"ΣΤΟΝ ΚΗΠΟ„

Στὸ μυρωμένο κῆπο
μιὰ νύχτα μαγεμένη,
ποὺ φέγγανε τ' ἀστέρια
— τρεμόφωτα ἁγιοκέρια —
γλυστρήσαν δίχως χτύπο
δυὸ ἥσκιοι ἀγκαλιασμένοι.

Σὲ μιὰ γωνιὰ κρυμμένοι
μὲ στόματα ἑνωμένα
ψιθύρισαν μὲ χάρη
τὸ πιὸ παλιὸ τροπάρι,
ποὺ νέο πάντα μένει
σὲ χείλη ἐρωτευμένα.

Τὸν κῆπο νιοβγαλμένη
ἀσήμωνε ἡ σελήνη,
καὶ πίσω ἀπὄνα κλῶνο
ἀντίκρυσα μὲ πόνο
σὲ κάποιου νιοῦ γυρμένη
τὴν ἀγκαλιάν.... ἐκείνη!...

Τρελλαίνουμαι γιὰ σένα,
ὁ νιὸς εὐτυχισμένος
τῆς ἔλεγε, καὶ χίλια
θερμὰ φιλιὰ στὰ χείλια
—τριαντάφυλλα ἀνοιγμένα—
τῆς ἔδινε ἀναμμένος.

Κι' ἐγὼ γιὰ σένα νοιόθω
τρελλὴ ἀγάπη, ἐκείνη,
νεράϊδα μεθυσμένη
στὸ στῆθος του σφιγμένη
τοῦ ἔλεγε μὲ πόθο
στοῦ κήπου τὴ γαλήνη.

Τ' ἀηδόνια κελαϊδοῦσαν,
κελάρυζε ἡ βρυσούλλα
ἡ φύση ἐμοσχοβόλα
κι' ἐτραγουδοῦσαν ὅλα
τὸν ἔρωτα, ποὺ ζοῦσαν
ὁ νέος κι' ἡ παιδούλλα.

Στὸν ὄμορφο αὐτὸ τόπο
μ' ἐκείνη..... ἐρωτευμένος
ἀφίνω τὴν καρδιά μου,
θυσία τοῦ ἔρωτά μου,
κι' ἀργὰ γυρνῶ μὲ κόπο
στὸ σπίτι μου θλιμμένος.

"ΑΠΟΓΝΩΣΗ„

Μεθυσμένος στὸν καθρέφτη τῆς ὀδύνης μου μπροστὰ
τὴν εἰκόνα μου κοιτάζω καὶ γιὰ ξένη τὴν περνῶ,
κι᾽ ἡ καρδιά μου στὴν εἰρκτή της ἀπὸ ἔλεος σκιρτᾷ
καὶ θωρεῖ ἀντιστραμμένο τῆς ζωῆς τὸν οὐρανό.

Τοῦ κλαυσίγελου τὸ σχῆμα τὴν καρφώνει σταυρωτὰ
καὶ στοιχειώνει ἀγκαλιασμένη τοῦ καθρέφτη τὴν ψυχή.
στῆς ἀπόγνωσης καθέτως τὴν ὁδὸ παραπατᾷ
καὶ τινάζει την μὲ δέος ἡ βουβή της ἰαχή.

Ἄχ! νὰ θόλωνε ὁ καθρέφτης τοῦ προδότη λογισμοῦ
κι᾽ ἡ συναίσθηση τοῦ πόνου νὰ κοιμότανε βαθιά!
νὰ μὴ στέγνωναν τὰ μάτια, καὶ σ᾽ ἑνὸς κατακλυσμοῦ
τὴ ῥιπὴ νὰ ποντιζόταν κάθε πόθου ἀποκοτιά.

Ἄχ! νὰ σάλευε τῆς φύσης ὁ σοφὸς ῥυθμός, ἡ Γῆ
νὰ ἐγύριζε στοὺς ἥσκιους τῶν ἀτμῶν τοῦ μηδενός,
καὶ νὰ γίνουνταν τὸ Σύμπαν μέσ᾽ τοῦ χάους τὴ σιγὴ
ἄχρωμος ἀνυπαρξίας καὶ νεκρὸς ὠκεανός!!...

"ΕΠΕΡΑΣΕΣ ΑΠΟΨΕ ΑΠΟ ΚΟΝΤΑ ΜΟΥ„

Ἐπέρασες ἀπόψε ἀπὸ κοντά μου
σκιὰ τοῦ θαυμασμοῦ μου ἐρωτική,
καθρέφτινη μορφὴ ποιητική,
πνοὴ τοῦ παραδείσου μυστική,
κι᾽ ἐσήκωσες, Σιμούν, τὸν ἔρωτά μου!

Μιὰ πύρινη πληγή, τὸ πέρασμά σου,
τοῦ νοῦ μου τὴ μεγάλη τὴ στιγμὴ
ἐσφράγισε μὲ θύελλας ὁρμὴ
κι᾽ ἀνάλυσε, μολύβι, τὸ κορμί,
ποὺ κλείνει, τρέφει, ζῇ τὸ νόημά σου.

Ἂν μ᾽ ἔλεος, ψυχή μου, μ᾽ ἀγαποῦσες,
ὄμορφη τόσο, τόσο δροσερή,
μηλιὰ μὲ μῆλα, λεύκα λυγερή,
ἀνάσα λεμονιάς, ποῦ ἀνθοφορεῖ,
ἀπόψε πλάγι μου δὲ θὰ περνοῦσες!

Ἀγέρωχη θεά, πάντα μὲ βλέμμα
μ᾽ ἀγκάλιαζες βαθὺ κι᾽ ἐκφραστικό,
μ᾽ ἀπόψε κάποιο χάδι ἐρωτικὸ
παιχνίδιζεν ἐντός του, κι᾽ ἀγροικῶ
φωτιὰ νὰ ῥέῃ στὶς φλέβες μου τὸ αἷμα.

Στοῖβες ἀπόψε οἱ πόθοι μου, ῥαγίζουν
τοῦ νοῦ μου, ποὺ πεθαίνει, τὸ ρυθμό,
χαλᾷ του τ᾽ ὅραμά σου τὸν εἰρμὸ
κι᾽ ὁ τρόμος στῆς ψυχῆς μου τὸ δρυμὸ
τρέχει κι᾽ οἱ πατησιές του τὸν φοβίζουν.

Σόδομα, Γόμορρα! φωτιὰ καὶ θειάφι
ἀπόψε βρέχουν μέσα μου μ᾽ ὁρμὴ
τῆς ὀπτασίας σου οἱ φωσφορισμοί·
λειώνω! βάστα καρδιά μου! στὴ γραμμὴ
τῆς μοίρας σου ἀνοιχτοὶ καλοῦν σε οἱ τάφοι.

Ἀνεμοστρόβιλοι, Νεράϊδες, θάμπος
στήνουν σ᾽ ἀχτίδων κύκλο φλογερὸ
στὸ ἐρωτικὸ τὸ βλέμμα σου χορὸ
κι᾽ ὅλος συνεπαρμένος τὶς θωρῶ:
τοῦ νοῦ μου ἀπ᾽ ἄστρα γέμισεν ὁ κάμπος.

Στὸ στέρνο σου, ψυχή μου, ἀπόψε γέρνω
γελώντας πλατειαστά, τρελλός, χλωμός,
κι᾽ ἑνὸς παράπονου σεισμός, λυγμός,
θωπεύει σε ὁ ζεστός μου ἀνασασμὸς
σ᾽ ὀνείρων κόσμους τ᾽ ὅραμά μου σπέρνω.

Γυναῖκα, ἀπόψε πέρασες σιμά μου,
ἐρωτιάρα, μὲ νάζι στὴ ματιά,
στὸ ἡλιόφως ποθοσάλευτη ἰτιά,
πέρδικα, κούκλα, γλῶσσα ἀπὸ φωτιά,
κι᾽ ἔκαψε ὁ πόθος σου τὸ νόημά μου!

Θάμα γλυκὸ ἡ ζωϊκή μου ἀνάβρα,
ὅλη σπιθόβολη φωτοβολή,
ἥλιων ῥοδόχειλων ἀνατολή,
πύρινο στόμα, ἀπόψε μοῦ μιλεῖ
γιὰ τῆς ἀγάπης μας τὴ θεία λάβρα.

Ἀπόψε τῶν θελγήτρων σου τὸ σμάρι
βαθιά μου στρώνει δεῖπνο μυστικό,
ὁ πόθος σου σκορπᾷ τὸν πανικὸ
στὴ θέλησή μου, καὶ τὸ λογικὸ
κυλώντας σὲ καιάδες δὲ φρενάρει:

Βιγλάτορας ἀπόψε παιανίζει
τ᾽ ἀντίκρυσμά σου τὸ θριαμβικὸ
τὴ νίκη στὴν καρδιά μου, κι᾽ ἀγροικῶ
κῦμα θεόμματο κι᾽ ἐρωτικὸ
σ᾽ ἀφροὺς λαχτάρας νὰ τὴν κλυδωνίζῃ.

Ἐπέρασες ἀπόψε ἀπὸ κοντά μου,
σὰν μιὰ φρικίασης μαρμαρυγή,
σὰν μιᾶς ὁρμῆς ἐρωτικῆς κραυγὴ
κι᾽ ἄνοιξης ἡλιοφίλητης αὐγή,
κι᾽ ὕψωσες ἡφαίστειο τὸν ἔρωτά μου.

Μάγισσα, ἀπόψε πάρε με στὰ χέρια
καὶ τὴ σάρκα μου τὴν ἁμαρτωλή,
τὴ σκέψη, τὴν ψυχή μου τὴν τρελλὴ
κάψε στοῦ πόθου τὴν ἡλιοβολὴ
καὶ φύσηξέ με, ἀνάσα σου, στ᾽ ἀστέρια.

ΘΡΗΝΟΙ

Ἔχω καιρὸ κάποιο καημὸ στὰ σπλάχνα μου κρυμμένο
σὰν ἐρημιὰς μυστήριο, βαθὺ καὶ σιωπηλό·
ἀμίλητος τῶν πόθων μου τ' ἀδράχτι ξετυλῶ
καὶ τοῦ κρυφοῦ μου βάσανου τὸ μαῦρο νῆμα ὑφαίνω.

Τῶν πιὸ χρυσῶν ἐλπίδων μου θολώσαν οἱ αὐγὲς
μέσ' τὴν ψυχή μου, πού, πιαστὴ στῆς συμφορᾶς τὰ δίχτυα,
θρηνεῖ, πολλὲς σὰν νὰ θρηνοῦν ψυχές, τὰ μεσονύχτια
σὲ στοιχειωμένων σύδεντρων βαρύσκιωτες πλαγιές.

Μόνος ἀπόμεινε ὁ καπνὸς μιᾶς φλόγας, ποὖχε ἀνάψει
κρυφὰ στὰ φυλλοκάρδια μου κάποια γλυκειὰ στιγμή,
καὶ στὴν καρδιά μου, ποὺ ἄνθισαν λαχτάρες καὶ παλμοὶ
γιὰ τὶς χαρές μου, ἔχει βαθιὰ μνήματα ὁ πόνος σκάψει.

Δύνει τὸ μόνο μου ὄνειρο στῆς πίκρας τὸ γιαλό,
νύχτα ἀγωνίας σκοτεινὴ πυκνώνει ὁλόγυρά μου,
σβήνει, κεράκι κίτρινο, ἡ χθεσινὴ χαρά μου,
καὶ μιᾶς εἰκόνας, νοσταλγός, τὸ βλέμμα ἀναπολῶ.

Ὡς που νὰ ζῶ τοῦ πόνου μου τὸ ἄγαλμα ὀρθὸ θὰ στήνω
μέσ' τὴν ψυχή μου, ποὺ ἔθαψα κάποιο κρυφὸ ἱερό,
καὶ θὰ τραβοῦνε γύρφ του τὸν πένθιμο χορὸ
τὰ δάκρυά μου κι' οἱ λυγμοὶ μ' ἀργὸ σκοπὸ τὸ θρῆνο.

ΘΡΥΛΟΣ

"ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ„

Στὸν ἀδελφικό μου φίλο ΒΑΓΓΕΛΗ ΤΣΕΚΟ

Στοῦ δάσους τὸ μυστήριο, στῆς νύχτας τὴ σιγὴ
οἱ κόρφοι σου παρθενικοὶ κι᾽ ἀμόλυντοι, πηγή,
τ᾽ ὁλόδροσο ἀναβροῦν νερὸ ἀπ᾽ τὸ στιλπνὸ τὸ χῶμα
κι᾽ ἀσήμι ῥέει ἀμπουλωτὸ στ᾽ ὠχρὸ τῶν φύλλων στρῶμα.

Πουλάκια, γρύλλοι κι᾽ ἔντομα, κάθε πνοή, κι᾽ ἀκόμα
τοῦ ἀνέμου τ᾽ ἁλαφρὸ φιλὶ στῶν δένδρων τὶς κορφὲς
καὶ τοῦ χυμοῦ τ᾽ ἀνάδομα στὶς ρίζες τὶς κρυφὲς
τῆς ὀμορφιὰς τὸ θαῦμα ὑμνοῦν, ποὺ ἀνθεῖ στὸ ἁβρό σου
σῶμα.

Γυρμένο στὰ κρυστάλλινα νερὰ γυμνὸ προβάλλει
κι᾽ ἐρωτοπαίζει μὲ τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ δειλά·
τοῦ δάσους δένεται ἡ ψυχὴ μ᾽ ἐσέ, πηγή, τρελλά,
καὶ δίπλα σου σὰνεῖδωλο στὰ ὥρια γλυστρᾷ σου κάλλη.

Θεία ἡ ὥρα! οὔτ᾽ ἀναπνιὰ δὲν βγαίνει...! κι᾽ ἡ πηγὴ
στῆς ἡδονῆς τὴν ἔκσταση καὶ μάτια κλειεῖ καὶ στόμα·
μὰ ξάφνου χτύπος ῥυθμικὸς στῆς φυλλωσιὰς τὸ στρῶμα
τοῦ ἀπόκοσμου μυστήριου ταράζει τὴ σιγή.

Παιδούλλα γλυκοθώρητη νὰ πιῇ νερὸ γυρεύει
καὶ σκύβει τὸ κεφάλι της στὰ ξάστερα νερά,
ὁ ἄνεμος τὶς μποῦκλές της θωπευτικὰ σαλεύει
καὶ πέφτουν στὸν κρινένιο της λαιμὸ κυματερά.

Μ᾽ ἀλί! στον, ποὺ σ᾽ ἐρωτικὴ στιγμὴ θεῶν συντύχῃ
καὶ μάτι ἰδῇ κορμιὰ θεῶν ὁλόγυμνα μαζί:
νόμος παλιὸς ὁρίζει του νὰ πάψῃ πιὰ νὰ ζῇ·
...σκληροὶ οἱ θεοὶ γιὰ τοὺς θνητούς, ὅσο σκληρὴ κι᾽ ἡ τύχη!

Κι᾽ἄχ! σκύβεις,κόρη,ἀνύποπτη...κλεῖσε τὰ μάτια σου,ἔρμη!
μαύρη σου ἡ μοῖρα κι᾽ ἡ στιγμὴ ποὖρθες νὰ πιῇς νερό!
ῥιγοῦν τὰ δέντρα, πέφτουνε τὰ φύλλα τους σωρὸ
κι᾽ ὅλα κυλοῦν τα στὴν πηγὴ γιὰ σκέπασμα οἱ ἀνέμοι.

Μὰ μιὰ στιγμὴ τὸ βλέμμα σου, ἄτυχη, ἐκεῖ ποὺ πέφτει,
ἀρκεῖ τὸ θάμα γιὰ νὰ ἰδῇ στῆς βρύσης τὸν καθρέφτη·
κι᾽, ὦ θεὰ ὥρια, ἀνείπωτη !.., ὦ μάγια καὶ γητειές,
σαλεύει ὁ νοῦς καὶ παίρνουν τον νεράϊδες καὶ ξωτιές.

. . . . . .

Βογγᾷ τὸ δάσος, ἄνεμοι φυσομανοῦν, βουρκώνει
ὁ οὐρανός, μαυρίζει ἡ γῆ, φρίσσει ἡ πηγή, θολώνει,
καὶ στῶν στοιχείων τὴν τρελλὴ πάλη στὸ ζόφο ἠχεῖ
σὰν θρῆνος ἄδικων ψυχῶν στοὺς κλώνους ἡ βροχή.

Μέσα σ᾽ αὐτὴ τὴν κόλαση, σὰν ἄνθος μέσ᾽ τὴν μπόρα,
τρέμει ἡ παιδούλλα, δέρνεται μ᾽ ἀνεμιστὰ μαλλιά,
πέπλους σχισμένους, ὄψη ὠχρή, κομμένη τὴ μιλιὰ
καὶ μὲ τὰ μάτια τὰ γλυκὰ διάπλατα κι᾽ ἄγρια τώρα.

Κι᾽, ὦ μαύρη κι᾽ ἄραχλη στιγμή !.., δένδρο ψηλὸ λυγίζει,
πέφτει στῆς κόρης τὸ ξανθὸ κεφάλι καὶ τὸ σχίζει,
...περνᾷ τὰ νέφη φεγγαριοῦ ἀχτίδα, κι᾽ ἁπαλά,
συμπόνιας χάδι, τῆς νεκρῆς τὸ μέτωπο φιλᾷ.

Ἡ νύχτα πέρασε· μαζὶ κι᾽ ἡ θύελλα· τὴ γῆ
μὲ μάγια, μύρα κι᾽ ὁμορφιὲς περίχυσε ἡ αὐγή·
μύριες ζωὲς ξυπνοῦν, λαλοῦν πουλιά, θροοῦν τὰ φύλλα
κι᾽ ἡ φύση ὁλάνθιστη σκορπᾷ γλυκειὰν ἀνατριχίλα.

Λυγᾷ τὸ δάσος, κι᾽ ἡ πηγὴ μ᾽ ἀχνὴ γελᾷ γαλήνη
καὶ στὸν καθρέφτη τῶν νερῶν ὁ ἥσκιος του ἀναδίνει.
....Μὰ κάθε νύχτα τὴ βαθειὰ ταράζει τὴ σιγὴ
θρῆνος πικρὸς κι᾽ ἀπόκοσμος, ποὺ βγαίνει ἀπὸ τὴ γῆ.

Ματοβαμμένο φάντασμα μ᾽ ὄρορφης νέας σχῆμα
γυρνᾷ, κατάρα ἀντίθεη γιὰ τὸ βαρὺ τὸ κρῖμα !
....στοίχειωσε ἡ κόρη !... στὴ σιγὴ γι᾽ αὐτὸ τὴ βραδυνὴ
τὴ μοῖρά της καὶ τῶν θνητῶν τὴ μοῖρα ἀλί ! θρηνεῖ.

"ΣΤΟΝ ΗΛΙΟ Τ' ΟΥΡΑΝΟΥ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ ΜΟΥ,,

Θροοῦν τὰ φύλλα τὰ χρυσᾶ
στοῦ ἀνέμου, ποὺ ἁλαφροφυσᾷ,
τ' ἁπαλὸ τὸ χάδι,
κι' ὅλη ἡ φύση, ὑφάδι,
(κλῶσμα τῆς αὐγῆς,
φῶς ἡλιοπηγῆς,)
μιᾶς ἀγάπης φλογερῆς, κόκκινο, τυλίγει
τὶς καρδιές μας καὶ γλυκὰ σ' ἕνα πόθο σμίγει.

Καὶ στὰ λυμένα σου μαλλιὰ
ἐρωτοπαίζει ἡ ἀντηλιὰ
κι' αὖρες τ' ἀνεμίζουν
κί' ἥλιοι τὰ χρυσίζουν·
κι' ἄρωμα γλυκὸ
στὸ μαγευτικὸ
κῆπο τῆς ἀγάπης μας τόσον εὐωδιάζει,
κάποιος μέσα μου Θ ε ὸ ς μύρα σὰ νὰν στάζῃ.

Κι' ἐνῷ σὲ βάλτα, λυγερὰ
τοῦ καλαμιῶνα κι' ἡσκιερὰ
τρέμανε τὰ φύλλα,
τῆς αὐγῆς τὰ μῆλα,
ῥόδινα, ἁπαλά,
βάφουνε δειλὰ
τῶν λευκῶν σου μάγουλων τ' ἄνθινο τὸ χνούδι
κι' ἡ μορφή σου γίνεται τοῦ Μαγιοῦ λουλούδι.

Τρέχουν κρυστάλλινα νερὰ
στὰ φρύδια τὰ γυαλιστερά,
ὄχτων ἀπ' ἀνθῶνες
κι' ἀσημένιες ζῶνες
φτιάχνουν στὶς βραγιὲς
καὶ μικρὲς κι' ἀριὲς
λίμνες, ὅπου ἡ ὄψη σου, ὅταν τρέχῃς, πέφτει
μέσα τους, σὰν σ' ἀργυρὸ καὶ διάφανο καθρέφτη.

Χύνει ἕνα κῦμα φωτεινὸ
στὸν κρυσταλλόμορφο οὐρανὸ
τ᾽ ἄστρο τῆς ἡμέρας,
κι᾽ ὅπως ὁ αἰθέρας
πορφυρὸς γελᾷ,
ἔτσι ῥοδαλά,
μάγισσα, χαμογελοῦν τὰ δικά σου χείλη,
ὄμορφα σὰν τὶς αὐγὲς τοῦ ξανθοῦ τοῦ Ἀπρίλη.

Στ᾽ ἄλσος ἀηδόνια κελαδοῦν
κι᾽ ἄμμος τζιτζίκια τραγουδοῦν
καὶ ῥιγοῦν οἱ κλῶνοι,
ποὺ ὁ κισσὸς τοὺς ζώνει.
Τρέχοντας ἐκεῖ,
κόρη ἐξωτική,
κρύβεσαι καὶ μὲ καλεῖς, κι᾽ ἡ γλυκειὰ φωνή σου
μέσα μου ἀντηχεῖ, μολπὴ θείου παραδείσου.

Πηγὴ κρυστάλλινη κυλᾷ
κάτω ἀπ᾽ τὰ δένδρα τὰ ψηλά,
τὰ νερά της ἴδια
μ᾽ ἀσημένια φίδια.
Ἔτσι καθαρά,
ὥρια, φωτερά,
κάτω ἀπὸ τὰ φρύδια σου πόθους ἀναδίνουν
τὰ δυὸ μάτια σου καὶ φῶς φεγγαρίσιο πίνουν.

Νύφες, τρελλοὶ θεοί, ἁρποῦν
καὶ δυὸ-δυὸ φεύγουν καὶ σκορποῦν
μέσα στὰ λουλούδια
ψέλνοντας τραγούδια,
στ᾽ ἄλσος τὸ δασύ,
νύφη ἁγνὴ καὶ σύ,
τρέχεις κυνηγούμενη γρήγορα ἀπὸ μένα
κι᾽ ἔχεις μ᾽ ἄνθη στὰ μαλλιὰ στέφανα πλεγμένα.

Ξάφνου σὲ πιάνω, κι᾽ ἀγκαλιὰ
σὲ παίρνω εὐθύς, καὶ μὲ φιλιὰ
σοῦ γεμίζω χίλια
τ᾽ ἄλικά σου χείλια,
καὶ κοιτῶ βαθιά,
ῥήγισσα ξωθιά,
στῶν ματιῶν σου τοὺς γιαλοὺς γιὰ νὰ βρῶ τ᾽ ἀχνάρι,
στῆς ἀγάπης ποὺ ὁδηγεῖ τὸ μαργαριτάρι.

Καὶ σὺ κοιτώντας με γελᾷς
καὶ μαργαρίτες ξεφυλλᾷς,
κι᾽ ἡ ματιά σου χίλιους
φωτοβόλους ἥλιους
πόθων κλειεῖ χρυσοὺς
κι᾽ ἄστρινους πυρσούς,
ποὺ σκορποῦν στὸν οὐρανὸ τῆς ψυχῆς μου ἀχτίδες,
τοῦ ἔρωτα ἀποθέωση σὲ θριάμβου ἄψῖδες.

'ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΟΥ ΜΠΑΜΠΑ ΣΤΗ ΜΙΡΑΝΤΑ ΤΟΥ „

-"Πές μου, μπαμπᾶ μου, ἕνα καλὸ καινούργιο παραμύθι»,
μοῦ λέει μὲ μελιστάλαχτη θωπευτικὴ φωνίτσα
ἡ ἀκριβὴ κορούλλά μου, μικρὴ πεταλουδίτσα,
καὶ χώνει τὸ μουτράκι της μέσ' τὰ φτωχά μου στήθη.
. . . . . .
. . . . . .
—Χρυσῆ μου ἀγάπη, μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸν ἐζοῦσε
κάποιος μικρούλης, πρίγκιπας τῆς φτώχειας, ποὺ πεινοῦσε·
κι' ἦρθε καιρός, ποὺ μαθητὴς ἐπῆγε στὸ σχολεῖο
χωρὶς μελάνι καὶ χαρτὶ καὶ σάκκα καὶ βιβλίο.
Ἔτσι, γυμνός, ξυπόλυτος καὶ νηστικός, μὲ πόνο
πηδοῦσε τοῦ σχολείου του τὶς τάξεις κάθε χρόνο,
κι' ἄκουγε ἐκεῖ πολλὰ καλὰ πράγματα καὶ παράλογα:
πὼς στὴ σειρὰ πηδοῦσε ἑφτὰ ὁ Νικοτσάρας ἄλογα,

πῶς εἶχεν ὁ Ἀλῆ Πασᾶς χρυσάφι χίλιες στέρνες,
πώς, ὅταν ἔτρεχε, ἄγγιζαν, τ' αὐτιὰ τοῦ Ἀνδρούτσου οἱ
φτέρνες,
πὼς ἀπ' τὸ Δ ι ά κ ο πάρθηκεν ἡ Τροία μὲ κ α ν ό ν ι,
πὼς χίλιους σκότωσε ὁ Σαμψὼν μὲ γάϊδαρου σαγόνι,
πὼς μεταξύ τους τρώγουνταν τὰ στάχυα κι' οἱ γελάδες
στὸ Νεῖλο, καὶ γυναῖκές τους δυὸ-δυὸ τὶς ἀδερφάδες
οἱ Ἰουδαῖοι παίρνανε, καὶ πὼς στὴ Σαλαμῖνα
τὰ περσικὰ τ' ἀ τ μ ό π λ ο ι α τὰ βούλιαξε ἡ Ἀθήνα·
πὼς γιὰ στρατεύματα μιλάει ὁ Ξενοφῶν ἀδέσποτα
καὶ τοῦ «Δεσπότου» κλίνεται ἡ κλητικὴ «ὦ Δέσποτα»·
πὼς κεῖνος, ποὺ ἡ γυναῖκά του πέθανε, μὲ ἦτα «χῆρος»
γράφεται, ἐνῷ τὸ χοιρινὸ μ' ὅμικρο γιῶτα : «χοῖρος»·
πὼς κάνει «ὦ βοῦ» στὴν κλητικὴ τὸ βώδι, καὶ τὸ «δρᾶμα»
πὼς περισπᾶται πάντοτε κι' ὀξύνεται τὸ «γράμμα»·
πῶς ἔχουν παρονομαστὴ κι' ἀριθμητὴ τὰ κλάσματα
κι' ἀκέραια χιλιάρικα τὰ γυναικεῖα ὑφάσματα·
πῶς ἔχουν κι' ἐπιτόκιο τὰ τοκισμένα χρήματα
καὶ πὼς τὸ Χ κυριαρχεῖ στ' ἀλγεβρικὰ συστήματα·
πὼς εἶναι πλοῦτός μας τρανὸς τῆς θάλασσας τὰ κύματα
καὶ φτώχειας τὰ γυμνὰ βουνὰ στὸ κράτος ἀποστήματα·
πὼς τῆς προόδου τὰ σοφὰ εἶναι τὰ μηχανήματα
γιὰ τοὺς διαβάτες, ἀνοιχτά, καὶ τοὺς ἐργάτες μνήματα·
πὼς ἡ ὑγεία κι' ἡ ζωὴ κυρίως εἶναι «θρέψεως»
γιὰ τοὺς ἀπόρους ζήτημα, καὶ τοὺς εὐπόρους «πέψεως»·
κι' ἔτσι ἀντιστρόφως τὰ ποσὰ ἔχουμε ἐδῶ ἀνάλογα,
καὶ τὰ στομάχια, στῶν τροφῶν τὶς χρεῖες, δυσανάλογα·
πὼς σκουληκάκια γίνονται κι' αὐτὰ τὰ μυγοφτύματα,
καὶ πὼς γιὰ τὶς ἀνάγκες τους ὅλες τὰ μονοτρύμματα
μιὰ τρῦπα μόνον ἔχουνε, —διδασκαλία ἀδιάντροπη—,
καὶ τέλος πὼς ἀπ' τὴ μαϊμοῦ κατάγονται ὅλοι οἱ ἄνθρωποι,
καὶ τέριαζε ὡς παράδειγμα στὰ ποῦχε μαθημένα
τό : «λίθοι, πλίνθοι, κέραμοι, ἀτάκτως ἐρριμμένα».
Κι' ὁ δάσκαλός του «μ' ἐμβριθὲς ὕφος» προφήτευε, ὅτι
σοφὸς μεγάλος ὁ μικρὸς θὲ νὰ γενῇ, «διότι
μνήμην καὶ κρίσιν ἐν ταὐτῷ μεγάλως συνδυάζει,
ἀποστηθίζει κι' ἀριθμεῖ χωρὶς νὰ κοπιάζῃ,
τῆς ἱστορίας ἀπνευστὶ τὰς μάχας ἀραδιάζει,
ὁ νοῦς του εἰς γνώσεις φυσικὰς μετέωρος ἐκτείνεται,
εἰς ἐρωτήσεις εὐχερῶς δυσκόλους ἀποκρίνεται,

ρόλους εἰς ἔργα τραγικοὺς μὲ στόμφον ὑποκρίνεται,
οὐ μὴν ἀλλὰ κι᾽ εἰς σύνεσιν κι᾽ εἰς ἦθος διακρίνεται!.»
Μὰ σὰν μεγάλωσε ὁ μικρὸς ἔδειξε πὼς ὁμοιάζει
μὲ τὸ σοφό του δάσκαλο πολὺ «εἰς ἀτυχίαν,
εἰς ὕφος,εἰς ἀφέλειαν κι᾽εἰς...π ν ε ύ μ α τ ο ς π τ ω χ ε ί α ν».
Καὶ μὲ τὴ γνώμη σύμφωνα τοῦ δάσκαλου του, «ἐρήμην»
ν᾽ ἀκολουθήσῃ παμψηφεὶ δικάσθηκε «ἐπιστήμην».
Κι᾽ ἐνῷ τὸ σπίτι του ἔδερνε φτώχεια τρανὴ καὶ πεῖνα,
ἐπῆγε ἀνώτερες σπουδὲς νὰ κάμῃ στὴν Ἀθήνα.
Ἔρμος ἐκεῖ κι᾽ ἀπένταρος δίχως δικοὺς καὶ σπίτι
φτώντας καὶ μὲ τὸ χέρι του σφογγίζοντας τὴ μύτη
καὶ νοσταλγώντας τὸ χωριό, τῆς σκέψης του μαγνήτη,
ἔζησε χρόνια μιὰ ζωὴ πρωτόγονου κι᾽ ἀλήτη·
τὸν ἔκανε ἡ ἀνέχειά του κι᾽ ἡ μοῖρα κι᾽ ἀνεργία
νὰ ξενυχτᾷ στὸ ὕπαιθρο στὶς ζέστες καὶ στὰ κρύα.
Κι᾽ ἐνῷ τὰ πόδια του ἔσερνεν ἀπ᾽ τὴ νηστικομάρα
μὲ κόπο, ἀπ᾽ τ᾽ αὐτοκίνητα, τ᾽ ἁμάξια καὶ τὰ κάρρα
νὰ πατηθῇ κινδύνευε καὶ μέσ᾽ τὴ σαστιμάρα
οἱ ὁδηγοί τους τοὔκραζαν, πὼς ἔχει στραβομάρα.
Ἀπ᾽ ἔξω ἀπὸ τὰ ρεστωρὰν ἐχάζευε κοιτάζοντας
τὰ φαγητά, τοὺς εὐτυχεῖς, ποὺ τρώγανε, θαυμάζοντας.
Σὰν γράμματα ἀναγνωστικοῦ παχιὰ τῆς πρώτης τάξης
στῶν πελατῶν τὰ στόματα διαβάζαν τὶς εἰσπράξεις
οἱ Ξενοδόχοι γελαστοί, καὶ βλοσυροὶ κοιτοῦσαν
ἔξω, καί: «Ποιόν ὁ Κύριος ζητεῖ;» τὸν ἐρωτοῦσαν·
κι᾽ αὐτὸς γιὰ τὴν προσφώνηση «Κ ύ ρ ι ο ς» ξενισμένος
κι᾽ ἀπ᾽ τῶν ἐντράδων τὴν ὀσμὴ καὶ θέα λιγωμένος
μὲ πένθιμο ἔφευγε κι᾽ ἀργὸ τρέμιων βημάτων χρόνο,
καὶ πὼς ζητοῦσε τὸ Θεό!! μουρμούριζε μὲ πόνο·
καὶ περπατώντας ἔσφιγγε στὴ μέση του τὴ ζώνη
καὶ πὼς τοὐρχόταν εὕρισκε φαρδὺ τὸ παντελόνι.
Κι᾽ ἔβλεπε στ᾽ ὄνειρό του, ὀρθὸς νυστάζοντας, ντουζίνες
τάλληρων, μὰ τὸν ξύπναγαν τὰ τραμ κι᾽ οἱ λιμουζίνες.
Καὶ στὴν καρδιά, στὸ πρόσωπο, συχνὰ-πυκνὰ πενθοῦσε
κι᾽ ὁ ἑαυτός του, ἂν εἶν᾽ κι᾽αὐτὸς ἄ ν θ ρ ω π ο ς, τὸν ρω-
τοῦσε.
Κι᾽ ὅταν νὰ τρώῃ γι᾽ ἀναψυχὴ στὰ ζαχαροπλαστεῖα
ἔβλεπε κόσμον, εὕρισκε τὴν Ἠθικὴν ἀστεία·
κι᾽ ἀπ᾽ τὸ νερό, ποῦ νηστικὸς ἔπινε, μεθυσμένος
μονολογοῦσε: égalité, fraternité, θλιμμένος.

Κι' εἶχε τραβήξει κάποτε γιὰ νὰ πνιγῇ στὸ Φάληρο,
μὰ γύρισε, γιατ' εἶχε βρεῖ στὸ δρόμο κάποιο τάλληρο.
Κι' ὅλο γυρνοῦσε ἀδέσποτος στοὺς δρόμους καὶ κοντά του
μόνη πιστὴ στὴ θλίψη του ἀκλούθαγε ἡ σκιά του.
Κι' ἡ σκέψη του μὲ τὸ φανὸ τοῦ Διογένη χρόνια
ἔψαχνε ναῦβρῃ μιὰ ψυχὴν ἀνθρώπου μὲ συμπόνια·
καὶ μιὰ μὲ στόμα ὁλάνοιχτο κοιτοῦσε τὶς προθῆκες,
καὶ μιὰ τὸ πλῆθος, ποὖτρεχε· καὶ στὶς Βιβλιοθῆκες
ἀφῃρημένος τὴ στιγμὴ ποὺ ἀνοίγανε τραβοῦσε
καὶ μοναχὸς σὲ μιὰ γωνιὰ βιβλία μελετοῦσε.
Κι' ἔπειτα ἀπ' ἄραχλη ζωή, στερήσεις, πεῖνες, κόπους,
—ποὺ ἀπὸ παρόμοια ὁ Θεὸς νὰ σῴζῃ τοὺς ἀνθρώπους,—
ἀφοῦ ὁ πόνος ἔσκαψε βαθιὰ τὰ σωθικά του
κι' ἡ δυστυχία σάλεψε τόσο τὰ λογικά του,
ὥστε ἐναντίον τῶν Μουσῶν νὰ διαπράξῃ ἐγκλήματα
καὶ νὰ ἐκδώσῃ ἕνα σωρὸ ἀνούσια ποιήματα,
ἀπ' τὸ Πανεπιστήμιο ἕνα χαρτὶ μεγάλο
ἐπῆρε, κι' ἕνα τοὔδωσεν «ἐπὶ τῇ βάσει του» ἄλλο
τὸ Ὑπουργεῖο «τῶν πτωχῶν καὶ τῶν πεπεδημένων»
κι' ὑπάλληλο τὸν ἔστειλε μακρυὰ διωρισμένον,
ν' ἀποστραβώνῃ μ' ἐ ν τ ο λ ὴ ῥ η τ ὴ τὴ νεολαία,
νὰ παίζῃ πρέφα καὶ ξερὴ καὶ νὰ μαθαίνῃ νέα,
νὰ βγάζῃ λόγους στὶς γιορτὲς τὶς σχολικὲς κορδέλα,
κι' ὡς «σ ῆ μ α» πάντα νὰ κρατῇ «κ α τ α τ ε θ ὲ ν» ὀμπρέλλα!
Καὶ δρόμο παίρνει ἀκούραστος, ὅπου τὸν στεῖλαν φθάνει,
κι' ὑπηρεσία, καθὼς λὲν οἱ νόμοι, ἀναλαμβάνει.
Καὶ πρόθυμα μὲ τοῦ Θεοῦ τὸ φόβο στὴν καρδιά του
τὸ σπίτι του βοήθησε, ποὺ πείναγε μακρυά του.
Κι' ἔρραψε ἐκεῖ τὸ πρῶτό του κουστούμι σὲ ῥαφτάδικο
καὶ μαντηλάκι ἐφόρεσε κι' ἄνθος στὸ πέτο, κι' ἄδικο
πὼς ἔχουν βρῆκε, ὅσοι ζητοῦν πλήρη στὴ Γῆν ἰσότητα,
μιὰ τὰ κρανία, ποὺ μυαλοῦ διάφορη κλειοῦν ποσότητα.
Στὸν πρῶτο λόγο του σοφοὶ οἱ μαθητές του εὐχήθηκε
νὰ γίνουν, κι' ὅλος ὁ λαός, ποὺ ἄκουγε, ἀποκοιμήθηκε.
Κι' εἶχε Ὀττεντότους ἀδελφοὺς δυὸ νὰ σπουδάσῃ ἀκόμα,
κι' αὐτοδικάσθη μιὰ φορὰ γι' αὐτὸ νὰ τρώῃ, τὸ γιόμα.
Μὰ μέσ' τὴ φτώχεια του ἔμεινε ῥομαντικὸς στὸ βάθος
κι' ἕνα κορίτσι τίμιο ἀγάπησε μὲ πάθος,
καὶ μὲ τοῦ γάμου ἐδέθηκαν κι' οἱ δυὸ τὴν ἄλυσίδα
γρήγορα, καὶ στοῦ βίου τους τὶς μπόρες, ἥλιου ἀχτίδα,

τοὺς φώτιζε ἡ ἀγάπη τους, ποὔδενε τὶς ψυχές τους
κι᾽ ἔστρεφε πρὸς τὴν ἀρετὴ τὶς σκέψεις τους κι᾽ ἀρχές τους·
πλούσιοι, τὴν ἀνέχεια τους, στὸν ἔρωτα περνοῦσαν
κι᾽ ὁ ἕνας μὲ τὸν ἄλλονε ἀγκαλιασμένοι ἐζοῦσαν.
Καὶ τῶν γλυκῶν τους ἡμερῶν μιὰ μέρα τὴ γιρλάντα
ὁμόρφυνε ἕνας ἄγγελος, καρπός τους, ἡ Μ ι ρ ά ν τ α,
ποὺ φιλομήλα ἀφρόντιστη ἐκελαϊδοῦσε πάντα
κι᾽ ἔφεγγε στῶν ὀνείρων τους τὴν ψυχικὴ βεράντα,
καὶ ποὺ σφιγμένη στοῦ μπαμπᾶ τὰ πονεμένα στήθια
πάντα ἐζητοῦσε νὰ τῆς πῇ καινούργια παραμύθια.
. . . . . .

. . . . . .
—Κι᾽ αὐτοὶ ἐζήσανε καλὰ κι᾽ ἐμεῖς, μπαμπᾶ, καλύτερα
ὅπως τὰ βασιλόπουλα, ποὺ μοῦλεγες πρωτύτερα,
. . . . . .

. . . . . .
—Ὄχι, πουλάκι μου· ἡ μαμᾶ ἄρρωστη τώρα χρόνο
ζῇ ἀπ᾽ τὴν κόρη της μακρυὰ κι᾽ ἀπ᾽ τὸ μπαμπᾶ μὲ πόνο.
—Σὰν τὴ χρυσῆ μαμάκα μου, μπαμπᾶ μου, ζῇ κι᾽ ἐκείνη;
πῶς τὴ λυπᾶμαι;... κι᾽ ἔπειτα, μπαμπᾶ μου, τί ἐγίνη.
Νὰ τελειώσῃς μὴν ἀργεῖς αὐτὸ τὸ παραμύθι,
γιατὶ μὲ πνίγει στὸ λαιμὸ καὶ μοῦ πατᾷ τὰ στήθη....
...Μὰ γιατί τρέμουνε, μπαμπᾶ, τὰ χέρια σου καὶ τρέχουν
τὰ δάκρυα σου ἀπ᾽ τὰ μάτια σου καὶ τὰ μαλλιά μου βρέχουν;
Τὸ παραμύθι ἀληθινὸ σὰν νᾶναι κλαῖς, μπαμπᾶ μου,
καὶ βλέποντάς σε κλαίω κι᾽ ἐγὼ καὶ σφίγγεται ἡ καρδιάμου!
. . . . . .

. . . . . .
—Γιὰ τὸ μπαμπᾶ σου, ποὺ ἔζησε δυστυχισμένος πάντα,
γιὰ τὴν καημένη τὴ μαμᾶ καὶ τὴ μικρὴ Μιράντα,
ποὺ τῆς γλυκειᾶς μαμάκας της στερεύεται τὰ χάδια,
λυπήθηκα, κουκλίτσα μου. Τοῦ πόνου τὰ σκοτάδια
ἁπλώθηκαν στὸ σπίτι μας κι᾽ ἡσκιώσαν τὴν ψυχή μας.
Μαζὶ κι᾽ οἱ δυὸ νὰ κάνουμε γι᾽ αὐτὸ τὴν προσευχή μας,
μικρή μου ἀγάπη, νἄρχεσαι στὴ σπλαχνικὴ Παρθένα,
νὰ γιάνῃ τὴ μαμάκα σου, νὰ σοῦ χαρίσῃ ἐσένα
τὴν εὐτυχία, τὴν παλιὰ ζωή μας μέσ᾽ τὴ λήθη
νὰ σβήσῃ, καὶ τὴν τωρινὴ νὰ κάμῃ π α ρ α μ ύ θ ι.

"ΩΡΑΙΕΣ ΤΕΧΝΕΣ"

Σὲ λογισμοὺς ἐκστατικούς, ποὺ συνεπαίρνει ἡ ζάλη
τῆς ἀστραπῆς τῆς μαγικῆς ματιὰς τοῦ ἰδανικοῦ,
οἱ πόρτες τ' ἀκροούρανου ἀνοίγουν καὶ προβάλλει
ἐνσαρκωμένου πάνθεου, φαντασμαγορικοῦ,
χορὸς μ' ἐξαίσιες μορφὲς
κι' ἀσύλληπτες γραμμές, σοφές.

Μοῦσες, Πυθίες, Σίβυλλες, πανάχραντη ὀπτασία
στὸν πολυΰμνητο τραβοῦν τῆς ὁμορφιὰς ναό,
κι' ἕνα στεφάνι ἀμάραντο φοροῦν στὴ φαντασία
μὲ μόρια συγκίνησης φτειαγμένο ἀπ' τὸ Θεό,
καὶ παραστέκει ὁ θαυμασμὸς
τῶν ἰδεῶν φωσφορισμός.

Στὶς ἱερὲς τὶς πρόθεσες τοῦ νοῦ τὶς κοσμοπλάστρες
ἡ χάρι ὑψώνει ἐξαίσιο λιβανωτοῦ καπνὸ
κι' ἴριδων φωτοπλήμμυρες, ταλέντων καταυγάστρες
φέγγουν κι' ὑψώνουν σ' αἴσθησης ψηλῆς τὸν οὐρανὸ
κ α τ ά ν υ ξ η, μιᾶς προσευχῆς
τῆς πανανθρώπινης ψυχῆς.

Κι' ὦ! θᾶμα ἀπέραντων στιγμῶν κι' ὦ! γλυκασμῶν
λαχτάρες!
Τὴν ὁμορφιὰν ἡ π ο ί η σ η ἐρωτεμένη ὑμνεῖ
σ' ὅλες τὶς ἐκδηλώσεις της καὶ σ' ὅλες της τὶς χάρες
κι' ἀναγαλλιάζουν καὶ ῥιγοῦν οἱ ἥλιοι κι' οὐρανοὶ
μέσ' τὴ μαγεία τῶν ῥυθμῶν
χυτοί, τῶν ὥριων της ψαλμῶν.

Καὶ ξάφνου ἡ γῆ, σὲ κραδασμοῦ ἔξαψη, τὸν αἰθέρα
φιλᾷ, κι' ὁ οἶστρος, πέλαγο, φλοισβίζει ἡδονικά,
τόνοι Σειρήνων μαγικοὶ μεθοῦνε τὸν ἀγέρα
καὶ τὴν ἡμέρα βγαίνουνε τ' ἀστέρια ἐκστατικὰ
στοὺς ἤχους τῆς ἁρμονικῆς,
ὅλα δεμένα, Μ ο υ σ ι κ ῆ ς.

Κι' ἀνάβει ὑπότρεμη φωτιὰ χρυσῆ τὴν ἀτμοσφαῖρα,
καὶ πάλλεται ὁ ὁρίζοντας στὸ βάθος ἀτμωτός,
καὶ μὲ γαλάζιο θολωτὸ τελάρο μοιάζει ὡς πέρα
ὁ οὐρανός, μ' ἀχτίδινες ἐσθῆτες σκεπαστός :
Εἰκόνα φτειάχνει μαγικὴ
τοῦ ὡραίους ἡ Ζ ω γ ρ α φ ι κ ή.

Καὶ στὸ θαμπὸ τὸ σκάσιμο τῆς χαραυγῆς σκαλίζει
τῆς φύσης τὴν ἀνείπωτη τὴν ὀμορφιά, γυμνή,
σὲ στάση γέννας τῆς ζωῆς, ποὺ μέσα της ἀνθίζει,
καὶ στὸ βουβὸ τὸ μάρμαρο αἰσθήσεις καὶ φωνὴ
δίνει μὲ χάρι πλαστικὴ
ἡ ἀσπρομάτα Γ λ υ π τ ι κ ή.

Καὶ δυὸ παρθένες σοβαρὲς σκυμμένο τὸ κεφάλι
σ' ἀναλογίες, σχέδια βυθίζουν καὶ σπουδές·
ἡ μιὰ ναοὺς καὶ κτίρια δημιουργεῖ, κι' ἡ ἄλλη
σὲ παραστάσεις, σχήματα δίνει κομψὲς εἰδές,
πρώτη ἡ Ἀ ρ χ ι τ ε κ τ ο ν ι κ ὴ
κι' ἄλλη ἡ Δ ι α κ ο σ μ η τ ι κ ή.

Κι' ὦ! πνέμα μέθης Πάνσοφο, κι' ὦ! λύγισμα κι' ὦ χάρι
ποδιῶν καὶ πλαστικῶν κορμιῶν, κορυβαντιασμός,
ξεχείλισμα πρωτόγονης χαρᾶς σὲ πόθου ἀχνάρι,
κι' ὁ πιὸ ὡραῖος τῆς καρδιὰς Διονυσιασμός !
Στὴν ὀμορφιὰν ὁ λυγερὸς
γύρῳ τινάζεται ὁ Χ ο ρ ό ς.

Καὶ στὸ ναὸ τὸν Πάνσεπτο τοῦ Ὡραίου, τὸν ἀρχαῖο,
μιὰ νεοφώτιστη περνάει Ἱέρεια, δειλά,
σύνθεση τῶν παλιῶν τεχνῶν, μ' ἔκφρασης τρόπο νέο,
καὶ στὴν ὀθόνη αἰσθήματα κι' εἰκόνες ξετυλᾷ
σ' ἤσκιους, φανέρωμα πτυχῶν
κρυφῶν, τῆς φύσης, τῶν ψυχῶν.

Κι' ἀπ' τὴν πνοὴ τῆς Ὀμορφιάς, μιὰ-μιάν, ἡ φαντασία
τὸ ρῖγος τῆς συγκίνησης, τὸ φῶς τοῦ Ἰδανικοῦ,
τοῦ Θείου τὸ ἄχραντο ἄγγιγμα, τοῦ Πάθους τὴν οὐσία,
καὶ τὸν προφητικὸ Παλμό, φωνὴ τοῦ μυστικοῦ,
κερνᾷ, καὶ σ' ὅλες τους φορᾷ
χλαμύδες οἴστρου μὲ φτερά.

Καὶ πλημμυρίζει ἡ ἔμπνευση τὴ σκέψη τους τὴν ἅγια,
κι᾽ ἁγνὸς φουσκώνει μέσα τους ὁ ἐνθουσιασμός,
καί, ξεθηλύκωτες, πετοῦν ἔξω τά στήθια, μάγια,
καὶ ῥῖγος τ᾽ ἄπειρο περνᾷ, κι᾽ ἀρχίζει ὁ θηλασμὸς
τῆς ὁμορφιάς, μέσ᾽ τὸ ναὸ
τὸν ὑψωμένο ὡς τὸ Θεό!!

"ΚΥΡΙΕ, ΚΥΡΙΕ ΜΟΥ !...,,

Απόψε νοιόθω, Κύριε, τὸν ἑαυτό μου
πολὺ μονάχο, κι' ἔρημο πολύ !
φουντώνει ἡ ζέστη στ' ἄδειο μου κελλὶ
κι' ἐγὼ κρυώνω διπλωμένος στὸ παλτό μου.

Ν' ἀνοίξω θέλω, Κύριε, τὰ παραθύρια
τῆς διπλαμπαρωμένης μου ψυχῆς
ν' ἀερισθῇ τῆς κάθε της πτυχῆς
ἡ χώρα, ἀμπώτιδα τοῦ εἶναί μου καὶ παλίρροια.

Θὰ γίνω ἀπόψε, Κύριε, ὀμφαλοσκόπος
καὶ σὲ μιᾶς ζάλης δίχως χαλινὸ
τὴ ῥάχη θὰ καλπάσω στὸ κενὸ
τῆς πλήξης, τῆς στρίγκλας μοίρας μου οἰωνοσκόπος.

Κρυώνω ἀπόψε, Κύριε, στὴν κάμαρά μου
καὶ δισυπόστατος παραληρῶ·
νὰ γράψω, νὰ διαβάσω δὲν μπορῶ,
ὅλα τὰ πράγματα κοιμοῦνται ὁλόγυρά μου.

Ἡ Μοῖρά μου, Κύριε, ἀπὸ ἀπροσεξία
κούτσανε τὸν πόνο μου κι' ὁδοιπορῶ
μόνος μπροστά του, κι' ὅσο προχωρῶ
δίχως αὐτόν, τόσο μὲ πνίγει ἡ ἀσφυξία.

Συνήθισα, Κύριε, χειραγωγημένος
ἀπὸ τὸν πόνο ἀπὸ μικρὸ παιδί·
ἤτανε τῆς ψυχῆς μου τὸ κλειδὶ
κι' ἤμουνα τῆς καρδιάς του ὁ γυιὸς ὁ χαϊδεμένος.

Κάμε μου τὴ χάρι, Κύριε, νὰ μὲ φθάσῃ·
ἂν ἤξευρες πόσο τὸν νοσταλγῶ!
Δίχως αὐτὸν κρυώνω καὶ ῥιγῶ!
τί θὰ γίνω, Κύριε, ἂν δὲν μὲ προφθάσῃ ;

Μὴ νομίσῃς, Κύριε, πὼς θὰ μπορέσῃ
κι' αὐτὴ ἀκόμα ἡ ξένοιαστη χαρά,
ποὺ δὲν τὴ γνώρισα οὔτε μιὰ φορά,
καλόδεχτη μέσ' τὴν ψυχή μου νὰ χωρέσῃ.

Ἐλέησέ με, Κύριε, πάλι νὰ κλάψω,
μάταιους ἦσκιους ν᾽ ἀκλουθῶ ξανά,
τ᾽ ἄπιαστου ἡ τρέλλα νὰ μὲ τυραννᾷ
κι᾽ ἔγνοιες, καυτερὲς φωτιὲς μέσα μου ν᾽ ἀνάψω.

Τί θὰ γίνω ὁ δόλιος, Κύριε, δίχως πόνο ;
στὸ καλούπι του μ᾽ ἔπλασες σοφά,
κι᾽ ἐδῶ ποὺ τὰ μιλᾶμε οἱ δυὸ κρυφά :
ἔξω ἀπ᾽ τὸ πετσί του ἀσχημίζω καὶ κρυώνω.

Νὰ ζῶ δὲ θέλω, Κύριε, κούφιος, γελοῖος !
τὴ μάσκα τῆς χαρᾶς ἀντιπαθῶ·
τοῦ πόνου τὴ συγκίνηση ποθῶ·
δίχως σταυρὸ στὸν ὦμο εἶναι ἄχρηστος ὁ βίος.

Προσηλωμένος, Κύριέ μου, τὴν ψυχή μου
νὰ σοῦ μιλᾷ μὲ δέος τὴν ἀκῶ·
βιολὶ σπασμένο ἐντός μου τὴ γροικῶ,
θανάτου ἀνάσα, τρόμου ἀχό, φωνὴν ἐρήμου !

Πάντρεψέ την, Κύριε, πάλι μὲ τὸν πόνο·
τὸν ἐνοστάλγησε τόσο πολύ !
σκιὰ στὸν ᾅδη της τὸν προσκαλεῖ·
δὲν ἀκοῦς, Κύριε, τὸν πένθιμό της τόνο ;

Κάμε, Κύριέ μου, τοῦ ὑμέναιου ν᾽ ἀνάψω
τὴ λαμπάδα, νὰ λειώνῃ δακρυερή,
στὸν πόνο πλάγι νὰ μαυροφορῇ,
καὶ στὴ χαρὰ τῆς δυστυχίας της νὰ κλάψω !

Μ᾽ ἀρέσουν, Κύριε, πολὺ τὰ παραμύθια
μὲ τέλος τραγικό, σὰν τὴ ζωή·
ὁ πόνος μοῦχει γίνει πιὰ πνοὴ
καὶ δήμιος ὑλοτόμος στ᾽ ἄδεια μου στήθια.

Τοῦ πριονιοῦ του, Κύριε, μ᾽ εὐφραίνει ὁ ἦχος
κι᾽ ὅταν τὶς ᾽μέρες μου, δέντρων κορμιά,
σωριάζῃ κάτω τρανταχτὰ μιὰ-μιὰ
τῆς ζωῆς μου, ἀπὸ σεισμὸ μέθης, σειέται ὁ τοῖχος.

Δὲ θέλω, Κύριε, τὶς νύχτες δίχως πόνο
ψόφιος νὰ κοιμοῦμαι, ἐλαφρά, γλυκά,
ὄνειρα κάλλιο ἐφιαλτικὰ
ἂς μὲ τινάζουν κι᾽ ἀπὸ τρόμον ἂς ἱδρώνω!

Νὰ χύνω δάκρυα, Κύριε, πολὺ τὸ θέλω,
μυστικοὺς τῆς ψυχῆς φωσφορισμούς,
μετουσίωσης ὀπτασιασμούς·
σ᾽ ἐμένα ἀτός μου τότε βγάζω τὸ καπέλλο.

Κι᾽ ἂν ἄθελά μου, Κύριε, σοῦχω ἁμαρτήσει
τόσο, ποὺ τὴν ὀδύνη μοῦ στερεῖς,
ἐλέησέ με, κι᾽ ἔτσι νὰ χαρῇς
τὴν πλάση στείλτην τὴν ψυχή μου νὰ γεμίσῃ.

᾽Απόψε, Κύριε, ἐνῷ δέομαι, κρυώνω
κι᾽ ἀπ᾽ τὴ λάβα της ἡ ζέστη ἂς μεθᾷ·
θέλω νὰ κλάψω κι᾽ ὅμως δὲ βοηθᾷ
τὸ ξέσπασμα ὁ κόμπος, ποὺ μέσα μου διπλώνω.

Ἄντλησε ἀπ᾽ τῆς ζωῆς μου, Κύριε, τὰ μάκρη
κι᾽ ἀπ᾽ τῆς καρδιάς μου τὴν αἰσταντικὴ
πηγὴ μιὰ στάλα, χάντρα μαγική,
κι᾽ ὕψωστην ὡς τὰ μάτια μου, λύτρωσης δάκρυ!

Κύριε, Κύριέ μου, ἀπόψε ἡ προσευχή μου
ψηλώνει μὲ τοῦ τρόμου τὰ φτερὰ
τόσο θερμή, ὅσο καμμιὰ φορά·
πλήττω! στεῖλε ξανὰ τὸν πόνο στὴν ψυχή μου!

ΕΛΛΑΔΑ

Ὁποιος στὴ γῆ σου γεννηθῇ καὶ ζήσῃ, δὲν πεθαίνει,
Ἑλλάδα μου, ὁ θαυμασμὸς γιὰ σὲ Θεὸ τὸν κάνει....
τοῦ μεγαλείου τὴ στολὴ καὶ τῆς τιμῆς σοῦ ὑφαίνει
καὶ σοῦ φορεῖ τὸ δάφνινο τῆς δόξας τὸ στεφάνι.

Μουσεῖο, Πάνθεο, Βωμὸς κι᾽ Ἡρῷο, φῶς τινάζεις,
καὶ μόνη ἐσὺ Θεούς, σοφοὺς κι᾽ ἥρωες πάντα ἀντάμα
ἀπ᾽ τοὺς μαστοὺς τῆς Λευθεριὰς καὶ τοῦ Καλοῦ θηλάζεις
κι᾽ ὁ κόσμος μένει ἐκστατικὸς στῆς λάμψης σου τὸ θάμα.

Κι᾽ ὤ! πόθοι κι᾽ ἔργα ἀπότολμα κι᾽ ὤ! ὑψωμοὶ καὶ θάμπη
μιᾶς σεισμικῆς συγκίνησις, ἀπόκοσμες εἰκόνες!
στῆς γῆς σου τὸ μεγαλουργὸ στίβον, Ἑλλάδα, λάμπει
τὸ σύμπλεγμα κορμιοῦ καὶ νοῦ, χάρμα κι᾽ ὁρμὴ σ᾽ αἰῶνες.

Θεῖος ὁ Ἔρωτας γιὰ σὲ τῶν γόνων σου, Πατρίδα,
καὶ φωτεινὸ μετέωρον ἡ ἅγια τους θυσία·
ἀπὸ τὶς Ἰφιγένειες στοὺς Κόδρους ἁλυσίδα
τραβᾷ μαρτύρων, φθάνοντας ὡς τὴν Ἀθανασία.

Κι᾽ οἱ Μενοικεῖς κι᾽ οἱ Κίμωνες κι᾽ οἱ Λεωνίδες, κι᾽ ὅλο
τὸ πλῆθος τῶν ἡμίθεων καὶ τῶν σοφῶν σου ὡς τώρα,
γεμίζει μὲ τὰ Δόξα σου φῶς τ᾽ οὐρανοῦ τὸ θόλο
κι᾽ ὁ Κόσμος προσκυνᾷ σ᾽ ἐσὲ τοῦ τέλειου τὰ δῶρα.

ΥΜΝΟΣ ΣΤΗ ΦΥΣΗ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ

Σ' ὅλη τὴ γῆ ἕνας ναὸς ἀστράφτει Θεοφόρος
μὲ δυὸ σεμνὲς Ἱέρειες: τὴν ὁμορφιά, τὴ δόξα,
μὲ στέγη του τὸν οὐρανὸ τὸ γελαστό, καὶ τόξα
στηρίγματά του Ἴριδες· ὁ ἱερός του χῶρος
θάλασσες, λίμνες καὶ στεριές,
σ' ἀχτῖνες καὶ μαρμαρυγές,
ἀντιφεγγίζει ὡς πέρα ·
πάντα νύχτα-μέρα.

Ναέ, παράδεισε τῆς γῆς, Ἑλλάδα μου, φαντάζουν
ἡ φύση κι' ὁ αἰθέρας σου κι' ἡ κάθε σου γωνία,
τὸ φῶς, ποὺ πότισε ἡ ξανθὴ τὶς μοῦσες Ἁρμονία,
ὅταν τὶς γέννησε, οἱ πηγές, τὰ ὥρια ποὺ λευκάζουν
βουνά σου, κι' οἱ ἀκρογιαλιές,
οἱ δρῦς, τ' ἀμπέλια σου, οἱ ἐλιές,
κι' ὅλες οἱ πεδιάδες
κι' εὔθυμες κοιλάδες.

Μάγια τὸ γλυκοφύσημα τῆς αὔρας, τοῦ Ζεφύρου,
τῶν δέντρων σου τὸ θρόϊσμα, ὁ φλοῖσβος τῶν κυμάτων
κι' ὁ βόμβος τῶν ἐντόμων σου· τὸ λάλημα ᾄσμα ᾀσμάτων
τοῦ δροσομέθυστου ἀηδονιοῦ, κι' εἰκόνα ἄβρὴ τοῦ ὀνείρου
οἱ πράσινές σου φυλλωσιὲς
τ' ἄνθια, τὰ μύρα σου, οἱ δροσιές,
ἀνατολὲς καὶ δύσες,
δάση σου καὶ βρύσες.

Τοῦ κόσμου νύφη ὁλόχαρη, στὰ θέλγητρα, στὰ κάλλη,
στὴν ἀστραπὴ τοῦ πνεύματος καὶ στὴν ἀνδρεία, πρώτη,
Ἑλλάδα, τῆς λατρείας μας μοναδικὴ Θεότη,
Νυμφῶν, Μαινάδων καὶ Πανῶν καὶ Νηρηΐδων πάλι
γίνε ἐνδιαίτημα χρυσό,
καὶ μὲ τῆς γνώσης τὸν πυρσὸ
στῆς ἀνθρωπότης φώτα
τὸ σκοτάδι, ὡς πρῶτα ! !....

"...ΜΙΑ ΓΛΥΚΕΙΑ ΒΡΑΔΥΑ„

Γέλασες καὶ γέλασε τ᾽ οὐρανοῦ τὸ θώρι
καὶ τὸ βλέμμα σου ἔγινεν ὁμορφιὰς πηγὴ
κόσμου ἀλαργινοῦ,
κι᾽ εἶδα τόσα θέλγητρα στὰ μαλλιά σου, ὦ κόρη,
ποὺ μιὰ λάμψη ἀνάδιναν, σὰν μαρμαρυγὴ
τ᾽ ὥριου αὐγερινοῦ.

Μίλησες κι᾽ οἱ τόνοι σου μέθυσαν τὴ φύση
κι᾽ ἔκρυβαν τὰ λόγια σου κάποιο μυστικό,
σκοτεινὸ πολύ,
τόσο, ποὺ σὰν αἴνιγμα μπόραγε νὰ λύσῃ
ὅποιος ἀπ᾽ τὰ χείλη σου γεύθηκε γλυκὸ
σὰν κι᾽ ἐγὼ φιλί.

Κι᾽ ἔπειτα τραγούδησες κι᾽ ἔμοιασεν ὁ τόνος
ὀρφικὸ γλυκόφθογγο, ποὺ τὸν ᾅδη σειεῖ
σὰν πονῇ ἡ καρδιά,
καὶ μέσ᾽ τὸ τραγούδι σου κρύβουνταν ὁ πόνος
ποὺ βαθιὰ τὸν νοιόσαμε, φῶς μου, ἐγὼ καὶ σὺ
μιὰ γλυκειὰ βραδυά.

"ΓΥΝΑΙΚΕΣ„

Στὸ βάθος καὶ στὴν ἔκφραση τοῦ κόσμου, τὴ σφραγῖδα
τοῦ μέτρου καὶ τοῦ ἁρμονικοῦ φιλοτεχνεῖ τὸ ὡ ρ α ῖ ο,
Θρησκεία χωρὶς σύμβολα καὶ τυπικό, μὲ νέο
θεὸ τὸ αἴσθημα, τοῦ νοῦ ντυτὸ τὴν ἁλουργίδα.

Βαστᾷ στῆς ἀνανέωσης κι᾽ ἐναλλαγῆς τὸ θάμα
προσηλωμένο στὴ ζωὴ τὸ σκυθρωπὸ τὸ πνέμα,
καὶ στοῦ ἀνικανοποίητου τ᾽ ἀσήκωτο τὸ στέμμα
λυγίζει, μεταβάλλοντας τὴ μοῖρά μας σὲ δρᾶμα.

᾽Αμπώτιδες καὶ πλήμμυρες, φουρτοῦνες καὶ κυκλῶνες
στοῦ πόνου δέρνουν τοὺς γιαλοὺς τοῦ βίου τὸ καράβι·
τοῦ ὡραίου μόνο τὸ ὅραμα, γλυκό, μᾶς ἀναπαύει,
ποὺ ἀθάνατης χαρᾶς παλμοὺς τινάζει στοὺς αἰῶνες.

᾽Αλληλοπλάθουνται οἱ καιροὶ κι᾽ οἱ θαυμαστὲς οἱ πράξεις,
κι᾽ ἡ δ ύ ν α μ η, ποὺ κυβερνᾷ, τὴν ἴδια της εἰκόνα,
τῆς ὁμορφιὰς καθρέφτισμα, στοῦ ἀνθρώπου τὸν ἀγῶνα
βάζει ᾽Ιδεῶδες κι᾽ ὅριο σκοπῶν, ἐντέλειας, τάξης.

῾Η ὁμορφιὰ στοῦ θαυμασμοῦ, αἷμα ζεστό, τὴ φλέβα
ποὺ πῆρεν ὄψη κι᾽ ἔκφραση στῶν γυναικῶν τὴ φύση,
ὅταν στῆς θέας τῆς ᾽Εδὲμ τὸ ἐκστατικὸ μεθύσι
γεμᾶτος ἔρωτα ὁ Θεὸς πρωτόπλασε τὴ Εὔα.

Μὲ ὑφάδι ἡλιόκλωστου ὄνειρου τὸν κόσμο ὁ Θρῦλος ντύνει,
τῆς ἱστορίας τὸ κορμὶ φτερώνει ἡ φ α ν τ α σ ί α,
ὑλοποιεῖται ὁ ἴλιγγος καὶ παίρνει ἡ ὀπτασία
τοῦ ὡραίου σχῆμα Γυναικός, ἀφρὸς σ᾽ οὐράνια δίνη.

῾Εστία, Δήμητρα, ᾽Αθηνᾶ κι᾽ ἡ ῞Αρτεμις κι᾽ ἡ ῞Ηρα
Μοῦσες Νεράϊδες, Νούβιες, Νύφες, Δρυάδες, κι᾽ ὅλο
τὸ Πάνθεο στῆς ᾽Ομορφιὰς φεγγοβολᾷ τὸ θόλο
καὶ μὲ τοῦ μύθου τὴ σοφὴ τυλίγει τον πορφύρα.

Κι᾽ ἀστράφτει, στὴν ἀνθρώπινη πιὸ κοντινὴ τὴ φύση,
ἡ Ἀφροδίτη, πυρκαγιὰ ἄφθαστων πόθου ὁρίων,
παλμὸς τῶν πρωτοσύνθετων τοῦ Σύμπαντος μορίων,
ἐνσάρκωση τῆς ὁμορφιάς, κι᾽ ἔλξη γλυκειὰ στὴν κτίση.

Κι᾽ ἀπὸ τ᾽ αὐγὸ τῆς ὁμορφιὰς πετάχθηκε ἡ Ἑλένη
κι᾽ ἡ χάρη της ζωντάνεψε τὸ θρῦλο τῶν αἰώνων,
κι᾽ ἡ ἀπιστία, σύρραξη πολεμικῶν κυκλώνων,
μορφὴ τοῦ ὡραίου ἀνθρώπινη κι᾽ ἀλληγορία μένει.

Κι᾽ ἡ ὁμορφιὰ τῶν γυναικῶν στοὺς τρόπους καὶ τὸ πνέμα
γεννᾷ τὸ θάμα τοῦ χρυσοῦ τοῦ Περικλῆ αἰῶνα,
τοῦ θαυμασμοῦ τοῦ γόνιμου τοῦ ἐρωτικοῦ κορώνα,
φύτρα τοῦ ὡραίου μιᾶς φυλῆς, στῆς Ἀσπασίας τὸ αἷμα.

Κι᾽ ἡ πιὸ θλιμμένη καὶ γλυκειά, στῆς ὁμορφιάς, θυσία,
τὸ ῥαντισμένο τὸ βωμὸ μὲ μύρα, δάκρυα κι᾽ αἷμα,
ἀπ᾽ τὶς ἀρχαῖες ἔγινεν Ἑ τ α ῖ ρ ε ς, μὲ τὸ πνέμα
τῆς ἡδονῆς τους σ᾽ ἐκλεχτὴ χυμένο εὐαισθησία.

Κάτι σὰν μισοσκόταδο, ποὺ ἡσκιώνει τὴν ψυχή τους,
ἦχος χορδῆς στὸ χάϊδεμα τοῦ μυρωμένου ἀγέρα,
πόνου ἁπαλοῦ κι᾽ ἀνέκφραστου ἠχώ, ποτίζει ὡς πέρα
συγκίνηση αἰσθησιακὴ τὴν ὄμορφη ὑπαρξή τους.

Πηγὲς ἐρήμου, ῥόδα αὐγῆς, κρίνοι λευκοὶ κι᾽ ἀχτίδες
τὸν ἔρωτα ἀποθέωσαν στῆς ὁμορφιὰς τὶς φλόγες,
καὶ στῶν ὁλόρθων τους μαστῶν τὶς ῥουμπινὶ τὶς ῥῶγες
τὴν ἠθικὴν ἐκάρφωσαν οἱ Φρύνες κι᾽ οἱ Λαΐδες.

Πόθων, ντροπῆς καὶ θαυμασμοῦ μαζί, φωτιά, πορφύρα,
τὸν οὐρανὸ μὲ γλυκερὴ φρικίαση διπλώνει,
κι᾽ ἡ σκέψη κι᾽ ἡ συνείδηση τοῦ ἀνθρώπου πελαγώνει
στὴν τεχνικὴ τοῦ ἐρωτισμοῦ, στῆς ἡδονῆς τὴν πύρα.

Κι᾽ ὦ! τέρψη, ὦ! θέα, ὦ! βλάστηση τῆς ὁμορφιάς!! στὰ βά-
θρα
τοῦ ὀνείρου, ἀγάλματα, κορμιά, χείλη ἡ Ἐδὲμ π᾽ ἀνοίγει,
σφιχτά, στητὰ κι᾽ ὁλόλευκα στήθια, καὶ κάτω,..... ὦ! ῥίγη!...,
τοῦ φύλου οἱ τύποι!!... στῆς ζωῆς πρῶτα τοὺς νόμους ἄρ-
θρα!.....

Καὶ τὰ γυμνὰ τῶν Ἑταιρῶν κορμιά, τὰ φιλδησένια,
—ῥόδα μὲ γάλα ἀνάμιχτα—μᾶς δώσαν στοὺς αἰῶνες
τοῦ τέλειου κι᾽ ἁρμονικοῦ τὶς κλασσικὲς εἰκόνες
κι᾽ ἐγίναν τῆς ἀσύγκριτης τῆς τέχνης γόνιμη ἔγνοια.

Κι᾽ ὦ! γλυκασμοὶ κι᾽ ἀνάβρυσμα ξέχειλης γοητείας,
χάρμα ματιῶν κι᾽ αἰσθήσεων ἔξαψη πυρωμένη,
στὴν Κλεοπάτρα σέρνεται μπροστὰ γονατισμένη
ἡ Ῥώμη, σκλάβα ταπεινὴ τῆς ὁμορφιὰς τῆς θείας.

Κι᾽ ἔχει ἡ καρδιὰ τῶν γυναικῶν σὲ μιὰ πτυχή της ἅγια
κρυμμένη τῶν μεγάλων της παλμῶν τὴν ἱστορία,
τὴν ὁμορφιὰ μὲ τὴ μορφὴ τῆς ἀρετῆς, πορεία
τοῦ ἀνθρώπινου προορισμοῦ πάνω ἀπὸ ἐντέλειας βάγια.

Στῆς ψυχικῆς τῆς ὁμορφιὰς τὸν ἀργαλειὸ ὑφαίνει
τῆς πίστης τῆς συζυγικῆς τὸ ὑφάδι ἡ Πηνελόπη,
κι᾽ ὅμοια σεμνὴ κι᾽ εὐγενικὴ στῆς δόξας τὴ μετόπη
ἡ Ναυσικᾶ, νοικοκυρᾶς παράδειγμα, μᾶς μένει.

Μὲ σωφροσύνη, εὐπρέπεια κι᾽ ἀγάπης παρρησία,
φύση γλυκειὰ κι᾽ ἐράσμια, τὸν ἄντρα της στὴ μάχη
ξεπροβοδίζει κλαίοντας ἡ ἄφθαστη Ἀνδρομάχη
κι᾽ ἁγνὴ μαζί του προχωρεῖ ὡς τὴν Ἀθανασία.

Κι᾽ ἡ Κορνηλία τὴ στοργὴ θεοποιεῖ μὲ πόνο
Ῥωμαίας, ποὺ στὰ στήθη της ὅλη τὴ Ῥώμη κλείνει,
καὶ στῆς τιμῆς μπρὸς τὸ βωμὸ ἡ Λουκρητία χύνει
τὸ αἷμά της, βασίλισσα στῆς ἀρετῆς τὸ θρόνο.

Καὶ ταξιδεύει στοῦ ὄνειρου ὁ ῥεμβασμὸς τὴ χώρα
μὲ τὸ χρυσὸ κι᾽ ἡλιάχτιδο τῆς φαντασίας ἅρμα,
—γλυκὸ κι᾽ αἰθέριο, ὑψηλῆς ἔμπνευσης, φῶς καὶ χάρμα--
κι᾽ ὑμνοῦν ἡ σκέψη κι᾽ ἡ καρδιὰ τῆς ὁμορφιὰς τὰ δῶρα.

Ποίημα ἡ φύση κι᾽ ἡ ζωὴ στοῦ ποιητὴ τὸ πνέμα
κι᾽ ἀνέκφραστος κελαϊδισμὸς στῶν γυναικῶν τοὺς τόνους,
ὅταν τὰ πάθη τῆς καρδιάς, χαρὲς μαζὶ καὶ πόνους,
χύσουν στὴν ποίηση—ψυχὴ τῆς ὁμορφιάς, φῶς κι᾽ αἷμα.

Σὲ στοχασμοὺς ἐράσμιους, σὲ πράξεις καὶ τραγούδια
τὴ φλόγα τῆς ὑπέρτερης τῆς φύσης τους ἐχύσαν
οἱ Ψάπφες, οἱ Τελέσιλες κι᾽ οἱ Πράξιλες, κι᾽ ἀνθίσαν
μέσ᾽ τὸ λειμῶνα τοῦ καλοῦ ἐξωτικὰ λουλούδια.

Κι᾽ εἶναι κορφὲς ποὺ ἀρρενωπὲς ἱέρειες, τὰ βάρη
τῆς σωτηρίας τῶν ἐθνῶν σηκώνοντας, πατοῦνε,
μὲ κίντυνο ἀνεβαίνοντας, καὶ τοὺς λαοὺς φωτοῦνε
στὸ δρόμο τοῦ καθήκοντος, τοῦ λυτρωμοῦ τους φάροι.

Τριαντάφυλλο κι᾽ ὀρεχτικὸς καρπὸς τῆς Ἰουδαίας,
ψυχὴ γενναία κι᾽ εὔτολμη, τὰ βήματά της φέρνει
ἡ Ἰουδὴθ μέσ᾽ τὴ σκηνὴ τοῦ βάρβαρου Ὀλοφέρνη
κι᾽ ἡ ἡρωίδα γίνεται τῆς ἐ θ ν ι κ ῆ ς ἰ δ έ α ς.

Καὶ μιὰ —στὴ νύχτα βάρβαρου λαοῦ χλωμὴ σελήνη—
βασίλισσα τὴν ἄπειρη γλύκα της βάζει ἀσπίδα
μπρὸς στὴ φυλή της, ἡ Ἐ σ θ ή ρ, καὶ σῴζει ἀπ᾽ τὴ λεπίδα
τοῦ φόνου, στοῦ ἔθνους της βωμὸς τὴν πλέρια εὐγνωμοσύνη.

Κι᾽ ὦ! πόσες ἄλλες στὸ ναὸ τῆς ὀμορφιὰς βαστοῦνε
ἄσβηστες πάντα τὶς λευκὲς τοῦ θαυμασμοῦ λαμπάδες!
γεμᾶτες ποίηση γλυκειὰ καὶ θέλγητρο ἑστιάδες,
ποὺ στὸ στενὸ τῆς ἀρετῆς τὸ δρόμο περπατοῦνε.

Μὲ σοβαρότητα σεμνὴ καὶ μὲ καρδιὰ στὰ στήθη
καρτερικὴ καὶ τρυφερή, στὸν κόσμο φανερώνει
ἡ Ῥούθ, τῆς ἀφοσίωσης τὸ ὅραμα, ποὺ σιμώνει
τὸ «ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν» στὰ σύγχρονα ἤθη!..

Μὰ ἐκεῖ ποὺ τρέχει ἐκστατικὸς ὁ λογισμός, στοῦ ἀπείρου
τὴ γαλανὴ συγκίνηση καὶ πάλλεται τὸ ὡραῖο,
ἐκεῖ ποὺ ἐξαϋλώνεται ὁ ἔρωτας καὶ νέο
μπολιάζει κόσμον ἡ ψυχὴ μὲ τὴ μορφὴ τοῦ ὀνείρου.

Ἐκεῖ ποὺ τὸ ἀτελεύτητο μὲ τὴν ἀθανασία,
τ᾽ ἀσύλληπτο, σὲ γόνιμο ἀγκάλιασμα γεννοῦνε,
καὶ τὴ ζωὴ στοῦ ἰδανικοῦ τὶς σφαῖρες ὁδηγοῦνε
βαθιά της μεταγγίζοντας τὴ θεϊκὴν οὐσία.

Ἐκεῖ ποὺ τ᾽ ἄστρα γίνουνται πόθων παλμοὶ καὶ ῥίγη
καὶ ποὺ μετουσιώνονται οἱ ῥεμβασμοὶ σ᾽ ἐκστάσεις
καὶ σ᾽ ἐνατένισες ψυχῶν, λαχτάρες κι᾽ ἀνατάσεις,
καὶ μιᾶς ὑπέρτατης χαρᾶς τὴ θύρα ἡ θλίψη ἀνοίγει.

Ἐκεῖ ποὺ τῆς λατρείας της τὸ εἴδωλο ἀνασταίνει
ἡ ἀφοσίωση, στ᾽ ἀχνὸ μυστήριο βυθισμένη
τοῦ ὑπερπέρα, ἐκεῖ στὸ φῶς τῆς πίστης βαφτισμένη
ἡ ὀμορφιὰ τὸν ἔρωτα πρὸς τὸ Θεὸν ὑφαίνει.

Στῆς Γαλιλαίας τ᾽ ἁπαλὰ καὶ χλοερὰ τοπία
τοῦ Ναζωραίου τοῦ ξανθοῦ τὰ βήματα ἀκλουθάει
σκιὰ πιστή, ποὺ τὴ μορφὴ τοῦ ὀνείρου κυνηγάει,
ἡ πονεμένη κι᾽ ὄμορφη Μαγδαληνὴ Μαρία.

Μὲ μάτια, ποὺ βυθίζουνται στοῦ ῥεμβασμοῦ τὴ χώρα,
μὲ τὰ μαλλιὰ στοὺς ὤμους της, φίδια χρυσᾶ, χυμένα,
μὲ μέσα της τ᾽ ἀνθρώπινα τὰ πάθη κοιμισμένα
τὰ ῥήματα τοῦ Ἰησοῦ ἀκούει τὰ εἰρηνοφόρα.

Μ᾽ ἀπόκοσμο ἔρωτα ψυχῆς, μ᾽ οὐράνιο φῶς στὰ στήθια,
μ᾽ ἄχραντη περιπάθεια, στὰ μάτια του τὰ θεῖα
—στὴ φλογερή του κι᾽ ἄπειρη δεμένη γοητεία—
τὴν ὀμορφιὰν ὁλόσωμη κοιτάζει, τὴν ἀλήθεια!

Τῶν ἐποχῶν ἀτέλειωτος ὁ κύκλος θὰ γυρίζῃ
κι᾽ ἡ ἱστορία στῆς ζωῆς τὴν πρόοδο θ᾽ ἀλλάζῃ,
μὰ ἀθάνατη ἡ Μαγδαληνὴ ἔρωτα ἀγνοῦ θὰ στάζῃ
μύρα στὸ Θεῖο, κι᾽ ὀμορφιὰ τ᾽ ἄπειρο θὰ γεμίζῃ.

Καὶ πλῆθος ἄλλο γυναικῶν τῆς ὀμορφιὰς σηκώνει
τοὺς πέπλους, κι᾽ ἄπειρες πλευρές, ἐκφράσεις της κι᾽ εἰκόνες,
—ἠφαίστειων τινάγματα καὶ λάβες στοὺς αἰῶνες—
στὸ πνέμα μας καὶ στῆς ψυχῆς τὰ μάτια φανερώνει.

Ὁράματα, ἐσωτερισμοί, ἔργα κι᾽ ἡρωισμοί των,
χαρές, αἰσθήματα βαθιά, εὐαισθησίες, πόνοι,
θυσίες, ἀφοσίωσης κι᾽ ἐρώτων θεῖοι στόνοι,
στῶν Γυναικῶν τὴν ὕπαρξη, χρυσοὶ ναοὶ χαρίτων.

Ὁ κόσμος μιᾶς συγκίνησης πολύμορφης οὐσία,
ποὺ τῶν ἀνθρώπων τὴ ζωὴ νοήματα γεμίζει,
κι' ἡ ὁμορφιὰ ἱερουργεῖ στὰ βάθη της, ποὺ ἀνθίζει
στῶν Γ υ ν α ι κ ῶ ν τὸ πέρασμα, σὰν ἄϋλη ὀπτασία.

"ΕΛΠΙΔΑ,,

Κάποιου πονεμένου τοῦ σπιτιοῦ δειλὰ κρούσθηκεν ἡ θύρα.
—Ξένους δὲν προσμένω μέσ' τὴν ἐρημιά μου τὴ σκοταδερή,
φαντασμάτων ἤσκιοι μέσα ἐδῶ γυρνοῦνε μόνο θλιβεροί.
—Ἄνοιξε· στοὺς φίλους πάντα ἐγὼ πηγαίνω.
—Φίλους δὲν γνωρίζω κι' οὔτε καὶ προσμένω,
στὸ χοντρὸ ῥαβδί της μόνο ν' ἀκκουμπῶ μ' ἔμαθεν ἡ πεῖρα.

—Ἄκουσε, θρηνοῦν, πόνοι κι' ἀγωνίες, στοὺς δρυμοὺς ἀ-
νέμοι·
ἄνοιξέ μου, ἐκείνους ποὺ ὑποφέρουν πάντα ἐγὼ παρηγορῶ.
—Τὴν καρδιά μου ἡ πεῖρα μέσα μου ἔχει κάμει μάρμαρο
σκληρὸ
καὶ τὴν ἀλαφρώνουν μόνο μοιρολόγια....
—Τῆς στεγνῆς πιστεύεις γριᾶς αὐτῆς τὰ λόγια;
—Μοῦχει δέσει πιὰ τὴ ζωὴ στοῦ πόνου ἡ μοῖρα τὴν ἀνέμη!..

—Ἄνοιξε· γαλήνη μέσ' τὴν ἀπαλὴ θαῦρῃς ἀγκαλιά μου.....
Σὰν πνοὴ ζεφύρου καὶ φλογέρας ἦχος, δροσερή, γλυκειὰ
ἡ φωνὴ ἀπέξω ἀκούγεται καὶ μέσα κάνει μαλακιὰ
τὴν καρδιά του, ὁπὄχει μαρμαρώσει ὁ πόνος.
—Φύγε μιὰ κατάρα μὲ βαρύνει· μόνος
πρέπει νὰ θρηνῶ γκρεμισμένους πόθους μέσ' τὴ
μοναξιά μου.

—Ἄνοιξε· νὰ χτῶ πάνω ἀπ' τὰ ἐρείπια ξαίρω ἐγὼ παλάτια
κι' ἀπ' τοὺς μαύρους βράχους τῆς ἀπελπισίας νὰ περνῶ, Ἀργώ,
κι' ἂν τὴ δρῦ τῆς θλίψης πάντα δὲν τὴ σπάζω, ὡστόσο τὴ
λυγῶ.
—Γιαίνεις τὸ μεγάλο τῆς καρδιὰς τὸν πόνο;
—Μ' ἔρωτα καινούργιου ἀνθὸ τὸν γιαίνω μόνο.
—Μάτια τῆς ψυχῆς μου! σάν..... ἐκείνης ἄλλα δὲν θὰ ἰδῆτε
μάτια!...

—Ἄνοιξε· θὰ χύσω βάλσαμο γλυκὸ στὴν πικρὴ πληγή σου.
Γέλια φαντασμάτων, σαρκασμοί, ταράζουν τὴ σιγὴ βραχνά,
μιὰ σκιὰ θλιμμένη, ἀχνὴ εἰκόνα ὀνείρου τὴν αὐλὴ περνᾷ,
τῆς κλειστῆς ἀνοίγει ὀξώπορτας τὰ φύλλα
καὶ προβάλλει μέσα, φῶς, κι᾽ ἀνατριχίλα,
κόρη γελαστὴ κι᾽ ὥρια, μ᾽ ὅμοια μάτια μὲ βυθοὺς ἀβύσσου.

—Πένθη κι᾽ ἀγωνίες κι᾽ ἤσκιους πόνου ἐδῶ ἡ ψυχή σου κλείνει·
τρέχα πίσωθέ μου ἐκεῖ στὰ νέφη, ποὺ ἔρπουν χρυσοπυρκαγιές,
ὄνειρων καὶ πόθων νέων θὰ σοῦ γίνουν ὅμορφες πηγές.
Μέσα του μιὰ πλάνα ῥοδοφέγγει ἀχτίδα,
τὸν μεθᾷ καὶ τρέχει πίσω ἀπ᾽ τὴν Ἐλπίδα
πέρα ἀπὸ τῆς θλίψης τὶς σκιὲς νὰ βρῇ ψάχνοντας γαλήνη.

Ἡ μενεξεδένια τ᾽ οὐρανοῦ χαρὰ τὸ φτωχὸ μαγεύει·
τρέχει, τοῦ πελάγου τὸ γλαυκὸ περνώντας πόθων οὐρανό,
κι᾽ ὡς πηδᾷ, βουλιάζει σὲ κακοῦ θανάτου τάφο σκοτεινό·
σβήνει μέσ᾽ τοῦ πόνου τὸ ὑγρὸ τὸ μνῆμα
καὶ τὸ θολωμένο ἀπὸ δάκρυα κῦμα
κάτι μουρμουρίζει πάνω ἀπ᾽ τὸν πικρὸ τάφο, ποὺ σαλεύει.

Κάτι σὰν στερνὸ πένθους μοιρολόγι: «μ᾽ εἶχε μάθει ἡ πεῖρα
στὸ χοντρὸ ῥαβδί της ν᾽ ἀκκουμπῶ μονάχα σ᾽ ὅσες συφορές,
κι᾽ ἦρθε νὰ φυτέψῃ πάνω ἀπ᾽ τὰ ἐρείπια μέσα μου χαρὲς
ἡ ἐλπίδα, ἀπάτη στῶν δειλῶν τὴ ζήση,
καὶ νὰ μὲ πλανέψῃ· ἄνθρωπε, ἂν ῥαγίσῃ
τὴν καρδιά σου ὁ πόνος, κλεῖσε ἡρωικὰ τῆς ζωῆς τὴ θύρα!...

ΑΠΟΚΡΗΕΣ!

Απόκρηες ! τραγικῆς φάρσας πανηγύρια·
τῆς πρωτεϊκῆς ζωῆς μας παραθύρια
ἀπ᾽ τοῦ γελοίου τὴν παλάμη καρφωμένα !
Παραβίασ᾽ τα καὶ μὲ μάτια σφαλισμένα
ρίξου στὸ κενό, ψυχή μας, μεθυσμένη
κι᾽ ὁλόρθη στάσου, βουὴ ξεποντισμένη.

Ποδοπάτησε τοῦ λογισμοῦ τὸν πῆχυ,
σύρριζα κόψε τ᾽ ἀντίγνωμου τὸ νύχι,
δρόμισε στῶν ζῴων τ᾽ ἀχνάρια, στὰ λιβάδια,
κι᾽ ἀπ᾽ τ᾽ ἀντισκωμοῦ σου φωτίσου τὰ σκοτάδια·
οὔρλιαξε, χλιμίντρισε καὶ χοροπήδα
λύκος, κέλης, κι᾽ ἔνστιχτου λαγὸς κι᾽ ἀκρίδα.

Βαλτώσανε τοῦ πολιτισμοῦ τ᾽ ἀχνάρια
στῆς Συνείδησης τὰ σουβλερὰ λανάρια·
ψυχή, μ᾽ ἀναγέλασμα τοῦ πλαστοῦ, ξεντύσου
τὴ στεγνὴ μακιγιαρισμένη προκοπή σου·
τὸ ἀνθρώπινο γελοῖο σὲ μάσκα κλεῖσε
κι᾽ ἀντίκρυσε τὸ φῶς, πίσσα καθὼς εἶσαι.

Στὴν ἄμμο τῆς ντροπῆς πέτα τὸ κογχύλι
κι᾽ ἀλάλαξε μὲ τοῦ σίφουνα τὰ χείλη·
γύρνα στὴν πρωτόγονη τὴν ἀνθρωπιά σου
κι᾽ ἀπ᾽ τ᾽ ἀπόρνευτο τῆς ἀλήθειας βλέμμα πιάσου.
Ντύσου τῆς σωστῆς ζωῆς, ψυχή, τὴ φύση,
καρνάβαλος στῆς ἀπόκρηας τὸ μεθύσι !...

"Οι ΔΥΟ ΑΔΕΡΦΕΣ„

Στὸ ματωμένο ἐψὲς τὸ δειλινὸ
στάζαν τὰ μάτια σου βροχὴ χρυσή,
καὶ ξάφνου ἐγὼ γυρνῶ
καὶ σοῦ εἶπα: κλαῖς; στὸ στῆθός μου πονῶ,
μιὰ ταραχὴ ὀργώνει, μοῦπες 'σύ,
τὸ νοῦ μου, περισσή.

Στὸ δάσος περπατούσανε πολλοί·
τοῦ ἥλιου, πῦχει γύρει, τὰ μαλλιὰ
ῥουμπίνια, στὸ γυαλὶ
τῆς θάλασσας, λαμπύριζαν πολύ·
ῥόδα εὐωδίαζαν· φούντωνε ἡ φτελιὰ
κι' ἔψσιλναν πουλιά.

Στὰ μάτια τ' ἄπλανά σου εἶχε γραφῆ
ἡ θλίψη μ' αἷμα κόκκινο, ἀχνιστό,
κι' ἐδιάβασα, ἀδερφή,
τὴν ἴδια μου λαχτάρα, τὴν κρυφή,
βαθιά τους, καὶ τοῦ πόνου σου ρωτῶ
τὸ λόγο τὸ σωστό.

Θυμᾶσαι;... Τὸ κρυφό μας μυστικὸ
ἡ μιὰ στὴν ἄλλην εἴπαμε δειλά,
κι' ἄξαφνα ἀκοῦς κι' ἀκῶ,
πὼς ἕνα πρόσωπο κι' οἱ δυό, γλυκό,
τὸ ἴδιο ἐρωτευόμαστε τρελλά,
κρυφά, χρόνια πολλά.

Στὸ δάσος δὲν ἀπόμεινε ψυχή·
στὴ θάλασσα τὸ σούροπο σκορπᾷ
πέπλο σκιῶν παχύ,
καὶ μόνο τὸ θλιμμένο βῆμα ἠχεῖ
τῶν ἀδερφῶν, ποὺ τὴν καρδιά τους σπᾷ
ἡ ζήλεια, ποὺ ξεσπᾷ.

ΠΩΣ ΗΘΕΛΑ ΝΑ Σ' ΕΒΛΕΠΑ, ΨΥΧΗ ΜΟΥ!

Πὼς ἤθελα νὰ σ' ἔβλεπα, ψυχή μου,
μ' ἔνθεο σεβασμὸ νὰ σοῦ μιλοῦσα,
τοὺς μυστικούς σου νόμους νὰ ἐρευνοῦσα
καὶ τὸ εἶναί σου στὰ πρῶτά του στοιχεῖα
ν' ἀνάλυα μ' ἀμέθοδη σοφία·
πὼς ἤθελα νὰ σ' ἔβλεπα, ψυχή μου!

Πὼς ἤθελα νὰ σ' ἔβλεπα, ψυχή μου!
νὰ μάθαινα πῶς λειτουργεῖς, ποῦ μένεις,
τ' εἶσαι, ποῦθε ἔρχεσαι καὶ ποῦ πηγαίνεις,
τῶν σκοπῶν σου τοὺς ἀνήφορους, κι' ἀκόμα
σὲ ποιά σχέση βρίσκεσαι μὲ τὸ σῶμα·
πὼς ἤθελα νὰ σ' ἔβλεπα, ψυχή μου!

Πὼς ἤθελα νὰ σ' ἔβλεπα, ψυχή μου!
τὴ μοῖρά σου ἀκλουθῶ μαζί σου πάντα,
τῶν πόθων προσκυνῶ σου τὴ γιρλάντα,
τῆς ὕψωσής σου γίνουμαι ἡ θυσία
καὶ τῆς ἀπουσίας σου ἡ παρουσία·
πὼς ἤθελα νὰ σ' ἔβλεπα, ψυχή μου!

Πὼς ἤθελα νὰ σ' ἔβλεπα, ψυχή μου!
τὸ κάρβουνο τοῦ λογισμοῦ μου ἀνάβεις,
τὸ νόημα τῆς ἔκφρασής μου ῥάβεις,
προοπτικὴ στὶς πράξες μου φυτεύεις
καὶ στὶς ῥοπές μου ἀντίσκοφτα παλεύεις·
πὼς ἤθελα νὰ σ' ἔβλεπα, ψυχή μου!

Πὼς ἤθελα νὰ σ' ἔβλεπα, ψυχή μου!
Εἶναι στιγμὲς ποὺ ἀγγίζω τὸ σφυγμό σου
κι' ἀνασέρνοντας ἔξω τὸ λυγμό σου
μὲ φρικιάση σφίγγουμαι σιμά σου
ν' ἀφουγκραστῶ τὸ αἰώνιο μίλημά σου·
πὼς ἤθελα νὰ σ' ἔβλεπα, ψυχή μου!

Πῶς ἤθελα νὰ σ᾽ ἔβλεπα, ψυχή μου!
Τὸ σαρκασμὸ τοῦ σκοταδιοῦ φοβᾶμαι
κι᾽ ὡς βαδίζω στὰ νύχια μου, κοιμᾶμαι·
κηλῖδες σπέρνω πίσω μου καὶ σάμπως
στὸ διάβα μου γροικῶ βουλιάζει ὁ κάμπος.
Πῶς ἤθελα νὰ σ᾽ ἔβλεπα, ψυχή μου!

Πῶς ἤθελα νὰ σ᾽ ἔβλεπα, ψυχή μου!
Δυὸ ἄνθρωποι—ἄνθρωποι;—μιὰ μέρα ἐπῆραν
ἀπ᾽ τῆς φαιῆς οὐσίας τους κι᾽ ἐσπεῖραν
τὰ κατακάθια μέσα τους κι᾽ ἐκράξαν,
πὼς τὴ ζωὴν ἀπὸ τὸ βοῦρκο ἐφτιάξαν.
Πῶς ἤθελα νὰ σ᾽ ἔβλεπα, ψυχή μου!

Πῶς ἤθελα νὰ σ᾽ ἔβλεπα, ψυχή μου,
νὰ μοὔλεγες τί συμβολίζει ὁ μῦθος,
νὰ μ᾽ ἔτρεφες ἀπ᾽ τοῦ σωστοῦ τὸ στῆθος,
καὶ νὰ μὲ φώτιζες τὸ ἐγώ μου ἂν δείχνῃ
πὼς ἐντός μου ἀνθρώπινα βρίσκουνται ἴχνη.
Πῶς ἤθελα νὰ σ᾽ ἔβλεπα, ψυχή μου!

Πῶς ἤθελα νὰ σ᾽ ἔβλεπα, ψυχή μου,
νὰ σοῦ ζητοῦσα, σὰν ἀπὸ μαντεῖο,
ποιὸ εἶναι πιὸ ἀνθρώπινο στοιχεῖο:
ἡ χαρὰ ἢ λύπη ἢ μαζὶ τὰ δύο
καὶ σὺ ποῦ βρίσκεσαι; κοντὰ σὲ ποῖο;
Πῶς ἤθελα νὰ σ᾽ ἔβλεπα, ψυχή μου!

Πῶς ἤθελα νὰ σ᾽ ἔβλεπα, ψυχή μου!
Θαρρῶ, πὼς στὶς χαρές μου δὲν σὲ νοιόθω,
ἐνῷ στὶς θλίψες μου κοντά σου κλώθω·
μοῦ φαίνεται ἀπὸ ὀδύνη ὅταν δακρύζω.
πὼς κάτι ἀπ᾽ τὴν οὐσία σου ἀντικρύζω,
Πῶς ἤθελα νὰ σ᾽ ἔβλεπα, ψυχή μου,

Πῶς ἤθελα νὰ σ᾽ ἔβλεπα, ψυχή μου!
Ἡ φαντασία μου ἔχει πάθει στῦσι
κι᾽ ἡ κρίση στὴ ζωή μου ἔχει ἀπιστήσει·
τὸ νευρικό μου σύστημα γαυγίζει,
κι᾽ ὅλον ὁ πόθος σου μ᾽ ἀποστραγγίζει.
Πῶς ἤθελα νὰ σ᾽ ἔβλεπα, ψυχή μου!

Πῶς ἤθελα νὰ σ' ἔβλεπα, ψυχή μου!
Τῆς ῥοῆς σου οἱ σοφοὶ νὰ βροῦν τὴν κοίτη
ψάχνουν μὲ μέθοδο καὶ διαβήτη·
στῆς συγκίνησης τῆς μεγάλης σου ὅμως
τὴν ἔκρηξη τῆς γνώρας σου εἶναι ὁ δρόμος.
Πῶς ἤθελα νὰ σ' ἔβλεπα, ψυχή μου!

Πῶς ἤθελα νὰ σ' ἔβλεπα, ψυχή μου!
'Αρχίζει ὁ ὕπνος κι' ἡ ζωή μου ἀδειάζει,
τ' ὄνειρο στ' ἀτελεύτητο τὴ βιάζει,
τὴ σκέψη μου ὁ σπασμὸς τοῦ τρόμου ἡσκιώνει
κι' ἡ σιγή μου τὴν τρέλλα μου φασκιώνει.
Πῶς ἤθελα νὰ σ' ἔβλεπα, ψυχή μου!

Πῶς ἤθελα νὰ σ' ἔβλεπα, ψυχή μου,
μέσα ἀπ' τὰ μάτια σου νὰ μυρμηκιάζῃς,
στὸ σάλο τῶν ματιῶν μου ν' ἀπαγγιάζῃς
καὶ νὰ μοῦ μάθῃς τί μὲ περιμένει,
ψυχή μου, ἄκαυτη βάτο φλεγομένη.
Πῶς ἤθελα νὰ σ' ἔβλεπα, ψυχή μου!

Πῶς ἤθελα νὰ σ' ἔβλεπα, ψυχή μου!
'Ενύχτωσε κι' ὁ ἔρωτας βαδίζει....
πίσσα, φουρτούνα, κι' ὅμως δὲν ποδίζει·
μακρυὰ ἢ κοντά σου;... πέσ' μου ποῦ πηγαίνει,
προφήτισσα ψυχή μου ἐρωτευμένη·
Πῶς ἤθελα νὰ σ' ἔβλεπα, ψυχή μου!

"ΑΥΓΕΣ ΠΟΘΩΝ„

Τῆς ψυχῆς μου βράδυαζαν κι' ἔσβηναν τὰ μάτια
ἀπ' τὴν τόση τῆς ζωῆς πλήξη κουρασμένα,
μὰ ἄξαφνα ἀντικρύσανε τὰ γλαυκὰ τὰ πλάτια
τῶν ματιῶν σου, κι' ἄνοιξαν σ' ἴριδες λουσμένα.

Στὴν ψυχή μου ὁρίζοντες νέοι ξανοιχθῆκαν
κι' ὄνειρων παιγνίδισαν μέσα της ἀχτίδες·
στὸ μεθύσι τῆς καρδιὰς οἱ πηχτὲς πνιχθῆκαν
θλίψες, κι' ἀναδύθηκαν χαροπὲς ἐλπίδες.

Στὴ νυχτιὰ τῆς σκέψης μου πρόβαλε κι' ἐστάθη
τ' ἄστρο μιᾶς γλυκειάς μου αὐγῆς, κι' ἄρχισα μαζί μου
πρόσχαρα νὰ γνωριστῶ, καὶ μέσ' τὴν ψυχή μου
φῶς νὰ χένω, ψάχνοντας στ' ἄδυτά της βάθη.

Κρύφιοι κόσμοι, δύναμες, ὄρθροι, φέγγη, θάμπη
πούλιες καὶ μαρμαρυγὲς μέσα μου ἀχνοφέξαν,
καὶ τῶν πόθων τὴ φωλιά, κῆπο ἀκέριο, πλέξαν,
τοῦ ἔρωτα γιὰ νὰ γενῇ πεταλούδα ἡ κάμπη.

Ἥλιου ἡ λατρεία σου ῥοδοφῶς, καὶ δείχνει
τὸ σκοπὸ τοῦ εἶναί μου στὴ ζωὴ τὴν ἄδεια·
οὐρανοὶ τὰ μάτια σου, καὶ τὸ φῶς της ῥίχνει
ἡ ψυχή σου μέσα τους, σὰν φεγγαροχάδια.

Τὸ γλυκό σου πρόσωπο, τοῦ ὄνειρου τὸ σχῆμα,
αἴνιγμα ἀξεδιάλυτο μέσ' τοῦ νοῦ τὴ δίνη,
κι' ὅλη ἐσὺ στοῦ βίου μου, φῶς, τὸ κάθε βῆμα,
ὄμορφη σὰν δέηση σὲ νυχτιὰς γαλήνη!!....

"ΙΤΙΑ„

Μέσ' τὴ γαλάζια τ' οὐρανοῦ τὴ γάζα τὴν πλατειὰ
νέφη, λευκὰ στὴ θάλασσα νησάκια, ἀργοκυλοῦνε,
κι' ὀρθή, λιγνὴ καὶ λυγερὴ τ' ἀγγίζει μιὰν ἰτιά,
ποὺ καθρεφτίζει στὰ νερὰ τοὺς κλώνους της, π' ἀνθοῦνε.

Σβέλτη, λυγίζει ἐδῶ κι' ἐκεῖ στὸ φύσημα τοῦ μπάτη,
καὶ στὴν παλλόμενη ψυχὴ τοῦ αἰθέρα ἀχνογελᾷ,
φεγγαρασήμια, ἀστρόφωτα, κι' ἡλιόφωτα ἁπαλὰ
λούζουν της πάντα τὴν κορφὴ στὸ φῶς τὴ ντελικάτη.

Καὶ μιὰ βραδυά, ποὺ σάλευεν ἀνάερη, ἐρωτιάρα,
σὰν ν' ἀνατρίχιαζε γλυκὰ στῆς φύσης τὴ σιγή,
οὔρλιαζε ἡ βροχοθύελλα στὴν κάθε μιά της κλάρα
κι' ἀλύπητα τὴν ξάπλωσε, νύφη ὀμορφιάς, στὴ γῆ.

Μαζί της κάποια σβήστηκε περήφανη χαρὰ
κι' ἀπήχησε τὸ βόγγο της τοῦ ξυλοκόπου ὁ χτύπος.
Πένθιμος τώρα φαίνεται δίχως αὐτὴν ὁ κῆπος
καὶ κλαῖν τ' ἀφρὰ τοῦ ρυακιοῦ στὶς ρίζες της νερά!!...

"ΠΡΟΦΗΤΕΙΕΣ,,

Πλαγιὲς κι᾽ ἀνήφοροι καὶ μονοπάτια,
βράχοι μυτεροί, θεόρατοι ὄγκοι,
σκυθρωποί, πυκνοί, παρθένοι λόγγοι,
ἀγέρωχες κορφές, γιγάντια μάτια

τῆς γῆς, συνεπάρματα τῶν ἀνθρώπων,
τοὺς ἥσκιους σας ὅλοι νοσταλγοῦμε,
τὸ φῶς τοῦ ἰλίγγου σας κυνηγοῦμε,
νυχτερίδες τῶν σκοτεινῶν σας τόπων.

Κάτω σας τῶν πόθων μας ἀνταριάζει
τὸ πέλαγο, ῥόγχος κωφαλάλου,
καὶ μ᾽ ἀτμούς, ἀμπώτιδα ἐγκεφάλου,
ἡ σκέψη μας μ᾽ ὁρμὴ σᾶς ἀγκαλιάζει.

Θέλουμε ὁλοσώματοι ν᾽ ἀνεβοῦμε
στοὺς κόρφους σας, ὀνειροθρεμμένοι
κένταυροι, κι᾽ ἀητοὶ φτεραντρειωμένοι
ἀπ᾽ τ᾽ ἀπειρόποθο, ποὺ ἐντός μας κλειοῦμε.

Σούρουπο !.. τ᾽ ἀπόσκια σας περπατοῦνε
καταθλιπτικὰ στῆς δύναμής μας
τὸ στῆθος, νάρκωμα τῆς ὁρμῆς μας,
καὶ τ᾽ ἀποκάρωμά μας ἁλυχτοῦνε.

Σκυφτὸ τὸ μυστήριο, ποὺ σᾶς θρέφει,
στὰ νύχια του πατᾷ καὶ σᾶς ἀνοίγει
τὰ μάτια. Τὰ βάθη τους οἱ λίγοι
μέσα ἀπ᾽ τοῦ νοῦ τους ἐρευνοῦν τὰ νέφη.

Οἱ λίγοι..., ποὺ ἀντικρύζοντας λιγγιάζουν
ἀποτυπωμένο τὸ βαγγέλιο
τῆς δόξας στῆς μοίρας τους τὸ γέλιο
καὶ ποὺ μετὰ τὴ νίκη τους δειλιάζουν.

Πλαγιὲς κι᾽ ἀνήφοροι καὶ μονοπάτια
κορφές, μετέωρα, ἀπάτητοι ὄγκοι,
ἡφαίστεια, πυκνοὶ παρθένοι λόγγοι,
θεόρατα τῆς γῆς κομμάτια, πλάτια,

μυρμηκιὰ στὰ ῥιζά σας οἱ χελῶνες
τὸ λαιμὸ τανυοῦν τὸ μακρουλό τους
μέσα ἀπ᾽ τὸ σκληρὸ τὸ καύκαλό τους
κι᾽ ἀγναντεύουν τὸν ψῆλό σας αἰῶνες!

Βῆμα σημειωτὸ τὸ κίνημά τους
κι᾽ ὁ μόχτος τους κωμικὰ γδαρμένος·
μέσα τους ὁ θάνατος σπαρμένος,
στ᾽ ἄφτουρο τὶς τουμπάρει βαδισμά τους.

Ἐνύχτωσε, συντρόφοι μου, καὶ λειώνει
ἡ τόλμη μας, νοτισμένο ἁλάτι,
ἡ ζωὴ ζητᾷ μας ἡ φευγάτη
μιὰ προτομὴ ἀθάνατη ἀπὸ χιόνι.

Τὰ πήλινα κεφάλια μας, ψημένα
στὴν πυρετική μας ἀνημπόρια,
μ᾽ ἐντὸς κλούβια κύτταρα καὶ μόρια
ἐλᾶτε νὰ τὰ σπάσουμε ἕνα-ἕνα.

Κι᾽ ὅλοι μαζί, ἀκέφαλοι, στὰ χέρια
τὶς καρδιές μας πάλλουσες βαστώντας,
κι᾽ ὁ ἕνας στὸν ἄλλον ἀκκουμπώντας
ἂς ἀνηφορίσουμε πρὸς τ᾽ ἀστέρια.

Μὲ τῶν ψυχῶν μας ἀνοιχτὰ τὰ μάτια,
μέσα ἀπ᾽ τοῦ ἐγκεφάλου τὸ σκοτάδι
καὶ τὸν πόνο, ὁρμώντας ἀπ᾽ τὸν ᾅδη,
θαῦρουμε τοῦ ὑψωμοῦ τὰ μονοπάτια.

Ἀγαπῆστε, συντρόφοι, ἀγαπηθῆτε,
ν᾽ ἀναστήσουμε μὲ τὴν πνοή μας
τὴ θλιμμένη μέσα μας ζωή μας,
σὲ χορὸν ἐνανθρώπισης πιασθῆτε.

Νὰ σ' ἀγαποῦν εἶναι ἡ ζωὴ ὡραία,
ν' ἀγαπᾷς πιὸ ἱερὴ ἀκόμα,
κι' ἂς σαρκάζῃ τ' ἄπλυτο τὸ στόμα
τῆς θεωρίας τῆς στεγνῆς χυδαῖα.

Οἱ πολυκάτεχοι γαυγίζουν σκύλοι
μέσ' τ' αὐνανισμένα τὰ μυαλά μας,
ἕτοιμοι νὰ φᾶν τὰ κόκκαλά μας
μὲ δόντια, ποὺ ἐνεδρεύουν σ' ὥρια χείλη.

Κι' ἀπὸ τοὺς ἥσκιους τους ἂς φυλαχθοῦμε,
ὄρνια, λεία τους θὰ μᾶς ὑψώσουν,
μέσ' τὰ στομάχια τους θὰ μᾶς χυλώσουν
κι' ἀπ' τ' ἄντερό τους συχασιὲς θὰ βγοῦμε.

Ἐνύχτωσε, συντρόφοι μου, παγώνουν
τῆς αἰωνιότητας τὰ στήθη·
τῆς ζωῆς ξυπνᾷ τὸ παραμύθι
κι' οἱ Ἐρινύες φόβιες μᾶς ζυγώνουν.

Οἱ ἔγνοιες μας ναρκώθηκαν, σὰν φίδια,
τῆς ζωῆς μας τρέμουνε τὰ χείλη,
σβῆ τὸ ἀλάδωτό της τὸ φυτίλι
κι' οἱ πόθοι της κροτοῦν κούφια καρύδια.

Ἂς σχίσουμε, συντρόφοι μου, τὰ στήθια
τὶς καρδιὲς νὰ πάρουμε στὰ χέρια·
ἂς φωτίσουμε μ' αὐτὲς τ' ἀστέρια
κι' ἂς τραβήξουμε πίσω ἀπ' τὴν ἀλήθεια.

Ῥάχες κι' ἀνήφοροι καὶ μονοπάτια
βράχοι γιγάντιοι, θεόρατοι ὄγκοι,
σκυθρωπὲς πλαγιές, παρθένοι λόγγοι,
κορφὲς τῆς γῆς, κομμάτια, πλάτια, μάτια,

ὀνείρατα στὸν ὕπνο τῶν ἀνθρώπων
ὅσοι τῆς καρδιὰς τοὺς πόθους ζοῦμε,
κάποια μέρα θὰ σᾶς ἀνεβοῦμε,
ἡμερωτὲς τῶν σκοτεινῶν σας τόπων!

"Σ' ΕΝΑ ΝΗΣΙ„

Σ' ἕνα νησὶ παράμερο κι' ἔρμο, ποὺ μάτι ἀνθρώπου
ποτὲ νὰ μὴν ἐμόλυνε τὴν ξωτική του εἰκόνα,
ποὺ πλοῖα νὰ μὴν ἄραξαν μέσ' τοὺς γιαλούς του, κι' ὅπου
νὰ νείρεται ἡ σιγὴ γυρτὴ στῆς ὀμορφιὰς τὸ γόνα·

σ' ἕνα νησὶ μ' ἀπέραντα παρθενικὰ λαγγάδια,
ποὺ στὶς πλαγιές τους οἱ ψυχές, δεμένες μ' ἁλυσίδες
τῶν πόθων μας, θὰ 'σύχαζαν στ' ἀφέγγαρα τὰ βράδυα,
κι' οἱ θλίψες μας θὰ κούρνιαζαν, σκιαγμένες νυχτερίδες·

σ' ἕνα νησί, ὅπου ἄνθρωποι ποτὲ νὰ μὴν πατῆσαν
κι' ἡ σκέψη καὶ τὰ πάθη τους νὰ μὴν ἐφτερουγίσαν
κι' οὔτ' οἱ ἀνάγκες τῆς ζωῆς τοὺς ἤσκιους τους ν' ἀφῆσαν·

σ' ἕνα νησί, ποὺ ἀνθρώπινη τὴ γῆ του δὲ μολύνει
ἐνέργεια, κι' ἡ φύση του τοὺς πόνους ἀπαλύνει,
νὰ κυνηγήσω θἄθελα γιὰ λίγο τὴ Γαλήνη!....

"ΑΝΙΑ„

Ονείρατα θολὰ καὶ πλάνα,
᾽μέρες μου χθεσινές, θλιμμένες,
ὁ πόνος σας ἂς κυβερνήσῃ
τὴν τωρινή μου κούφια ζήση,
κι᾽ ἡ μνήμη σας, βοὴ ἀπὸ καμπάνα,
ἂς μοῦ ξυπνήσῃ ἐλπίδες ξεχασμένες.

Ἄδεια τὴν ὕπαρξή μου νοιόθω
καὶ κάθε κίνητρο τῆς λείπει·
τὴ δόλια μου ψυχή, ποὺ μοιάζει
μὲ τάφο, ἡ πλήξη τὴ ρημάζει.
Παλιές μου ἡμέρες, χῦστε κάποιο πόθο
βαθιά μου καὶ βαφτίστε τον στὴ λύπη.

Ἡ ζήση ἡ ἄσκοπη, ἀγωνία
εἶναι τοῦ πιὸ ἀργοῦ θανάτου·
σὰν ἕνας ζωντανὸς θαμμένος
μοιάζει· τ᾽ ἀνθρώπινο τὸ Γένος
ἐλέησε καὶ σῶσε ἀπ᾽ τὴν ἀνία,
Θεέ μου, ποὺ λησμόνησες ᾽δῶ κάτου!...

ΜΙΑ ΔΥΣΗ

(Στὶς ὁμίχλες τῶν ἀναμνήσεων)

Προβάλλει ἡ θύμηση ζεστὴ
γυρτὴ
στοὺς κόρφους τοὺς γαλάζιους τῶν κυμάτων
μιᾶς θάλασσας μεστῆς ἀπ᾽ ὁραμάτων
σκιὲς κινάμενες, λιλά,
καὶ τρέχει καὶ παραμιλᾷ
μ᾽ ὀνειροπαρμένα μάτια βαθουλά.

Καὶ μ᾽ ἀγωνία ξεφυλλᾷ
δειλὰ
φύλλα σταχτιὰ παλιῶν χαρτιῶν γεμάτων
ἀπὸ μορφὲς θλιμμένες φαντασμάτων
καὶ ποῦ καὶ ποῦ κοιτᾷ, κοιτᾷ,
καὶ μὲ τρεμούλα σταματᾷ
σὲ στιγμῶν μεγάλων φέγγη θαυμαστά,

Ἀπόψε ἡ νύχτα δὲν περνᾷ·
σπαρνᾷ
στὶς δίπλες τῶν λευκῶν της σκεπασμάτων
ἡ κόρη τῶν σβησμένων ὀνειράτων
καὶ περιμένει τὴν αὐγή,
π᾽ ὅλο μακραίνει κι᾽ ὅλο ἀργεῖ,
ὅλη βυθισμένη μέσ᾽ τὴ συλλογή.

Προβάλλει ἡ θύμηση ζεστὴ
σκυφτὴ
σ᾽ ἤσκιους γνωστοὺς εἰκόνων κι᾽ ὁραμάτων,
καὶ μιᾶς ζωῆς στ᾽ ἀργὸ τὸ πέρασμά των
παλιὲς σελίδες ξεφυλλᾷ
καὶ τὶς διαβάζει μὲ θολὰ
μάτια ἡ κόρη πλάϊ, κι᾽ ὀνειροπολᾷ.

Κι᾽ ὅ,τι μπορεῖ στὴ σιωπὴ
νὰ ᾽πῇ
τὸ σούρουπο στὴ θλίψη τῶν μνημάτων,
μέσ᾽ τοὺς σωροὺς τῶν μαύρων χαλασμάτων
τόσων της πόθων, κι᾽ ἡ ψυχὴ
τῆς κόρης λέει, ποὺ μοναχὴ
κλαίει στὴ μοναξιά της ἄρρωστη ἡ φτωχή.

. . . . . .
. . . . . .

...«Σὲ μιά, ποὺ πέρασε, ἐποχή,
φτωχοὶ
γεννήθηκαν δυὸ νιοί, καὶ ξάφνου κάτι,
σὰν τὴ λιγνὴ βροχὴ στὸ σκαλοπάτι,
ψιθύρισαν μαζὶ τρελλὰ
ἕνα τραγούδι, ποὺ μιλᾷ
στὴν καρδιὰ τῆς νιότης χρόνια πιὰ πολλά.

Κι᾽ ὕφανε μιὰ γλυκειὰν αὐγή,
πηγὴ
χίλιων αἰθέριων πόθων κι᾽ ὀνειράτων,
ῥόδινες ἄχνες γιὰ χρυσᾶ φτερά των,
κι᾽ ἀγκαλιασθῆκαν ποθεινὰ
κορμιὰ Θεῶν ἐρατεινὰ
κι᾽ ἔψαλλαν ἐρώτων χίλια ἐωθινά.

Καὶ στῆς χαρᾶς τὴ γαλανή,
οἱ νιοί,
τὴ θάλασσαν ἐσμίξαν τὰ φτερά των,
σὰν κύκνοι σ᾽ ἄνθινους ἀφροὺς κυμάτων,
κι᾽ ἀλλάξαν μόνο ἕνα φιλὶ
κι᾽ ἦταν στὸν ἔρωτα δειλοί,
κι᾽ ὡς ψυχὲς λαχτάρα νοιόθαν πιὸ πολλή.

Εἶναι ἡ ζωὴ πικρὴ πολύ,
κι᾽ ἀλί!
δίδυμη τοῦ ἄσπλαχνου ἀδερφὴ θανάτου·
μὰ γίνεται στὸν ἄνθρωπο χαρά του
τοῦ μυστικοῦ της τὸ κλειδὶ
ἂν βρῇ, κι᾽ ἐγγίσῃ τὴ χορδὴ
τοῦ ἔρωτα, στὴ φύση ψάλλοντας ᾠδή.

Σὰν ἀπὸ θεία μουσικὴ
γλυκοὶ
ἤχοι καὶ τόνοι ὑψώνουν τον· μὰ ἂν ἀλλάξῃ ἡ τύχη,
καὶ στὴ ζωὴ δρᾶμα νὰ γίνῃ ἂν τύχῃ,
τόνοι τῆς θλίψης ἀντηχοῦν,
ποὺ ὅμοιες στὸ βάθος ἀπηχοῦν
θλιβερὲς μπαλάντες, μέσα του ποὺ ἠχοῦν.

Ὅσο ἂν μεθοῦν οἱ λογισμοί,
παλμοὶ
γλυκῶν κι᾽ εὐτυχισμένων σκιρτημάτων,
κρύβει ἡ ζωὴ στὸ βάθος της δραμάτων
σκηνὲς καὶ μπόρες, ποὺ ξεσποῦν,
καὶ μ᾽ ἀστραπόβολα χτυποῦν
τὸ σταμνὶ τῶν πόθων μας καὶ τὸ τρυποῦν.

Κι᾽ ὦ! κάποια νύχτα παγερή,
σκληρή,
τὴ λουλουδένια χτύπησε τὴ θύρα
τῆς ζήσης τοῦ ἀκριβοῦ τοῦ νιοῦ ἡ μοῖρα,
κι᾽ ἐσβήστη ἕνα ὄνειρο χρυσό,
σὰν κρόσσι ἀπ᾽ ἄστρινο πυρσό,
σὰν πουλιοῦ τραγούδι πάνω ἀπ᾽ τὸν κισσό.

Κι' ἡ κόρη πάντα μοναχή,
φτωχή,
μέσ' τὶς ὁμίχλες ζῇ τῶν ὁραμάτων,
κι' ἀπ' τοὺς σωροὺς τῶν ποθοχαλασμάτων,
μὲ τὴν ἀνάμνηση μιλᾷ
ποὺ τὶς σελίδες ξεφυλλᾷ,
περασμένων χρόνων, κι' ὀνειροπολᾷ...

. . . . . .

. . . . . .

....«Ἀπὸ παλιοῦ σκοποῦ ἀχό,
ἠχώ,
γίνομαι πάντα νύφη τῶν ᾄσμάτων,
θρῆνος μέσ' τοὺς θανάτους τῶν θαυμάτων,
καὶ τὴ ζωὴ δημιουργῶ
κι' ἡ νιὰ, ποὺ ἀγάπησε, εἶμαι ἐγὼ
κι' ἡ καρδιὰ τοῦ πόνου, ποὺ χαρὲς τρυγῶ».

Ἀνθοὺς ἡ θύμηση κρατεῖ
γυρτὴ
στὶς δίπλες τῶν λευκῶν τῶν σκεπασμάτων
τῆς κόρης τῶν σβησμένων ὀνειράτων,
καὶ σὲ μιὰν ἄκρα σιγαλιὰ
τῆς φέρνει Ἐ κ ε ί ν ο υ.... στὴ λαλιὰ
τ' ὄνομα μὲ πόνο....! σὰν πνιγμοῦ θηλειά.

Στὴν καμαρά της τὴ μικρή,
νεκρὴ
σιγὴ καὶ μαύρη ἁπλώνεται ἀγωνία,
κι' ἀντίκρυ ἐκεῖ στοῦ τοίχου τὴ γωνία
τὰ μάτια, φῶτα τῆς ψυχῆς,
βαθειάς καθρέφτες ταραχῆς,
στὴν παρθένα ὑψώνει σ' ὕφος προσευχῆς.

Σὰ νὰ δακρύζῃ μιὰ στιγμὴ
χλωμὴ
ἡ Παναγιὰ καὶ νὰ κινῇ τὰ χείλη
σαλεύει, πλάγι στὸ θαμπὸ καντήλι,
κι᾽ ἀπὸ τὸν τοῖχο χαμηλὰ
γλιστρᾷ στὴν κόρη, κι᾽ ἁπαλὰ
τὰ μαλλιὰ χαϊδεύει της καὶ τὴ φιλᾷ.

Κάτι σὰν γλυκασμὸς βαθὺς
εὐθὺς
στῆς κόρης βάλσαμο τὰ στήθη ἐχύθη,
στερνὴ φορὰ τ᾽ ἀχείλι της κινήθη,
κι᾽ ἔσβησεν ἥσυχα, ἁπαλά...,
ἐνῷ θλιμμένες σιωπηλὰ
ἡ θύμηση σελίδες ξεφυλλᾷ....

"ΠΡΟΣ ΤΟ ΦΩΣ ΤΩΝ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ,,

Στὸν ἀδελφό μου ΝΙΚΟ ΦΡΑΓΚΙΣΚΟ,
πραγματικὸ ἄνθρωπο.

Κάποιες ὑπέρκοσμες στιγμὲς σιωπηλὰ μιλοῦμε
στοὺς ἑ α υ τ ο ύ ς μ α ς σοβαρά, βαθιὰ συγκινημένοι,
καὶ πῶς μᾶς εἶναι βρίσκουμε ἄ γ ν ω σ τ ο ι, ἐχθροὶ καὶ ξένοι,
ποὺ νὰ γινοῦμε φίλοι τους εὔκολα δὲν μποροῦμε.

Στοῦ ἐσώψυχού μας τ' ἄδυτα τὰ σπήλαια γυρνοῦμε
τὸ φῶς τοῦ κριτηρίου μας, τοῦ νοῦ τὸν προβολέα,
κι' ἐνῷ μὲ τρόμο μυστικὸ τραβοῦμε τὴν αὐλαία,
Σφίγγα τὸ μέσα κόσμο μας βλέποντας, ἀποροῦμε.

Ἀσύλληπτες μορφὲς σκιῶν ἀπ' ἄγνωστην οὐσία
πέπλους πυκνούς, πολύδιπλους ντυμένες, κλειστοχεῖλες,
σὰν Ἐρινύες κλείνουν μας σαρκαστικὰ τὶς πύλες
σὲ μιά μας αὐτοβύθιση καὶ μιὰν αὐτογνωσία.

Τοῦ σύμπαντος μᾶς βάσκανε τὸ γόνιμο τὸ πνέμα,
ποὺ τῆς ἀλήθειας, ἀστραπῆς, ζηλότυπα σκοτίζει
τὴ λάμψη καὶ τὸ εἶναί μας στὴν ἄγνοια βυθίζει
καὶ ποὺ κρατεῖ μας τῆς ψυχῆς στὸ φῶς κλειστὸ τὸ βλέμμα.

Βαθὺ σκοτάδι μέσα μας, αἰνίγματα καὶ γρῖφοι,
κι' ἡ φύση γύρω μας θαμπὴ κι' εἰρωνικὴ εἰκόνα·
σβοῦρες περίγελου ὅλοι μας στοῦ πόνου τὸν κυκλῶνα
μὲ τὴ ζωή μας πένθιμη, πλάγι στὸ χάρο, νύφη.

Μὲ ἄδεια καρδιὰ καὶ μὲ ἄδειο νοῦ στὴν ἔρημο τοῦ Κόσμου,
ποὺ τίποτα δὲν χάνεται καὶ τίποτα δὲ μένει,
νωθροί, μοιραῖοι κι' ἄτονοι βαδίζουμε σκυμμένοι,
κι' ἡ ἔννοια, στὸν καθένα μας σκοπός: «ὁ Ἑαυτός μου».

Σὰν σπόρο κλειοῦμε τὸ ἄπειρο στοῦ ἐγώ μας τ' ἄδειο τσώφλι
καὶ ἥλιοι ἐμεῖς, πλανῆτές μας τοὺς ἄλλους τοὺς θαρροῦμε·
ὅλη τὴν ἀνθρωπότητα, Θεοὶ ἐμεῖς, θωροῦμε
στῆς κούφιας μας συνείδησης νὰ στέκῃ τὸ κατώφλι.

Συναίσθηση, τὰ πάθη μας ἔξω μὲ τὸ φραγγέλιο
ἀπ᾽ τῆς ζωῆς μας τὸ ναὸ μὲ βία πέταξέ μας
κι᾽ ἀπ᾽ τῆς θυσίας τὸ μαστὸ κι᾽ ἀγάπης βύζαξέ μας,
καὶ τὸ ἅγιο τῆς ἡμέρωσης μάθε μας τὸ βαγγέλιο.

Στῆς σύνεσης τὸ ξύπνημα θὰ σμίξουμε σὰν χείλη
μὲ τῆς καρδιὰς τὸν ἄχραντο παλμό, τοῦ νοῦ τὴ λάμψη,
καὶ τῆς ἀλήθειας τὸ γλυκὸ μέσα μας φῶς θ᾽ ἀστράψῃ
κι᾽ οἱ ἑαυτοί μας θὰ γενοῦν οἱ πιὸ πιστοί μας φίλοι.

᾽Απ᾽ τὴ βαθειὰ κι᾽ ἐσώτερη θεία μας τότε οὐσία
νέες δυνάμεις καὶ χαρὲς σεμνὰ θὰ δανεισθοῦμε,
στὴ νύχτα μας μὲ τῆς ψυχῆς τὸ φῶς θὰ φωτισθοῦμε
κι᾽ ὁδηγητής μας τοῦ ἀγαθοῦ θὰ γίνῃ ἡ ὀπτασία.

Τῆς φύσης τὶς ἀπόκρυφες δυνάμεις θὰ αἰσθανθοῦμε
μὲ τὸ στοιχεῖο τοῦ εἶναί μας τ᾽ ἄγνωστο εὐθὺς σὲ σχέση,
καὶ στὸ ῥυθμό της θαῦρουμε ποιά πήραμε ἐμεῖς θέση
καὶ ποιός ὁ ῥόλος μας σ᾽ αὐτὴ κι᾽ ὁ δρόμος, ποὺ ζητοῦμε.

Σὲ μιὰν αὐτοσυγκέντρωση κι᾽ ἀνάτασή μας ἅγια,
σὰν ἀπὸ στήλη ἠλεκτρική, φλόγα θ᾽ ἀναπηδήσῃ
καὶ τὶς χορδὲς τῆς αἴσθησης τῶν μυστικῶν θ᾽ ἀγγίσῃ
καὶ θὰ λυθοῦν τὰ αἰνίγματα, κι᾽ οἱ γρῖφοι καὶ τὰ μάγια.

Κι᾽ ἐμεῖς οἱ ἄχρηστοι, οἱ πολλοὶ κι᾽ οἱ σκοτεινοὶ κι᾽ οἱ νόθοι
στῶν λίγων θὰ πατήσουμε τῶν φρόνιμων τ᾽ ἀχνάρια·
γεμᾶτα λάδι τῆς ζωῆς θἄχουμε τὰ λυχνάρια
καὶ κίνητρά μας θὰ γενοῦν οἱ νέοι σκοποὶ καὶ πόθοι.

Στὸ στίβο πάντα τοῦ ἱεροῦ τοῦ ἀνθρώπινου τοῦ ἀγῶνα,
ὅπου ὁ θεὸς ἀθλοθετεῖ κι᾽ ἡ πράξη δυναμώνει,
τοὺς νικητὲς ἡ ἀρετὴ μὲ χάρη στεφανώνει
καὶ τῆς ἀξίας τοὺς φορεῖ τὴν ἄφθαρτη κορώνα.

Οἱ ἀθλητὲς ἀμέτρητοι μέσ᾽ τῆς ζωῆς τὴν πάλη....
ὅμως στὸ νοῦ καὶ στὴν ψυχὴν οἱ συνετοὶ κι᾽ οἱ ὑγιοι,
οἱ ἐκλεκτοὶ κι᾽ ὀλύμπιοι εἶναι στὸν κόσμο λίγοι
κι᾽ αὐτοὶ νικοῦν ἀνοίγοντας στράτα τιμῆς μεγάλη.

Βαστάζοι τοῦ προορισμοῦ τραβοῦνε τὴν εὐθεῖα
καὶ μένουν στὰ αἰσθήματα, στὰ λόγια καὶ στὶς πράξεις
τοῦ μέτρου καὶ τοῦ ἁρμονικοῦ στάθμες καὶ δεῖχτες τάξης,
ἔχοντας νεῦρα στερεὰ καὶ σωφροσύνη θεία.

Σοφοὶ καὶ πρᾶοι, ἀθάμπωτοι κοιτοῦνε τὴν ἀλήθεια·
δὲν τοὺς μεθᾷ ποτὲ ἡ χαρά, δὲν τοὺς κλονίζει ἡ λύπη,
δικό τους τίποτα δὲ λέν, τίποτα δὲν τοὺς λείπει,
κι᾽ ἡ ἠρεμία κατοικεῖ στ᾽ ἀπάθιαστά τους στήθια.

Στοῦ κόσμου τὸ λαβύρινθο σ᾽ ἀρχὲς ζωῆς, ποὺ οὐρλιάζει
ἡ σύγχυση, ὁ Μινώταυρος, τὸ μίτο αὐτοὶ κρατώντας
καὶ τὸ σπαθὶ τῆς λογικῆς, τρέχουν ἀργὰ νικώντας,
κι᾽ ἡ δυστυχία τῶν πολλῶν σ᾽ ἄθλους τρανοὺς τοὺς κράζει.

Στοὺς ἑαυτούς τους γνώριμοι καὶ συνεπεῖς καὶ φίλοι,
στὸ πλῆθος ἔμπειροι ὁδηγοί, ἄσβηστες τὶς λαμπάδες
κρατοῦν τοῦ νοῦ καὶ τῆς καρδιὰς καὶ γίνουνται ἑστιάδες
τῆς προκοπῆς τῆς πλάσης μας καὶ τοῦ ὑψωμοῦ της ἥλιοι.

Πάθη καὶ μίση καὶ φυλὲς καὶ σύνορα καὶ τόποι
κι᾽ ἐγωϊσμὸς καὶ σκλάβωμα τοὺς εἶναι παραμύθια·
βαδίζουνε μακάριοι στὸ φῶς καὶ στὴν ἀλήθεια
κι᾽ εἶναι χαρά, τιμὴ τῆς γῆς καὶ πάνω ἀπ᾽ ὅλα ἀ ν θ ρ ῶ π ο ι!

"ΙΑΧΗ ΟΔΥΝΗΣ!,,

Πένθιμο μοναστηριοῦ κελλί,
στὴ δολερὴ βοὴν ἀνάμεσα τοῦ κόσμου
μὲ τὴν ψυχή μου καλογρηάν, ὁ ἑ α υ τ ό ς μ ο υ
ξεπροβάλλει καὶ διαλαλεῖ
στὴν ἴδια σκέψη του, μὲ παγερότητα,
τῆς ζωῆς τῆς ἄδειας τὴν ἀνιερότητα!

Ἡ θλίψη μου, μὲ ἀσκητικῆς ὠχρότητας
μορφή, σὲ δόγμα στωϊκῆς πληρότητας
ὑψωμένη, ἀργὰ χειρονομεῖ
καὶ στὴ φωτιὰ τοῦ σαρκασμοῦ μου διευθύνει,
πεταλοῦδες, τὴν Ἠθικὴ καὶ τὴν Εὐσχημοσύνη,
ποὺ ἡ μίμηση μᾶς κληρονομεῖ.

Ἡ ἀγανάκτηση ἀφηνίασεν ἐντός μου
καί, σκαλωμένος πίσω της ὁ λογισμός μου
στὸν ἴλιγγο τοῦ καλπασμοῦ της, κύματα
πίκρας σηκώνει, κι' ἀπάνω στὰ αἰσθήματα
τῶν μωρῶν ἀνθρώπων πηλαλᾷ
καὶ τὴ φύση τους ἀναγελᾷ.

Ἀπ' ἀέραν ἄδεια καὶ σκοπούς,
τῆς ὕπαρξης καὶ τοῦ προορισμοῦ στοιχεῖα,
μπολιασμένη ἡ καρδιά μου ἀπὸ τὴ δυστυχία,
καί, στῆς ἀηδίας τοὺς τροχοὺς
κάτω θαμένη, ἔχει γραμμένη μ' αἷμά της
γιὰ τὴ ζωὴ κατάρα καὶ τὸ πνέμα της.

Ἡ ζωή μας τελειώνει ἐκεῖ, ὅπου, ἄρχισε,
καὶ τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι, πὼς πειθάρχησε
μάταια τὸ ἐγώ μας στὴ φωνὴ
τοῦ καθήκοντος, ποὖχει ἡ κοινωνία ῥίξει
μπροστά μας σκόπελο, τὴ λευτεριὰ νὰ πνίξῃ
τῆς ψυχῆς μας τὴν ἀληθινή!

Στῆς ζωῆς αὐτῆς τὸν ἀγῶνα κερδισμένοι
βγαίνουν οἱ ἀπὸ καταφρόνια μεθυσμένοι
στῆς κοινωνίας τὰ ἤθη καὶ θεσπίσματα,
ὅσοι στῆς συνείδησης τὰ γαυγίσματα
γελοῦν, ὅσοι κλέβουν κι᾽ ἀπατοῦν
καὶ ὅσοι στὸ σκοτάδι περπατοῦν !...

Τῶν ἐπιτήδειων ἀντηχεῖ,
τῶν Φαρισαίων καὶ τῶν ὑποταχτικῶν τους,
τῶν γελοίων, τῶν πλούσιων καὶ τῶν δικῶν τους
στὸν πλανήτη μας ἡ ἰαχὴ
τοῦ θριάμβου, κι᾽ ἀνθίζουν στὴν προσπάθεια
τῶν ἄλλων πόνος, μῖσος κι᾽ ἀντιπάθεια!

Ἐπέθανε τὸ πνέμα τῆς ἰσότητας,
κι᾽ ἡ Ἠ θ ι κ ή, λεπρή, τῆς ἀνθρωπότητας
ἤσκιος ἀποτρόπαιος γυρνᾷ
στὶς κοινωνίες μας, ἀκρωτηριασμένη,
καί, μὲ τὴν ἀδικία συνουσιασμένη,
τὸν πολιτισμὸ τῆς γῆς γεννᾷ.

Συστήματα κοινωνικὰ καὶ καθεστῶτα,
ἄρχοντες, πολῖτες, μᾶζες, σοφίας φῶτα
στὴ σκάλα τῶν αἰώνων ἀραδίζουνε
καὶ τὴν ἀνθρώπινη τιμὴ εὐνουχίζουνε,
τὴ φύση της κρύβοντας στ᾽ ἀμπριὰ
τῆς ντροπῆς, γεμᾶτα ἀπὸ κοπριά.

Ἔρημος ὁ δρόμος, ποὺ ὁδηγεῖ
τὴν ἀνθρωπότητα ἴσια στὸν προορισμό της,
κάθε ἄνθρωπος βογγᾷ, Προμηθέας δεσμώτης
τῆς μοίρας του!... τὸ Χριστὸ στὴ γῆ
ξαναστεῖλέ μας μήπως κι᾽ ἡμερώσουμε,
Θεέ μου, ἔστω κι᾽ ἂν πάλι Τὸ σταυρώσουμε!...

"ΜΙΡΑΝΤΑ ΜΟΥ,,

Μιράντα μου, ἴδια μου ψυχή, σὲ ἱερουργικὸν ἀνθισμένη
σπασμὸ τῆς φύσης, σ' ἕνα ἁβρὸ χαριτωμένο σωματάκι,
σὲ προσκυνῶ σὰν ὅραμα τοῦ μέλλοντος, σὰν μαγεμένη
τῆς ἀνθρωπότητας εἰκόνα σὲ μορφὴν ἀπὸ ἀγγελάκι.

Ἰριδες κι' ἀχτιδοβολὲς θερμὲς γλυκὰ σὲ πλαισιώνουν,
κι' ὁ Θεὸς σοῦ ἀνοίγει πέρασμα στὴ στοίχηση τῶν αἰώνων,
κι' ἡ νόηση κι' ἡ βούλησή Του σ' εὐλογοῦν, σ' ἐνδυναμώνουν,
γιὰ τὴν ἀνύψωση τῆς ζωῆς στὸ φῶς τῶν γόνιμων πόνων.

Ρίχνει τὸ σχῆμά σου στῆς ἔγνοιας μου τὸ ζωντανὸ καθρέ-
φτη
τὸν ἦσκιο τοῦ δυναμικοῦ καὶ σταθμικοῦ μου ἐσωπυρῆνα,
σπέρμα τῆς ὕλης, ὅπου κλεῖ τὸ θεῖο μέσα του, καὶ πέφτει
στὴ μήτρα τοῦ αὔριο, τῆς διαιώνισης τοῦ εἴδους σφήνα.

Ανατολὴ στὸν πλατυσμένο ὁρίζοντα τοῦ ἰδανικοῦ μου
ἀπ᾽ τῶν ὀνείρων μου τὰ πέλαγα μὲ χάρη ἀναδυμένη,
ἄσβηστη τὴ λαμπάδα τῆς ἀγάπης καῖς στοῦ ψυχικοῦ μου
κόσμου ἐμπρὸς τὰ μάτια, ἔκφρασή του ἐσὺ ξαναγεννημένη.

Νᾶμα τῆς μετουσίωσής μου, μὲ στοργὴν ὡς τὸ μελούδι
τὸ εἶναί μου ποτίζεις, κι᾽ ὅταν μὲ θωρῇς μ᾽ ἐμπιστοσύνη
ὁ κάθε κουρασμένος στοχασμός μου γίνεται λουλούδι
καὶ σκιρτᾷ ζεστή, σπαρταριστὴ στὴν καρδιά μου ἡ εὐφροσύνη.

Τ᾽ ἀηδόνια, σὰν μιλᾷς, ὅλα μὲ μιὰ φωνὴ λαλοῦν τοῦ κόσμου,
μεθυσμένα ἀπ᾽ τὴ δροσιὰ μιὰς γλυκειὰς αὐγῆς κι᾽ ἀπὸ τὴν αὔρα,
κι᾽ ὅταν πονῇς καὶ κλαῖς, σὰν μοιρολόγι καὶ σεισμὸς ἐντός μου
ἡ ταραχὴ πηδᾷ, τινάζοντας τὰ φτερούγια της τὰ μαῦρα.

Ἀγαπώντας σε τὸ ἴδιο μου τὸ ἐγὼ σὲ μορφὴ κι᾽ οὐσία
καλυτερεμένην ἀγαπῶ, καὶ προσωποποιημένη
σ᾽ ἐσέναν ἀντικρύζω τῆς ψυχῆς μου τὴν Ἀθανασία,
γι᾽ αὐτὸ μ᾽ εὐχὲς κι᾽ εὐλογίες τὴ ζωή σου ἡ στοργή μου ραίνει.

Μυρωμένο καὶ φλογερὸ τὸ σῶμα τῆς ἀγάπης εἶσαι
τὸ ἴδιο, στῆς καρδιάς μου, σὰν ἀνθός, τὴ γλάστρα φυτρωμένο,
κι᾽ ἄγρυπνη ἡ πρόνοια τοῦ Θεοῦ μὲ σοφίαν ὁδηγεῖ σε
στοῦ ἀνθρώπινου γένους τὸν προορισμὸ καὶ τὸ πεπρωμένο.

Ὀρθρινὸς γιορτῆς κι᾽ ἀνάστασης εἰρμὸς μέσα μου ἡ ματιά σου,
κι᾽ ὅταν σὲ χαμόγελο τῶν χειλιῶν σου οἱ μίσχοι γλυκανοίγουν,
κολλημένη ᾽πάνω τους ἡ καρδιά μου θέλει τὴν καρδιά σου
ν᾽ ἀγκαλιάσῃ κι᾽ οἱ ζωὲς στὴ στιγμὴ σὲ μιὰ τῶν δυό μας σμίγουν.

Υνὶ χρυσὸν ἡλιάχτιδου ἀλετριοῦ, τῆς ἔγνοιας μου ἡ λαχτάρα
βαθιὰ ὀργώνει τὸ εἶναί μου, κι᾽ ἡ φύση πίσω σπέρνει πάντα
Ἐλπίδες κι᾽ ὄνειρα, μόνους ἀνθοὺς στῆς πλήξης τὴ Σαχάρα
καὶ τῆς ὀδύνης μου, γιὰ ἐσέ, γλυκειὰ κορούλλα μου Μιράντα!

"ΕΡΓΑΤΕΣ,,

Τὸ φῶς τῆς μέρας ἡ βραδυὰ στοὺς πέπλους της τυλίγει
κι' ἔξω σὲ λίγο ἡ σιωπὴ μὲ τὸ σκοτάδι σμίγει,
ἤσκιοι σκυφτοὶ μὲ συλλογή, ποὺ μοιάζουνε μ' ἀνθρώπους,
γυρνοῦν στοὺς τάφους τῆς ζωῆς ἀπ' τῆς δουλειὰς τοὺς κόπους.

Στὶς χαμηλές τους τὶς σκηνές, στητὲς ἀνάρια-ἀνάρια,
μπαίνουν κι' ἀνάβουν δύσθυμοι τρεμόφωτα λυχνάρια.
Πεταλουδίτσες στ' ἀναφτὸ φυτίλι γυροφέρνουν
κι' αὐτοὶ στὸ χέρι ἀκκουμπιστὰ βαρὺ κεφάλι γέρνουν.

Στῆς ἐρημιᾶς τὴ σιωπή, τὴν πλήξη καὶ τὸ κρύο
φυλλομετροῦν τὸ πένθιμο τοῦ βίου τους βιβλίο:
ἀρρώστιες, μόχτος, ἵδρωτας, πίκρες, δουλειὰ καὶ λύπη
κρεμμύδι, ἐλιὲς καὶ κρίθινο ψωμί, ποὺ πότε λείπει.

Σελίδες ὅμοιες, κίτρινες, φτωχές, καπνὸ μονάχες,
μονότονες, σὰν τὴ βροχή, ποὺ στάζει στὶς ἀστράχες·
καὶ ποῦ καὶ ποῦ τὸ βλέμμα τους κρυφὴ χαρὰ φωτίζει
καὶ στὰ στεγνὰ τὰ χείλη τους τὸ γέλιο λουλουδίζει.

Στὰ νιάτα τους στῆς ἐκκλησιὰς ἢ σ' ἁλωνιῶν πεζοῦλες
καθώντας βλέπαν τὸ χορό, ποὺ ὁλόδροσες παιδοῦλλες
κύκλους διπλοῦς ἀνοίγοντας ἐσέρναν μὲ καμάρι,
δειλὰ τὰ μάτια σκώνοντας πάνω στοὺς νιοὺς μὲ χάρη.

Κι' ὅταν τὰ μάτια ἐκρύβανε ἴδιας λαχτάρας ἄχνα
σμίγοντας, τίναζαν γλυκὰ θερμοὺς παλμοὺς στὰ σπλάχνα,
καὶ στὶς ποδιὲς τὶς κεντητές, στὸ μποῦστο, στὶς μαντήλιες
λαχταριστὰ παιχνίδιζαν πόθοι κι' ἀγάπες χίλιες.

Στεγνώναν τὰ κεράσινα καὶ τροφαντά τους χείλη,
τὰ γόνατά τους λύγιζε τοῦ γλυκασμοῦ ἡ σμίλη,
τὶς ἔβοσκε τῆς πιθυμιᾶς ἡ φλόγα ὡς τὸ μελούδι,
κι' ἀνάβρυζ' ἀπ' τὸ στόμα τους κομμένο τὸ τραγούδι.

Κι᾽ ὦ! τῆς καρδιὰς σκιρτήματα τὸ νοῦ ποὺ συνεπαίρνουν
καὶ στῆς ζωῆς τὸ ποίημα τ᾽ ἀνείπωτο τὸ σέρνουν.
Γάμος!... φτερούγισμα χαρᾶς στὴν ἔκσταση τοῦ ἀπείρου,
στιγμὴ πανώριου ἡδονισμοῦ μ᾽ ἀχνὴ μορφὴν ὀνείρου.

Θεία κι᾽ ἀνθρώπινη μαζὶ μέθη ψυχῆς καὶ σάρκας,
στὴν τρικυμία τῆς ζωῆς ἄραγμα σ᾽ ὅρμο βάρκας·
φῶς ἱλαρό, ποὺ μιὰ στιγμὴ φέγγει κι᾽ ἀμέσως σβήνει,
γιατ᾽ ἡ δουλειὰ γιὰ τὸ ψωμὶ τραβᾷ τὸ νοῦ, σὰν δίνη.

. . . . . .
. . . . . .

Τῆς δυστυχίας τρίδιπλο ξαναρχινᾷ τὸ δρᾶμα
κι᾽ ὑψώνουν τώρα πιότεροι τὸ ἀργὸ τοῦ πόνου κλάμα·
γονιοί, γυναῖκες καὶ παιδιὰ μακριὰ ζητοῦν βοήθεια,
στερήσεις, γύμνια καὶ καημοὶ τοὺς μάραναν τὰ στήθια!

. . . . . .
. . . . . .

....Νύχτια βαθειά!.., τὴ σιωπὴ ταράζει ὁ γκιώνης μόνο
μὲ τῶν ἀνθρώπων σμίγοντας τὸ θρῆνό του τὸν πόνο!
....κι᾽ οἱ ζωντανὲς σκιὲς ἀργὰ τοῦ θλιβεροῦ τους βίου
γυρνοῦν, μὲ δάκρυα βρέχοντας τὰ φύλλα τοῦ βιβλίου.

Τοὺς σφίγγει ἡ θλίψη τὴν καρδιὰ γιὰ τὴ σκληρή τους μοῖρα
τῆς εὐτυχίας ποὖκλεισε πάντα γι᾽ αὐτοὺς τὴ θύρα·
τὰ πλούτη καὶ τὴν ἄνεση τῶν λιγοστῶν ν᾽ αὐξήσουν
μ᾽ ἱδρῶτα κι᾽ αἷμά τους μοχτοῦν, ζώντας χωρὶς νὰ ζήσουν.

Στενάζουν καὶ τὰ μάτια τους ἡ κούραση βαραίνει·
ἡ νύστα λύνει τοὺς ἁρμοὺς κι᾽ ὕπνος βαθὺς τοὺς παίρνει.
Ζωὴ ζωῆς καὶ δῶρό τους στὴ γῆν ὁ ὕπνος μόνο,
πρὶν ἔλθῃ ὁ χάρος λυτρωτὴς στὸ σιωπηλό τους πόνο!

Κοιμοῦνται.... ἡ φαντασία τους σὲ κόσμους ἄλλους μόνη
πετώντας μπρός τους ὅραμα στ᾽ ὄνειρο ξεδιπλώνει:

. . . . . .
. . . . . .

Τὰ φτυάρια κι᾽ οἱ κασμάδες τους στοιχειώνουν στὸ σκοτάδι
καὶ τάφους γιὰ τ᾽ ἀνθρώπινο σκάβουν στὴ γῆ κοπάδι.

Ἄδης, ἀπέραντη ἐρημιὰ ἡ γῆ, βουβὴ κι' ἡ φύση
χωρὶς ἀνθρώπους ἄνισους μὲ πάθη, θλίψες, μίση·
σ' ἄπειρα μνήματα γυμνὰ τὰ κρυερὰ κουφάρια
χωρὶς καμμιὰ διάκριση κοίτουνται ἀνάρια-ἀνάρια.

Ὁ κόσμος ἄγνωστων σωρὸς πτωμάτων μέσ' τὸ χῶμα!
τὰ τρῶν σκουλήκια κι' ὅλη ἡ γῆ πνίγεται μέσ' τὴ βρῶμα.

. . . . . .

. . . . . .

....Τινάζει ὁ τρόμος τὰ κορμιά, ξυπνοῦν, ὀρθοὶ πετιοῦνται·
χαράματα...γιὰ τὴ δουλειὰ ἑτοιμάζουνται καὶ ντυοῦνται.

Σ' ὁρίζοντα θαμπὸν σταχτιὲς βουνοκορφὲς ἀχνίζουν
καὶ στῆς πλαγιᾶς τὴ φιδωτὴ στράτα σκυφτοὶ βαδίζουν
ἀνθρώπων ἥσκιοι, τραγικὲς ζωές, καημὸ γεμᾶτες,
τῆς γῆς οἱ σκλάβοι, τῆς ζωῆς τὰ θύματα, οἱ ἐργάτες!

"ΘΛΙΜΜΕΝΑ ΠΑΡΑΜΙΛΗΤΑ„

Στῆς μόνωσής μου τὶς στιγμές, γέρμα σ' ἀνίας ὄχτο,
ἡ σκέψη μου πλανιέται ἀργὰ ἀπ' τῆς σιγῆς τὰ κιόσκια
καὶ χάνεται στῶν ρεμβασμῶν τὰ μακρινὰ τ' ἀπόσκια,
ὡς ὅτου οἱ ἔγνοιες στῆς ζωῆς τὴ στρέψουνε τὸ μόχτο.

Μελαγχολία ἀσφυκτικὴ τὸ κέφι μου βαραίνει
καὶ τὴν ψυχή μου πυρετὸς ἀγιάτρευτος θερμαίνει·
σὲ κάθε βῆμά μου, σκιά, ἡ θλίψη μὲ προσμένει
κι' ὁ λυτρωμός μου ἀπ' τὴ ζωὴ μὲ σαρκασμὸ μακραίνει.

...Ἄκου! ἡ καμπάνα πένθιμα χτυπᾷ στὴν ἐκκλησία·
χαρᾶς τραγούδια καὶ βιολιὰ ἠχοῦν γλυκὰ παρέκει·
...σὲ λίγο σμίγει ὁ θάνατος μὲ τὴ ζωὴ καὶ στέκει
ὁ γάμος, δρόμο ἀφίνοντας γιὰ διάβα στὴν κηδεία.

(Ψυχή μου, ξύπνια, μ' ἄπλανα τὰ μάτια σου, χαμένα
στοῦ ὀνείρου τοὺς ὁρίζοντες, τὴν ἴδια σου μὲ τρόμο
κηδεία ν' ἀνταμώνεται, στῆς αὔριο τὸ δρόμο,
μὲ μιᾶς σου λατρευτῆς ψυχῆς βλέπει τὸ γάμο, ὠϊμένα!)

Στὶς δυὸ πομπὲς μπερδέβουμαι κι' ἐγώ, σὰν νὰ γυρεύω
λίγη διάθεση στὴ μιά, παρηγοριὰ στὴν ἄλλη...
μὰ ξάφνου ὁ νοῦς μου ἡσκιώνεται καὶ νοιόθω τέτοια ζάλη,
ποὺ δὲν θυμοῦμαι ποιά πομπὴ τιμῶ καὶ συνοδεύω.

Πῶς τραγουδοῦνε στὸ νεκρὸ θαρρῶ καὶ κλαῖν στὸ γάμο!!
ὁ χάρος, λέω, κι' ἡ ζωὴ ὅμοια γιορτὴ στὸ βάθος!
καὶ τραγουδῶ καὶ κλαίω μαζὶ καὶ σπρώχνω κατὰ λάθος
τὰ νιόνυφα πρὸς τὸ νεκρό, ποὖχαν ἀφήσει χάμω.

Σὰν νά 'παθα παραίσθηση, γιὰ μιὰ στιγμὴ μοῦ ἐφάνη,
πῶς χαμογέλασε ὁ νεκρὸς στῶν νιόνυφων τὸν τρόμο·
(μὲ τὴ ζωὴν ὁ θάνατος σμίγει στὸν ἴδιο δρόμο
καὶ μ' ὅλες της τὶς κωμικὲς πράξεις γελᾷ, ποὺ κάνει).

Νεκρὸς μὲ δίχως κίνητρα ζωῆς, σκοποὺς κι᾽ ἐλπίδα
κι᾽ ἐγώ, σὰν ὄνειρο βαθὺ κοιτῶ τὸν πεθαμένο.
Τὰ γυάλινά του μοῦ ἄνοιξε τὰ μάτια καὶ χυμένο
οἶκτον ἐνόμισα σ᾽ αὐτὰ γιὰ ὅσους ζοῦν πὼς εἶδα.

«Σκουλήκια μὲ τὶς μάσκες σας, ἴχνη χαμένων κόπων,
ποὺ μὲ τὸ γάμο αὐξαίνετε τὶς στάνες τοῦ θανάτου,
τὴ σίγουρη τὴ μοῖρά σας τί τὴν φοβᾶστε; κάτου
στοὺς τάφους μόνο ἀληθινῶν εἰκόνες εἶστε ἀνθρώπων.

Στοὺς πεθαμένους ἀνθρωπιὰ κανεὶς μονάχα βρίσκει·
τὸ ἄπειρο κι᾽ ἀτελεύτητο στὴ σιωπή τους κλείνουν,
γαλήνη ἀπ᾽ τὴν παυσίλυπη πηγὴ τῆς λήθης πίνουν
κι᾽ ὅλα τὰ πάθη τους ξεχνοῦν οἱ ἄφθαρτοί τους ἥσκιοι.

. . . . . .
. . . . . .

Τὸ λογισμό μου ξύπνησε ξάφνου ἡ φωνὴ τοῦ ψάλτη.
Ἐδῶθε πᾶνε τὸ νεκρὸ κι᾽ ἐκεῖθε πάει ὁ γάμος!
Στὴ γῆ, τὴν ἴδια τὴ στιγμή, γάμοι, κηδεῖες, ἄμμος,
χαρὰ καὶ θρῆνος, σύνθεση μικτὴ τοῦ νεκροθάφτη.

....Στὴ συνοδεία τοῦ νεκροῦ παίρνω κι᾽ ἐγὼ μιὰ θέση.
Γαλήνιος ἀναπαύεται κι᾽ ὁλόγυρά του οἱ ἄλλοι
κλαῖν καὶ θρηνοῦν μὲ σπαραγμὸ καὶ συντριβὴ μεγάλη
κι᾽ ἡ τραγική, πολὺ αὐτή, ἀντίθεση μοῦ ἀρέσει.

Καὶ ἀφοῦ σὲ λίγο τὸ νεκρὸν ἐθάψαμε μὲ τάξη,
στὴν κωμῳδία τῆς ζωῆς γυρίσαμε καὶ πάλι,
μὲ βῆμα ἀργό, στεγνὴ καρδιὰ καὶ βάρος στὸ κεφάλι
κι᾽ ἀγῶνα ξαναρχίσαμε σὲ σκέψη καὶ σὲ πράξη.

Τοῦ πόνου μᾶς δαγκώνουνε κάθε στιγμὴ τὰ φίδια
καὶ φάρσα ἡ λίγη μας χαρά, γεμάτη μεταπτώσεις.
....Ὡς που μιὰ κάποια ἐξήγηση γιὰ τὴ ζωὴ νὰ δώσῃς,
βραδυάζει, φέγγει, ὕπνος, δουλειά, τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια...!!

"ΥΜΝΟΣ ΣΤΗΝ ΤΕΧΝΗ,.

Στῆς ζωῆς τὸν ἄχαρο καὶ πεζὸν ἀγῶνα,
δύναμη ὑπερκόσμια, ἔκφραση τοῦ Θείου,
πνέμα του κι' εἰκόνα,
σ' ἤχους, τόνους καὶ γραμμές, σχέδιο καὶ πράξη
ΤΕΧΝΗ φανερώνεσαι μὲ ῥυθμὸ καὶ τάξη
κι' ὕφος μεγαλείου.

Τὸ ἄπειρο μυστήριο τῆς ψυχῆς τῆς φύσης
στ' ἄδυτο τῶν ἰδεῶν φῶς ἀντιφεγγίζεις,
κι' ὅ,τι ἐσὺ ἀγγίζεις
στὴν κορφὴ τοῦ ἰδανικοῦ στήνεις μὲ καμάρι·
πίδακες οἱ οἴστροί σου καὶ κροντήρια βρύσης,
πέλαγα σὲ χάρη.
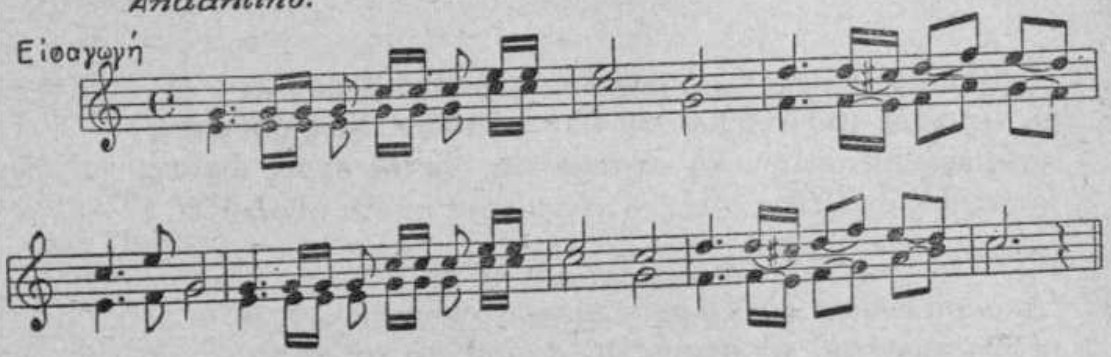
Τῆς σοφίας τ' ἄγνωστα ξαίρεις μονοπάτια,
κι' ἀντικρύζουν τὸ Θεὸ μὲ ἔρωταν αἰώνιο
τὰ λαμπρά σου μάτια·
ἡ ψηλή σου σύνθεση ἄστραμμα 'Απολλώνιο...·
μάγια κόσμων ἄστρινων κλείνουν σου τὰ στήθια
μὲ ὁμορφιὰ κι' ἀλήθεια.

'Ρῖγος κοσμογονικὸ κι' ἔκσταση τοῦ ἀπείρου,
ΤΕΧΝΗ, ἀπὸ τοῦ αἰσθήματος τὸ ὠκεάνειο ῥέμα
μὲ μορφὴν ὀνείρου
ξεπηδᾷς, καὶ μ' ἔμπνευση καὶ ψυχὴ τὸν ἥλιο
ἀνεβάζεις στοῦ καλοῦ τὸ ἄϋλο βασίλειο
τῆς Ζωῆς τὸ Πνέμα.
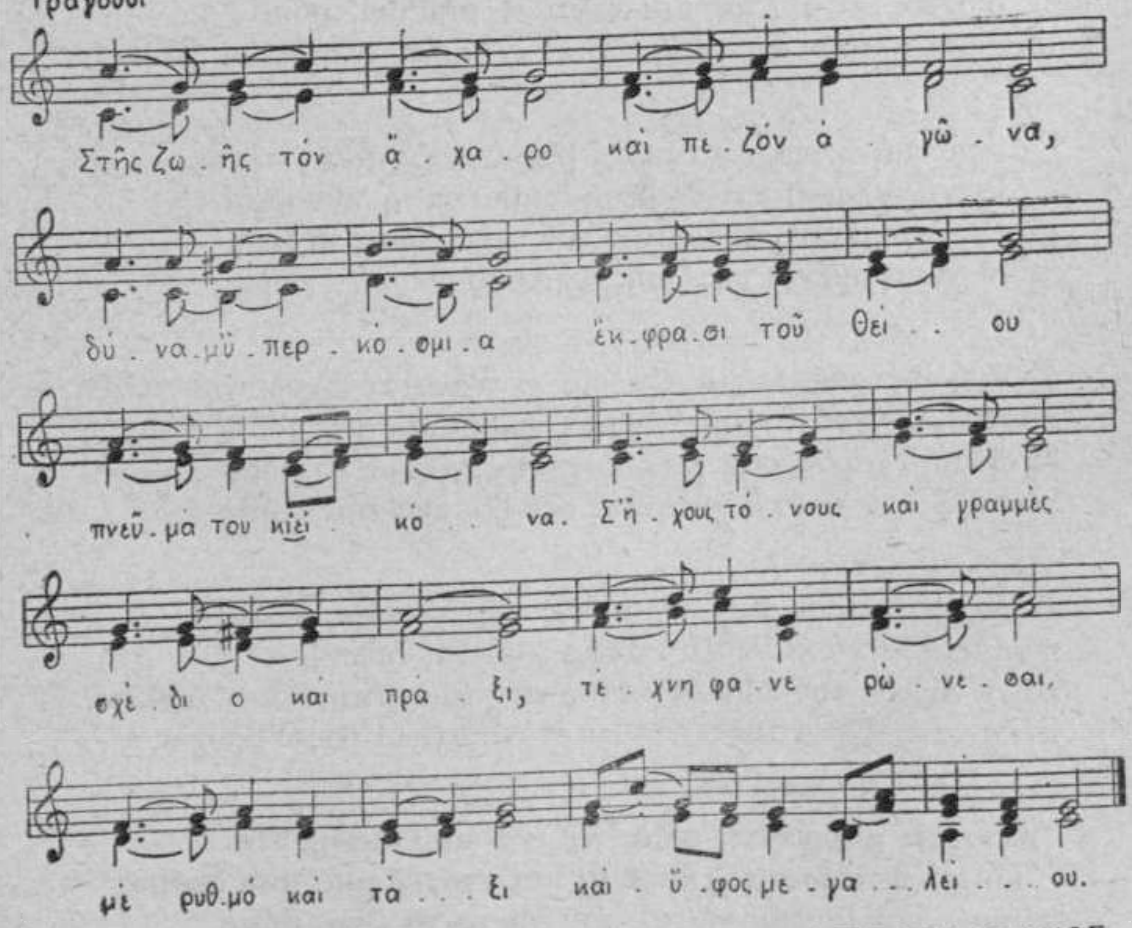
ΥΜΝΟΣ ΣΤΗΝ ΤΕΧΝΗ

Andantino.

Εἰσαγωγή

Τραγοῦδι

Α. ΤΣΑΓΚΑΡΑΚΟΣ.

" ΟΙ ΠΟΝΕΜΕΝΟΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ „

Θεέ μου, τούτη τὴ βραδυὰ βαρὺς ὁ λογισμός μου!
σὰν νυχτερίδα φτερουγάει, ὅπου φωλιάζει ὁ πόνος,
ὅπου σωροὺς χαλάσματα κι᾽ ἐρείπια στρώνει ὁ χρόνος
κι᾽ ἡ φτώχεια δέρνει τὴ ζωὴν ἀλύπητα τοῦ κόσμου.

Πρῶτα τῆς θλίψης τὸ πηχτὸ τὸ σούρουπο σκεπάζει
μὲ τὶς σκιὲς τοῦ ἀπόθαρρου τῶν ἀγαθῶν τοὺς δρόμους,
πού, ἐνῷ σηκώνουν τὸ σταυρὸ τῆς ἀρετῆς στοὺς ὤμους,
ἡ καταφρόνια τῶν πολλῶν γύρῳ τους πάντα οὐρλιάζει.

᾽Ακολουθώντας τὸ Χριστὸν ἀργοπερνοῦν ἐμπρός μου
οἱ φορτωμένοι τὸ σταυρὸ μὲ σπαραγμὸ καὶ κόπο,
κι᾽ ὁ ὄχλος κι᾽ οἱ ἐπίσημοι πάντα μ᾽ αὐθάδη τρόπο
τοὺς σπρώχνουν ὡς περίγελα κι᾽ ἐχθροὺς αὐτοῦ τοῦ κόσμου.

Κι᾽ εὐθὺς ἡ σκέψη μου γυρνᾷ βαριὰ πρὸς ἄλλες λῦπες
....᾽Ισχνή, χλωμὴ καὶ θλιβερὴ διαβαίνει ἡ συνοδεία
τῶν πεινασμένων, τῆς τιμῆς τοῦ γένους μας κηδεία,
κι᾽ οἱ χορτασμένοι τῆς ζωῆς ἀκολουθοῦν σὰν γύπες.

Σὲ ἀνήλιες τρῶγλες καὶ σὲ ὑγρές κοίτουνται ἀρρώστων πλήθη,
πονοῦν, βογγοῦν, χωρὶς γιατρό, φάρμακα, φῶς κι᾽ ἐλπίδα,
ὡς ὅτου ὁ χάρος, σὰν χλωμὴ τοῦ φεγγαριοῦ ἀχτίδα,
γλιστρᾷ κοντά τους χύνοντας στὰ βάσανά τους λήθη.

Πέλαγος, ἄμμος, μυρμηγκιὰ τῆς γῆς ἡ μαύρη φτώχεια,
κορμιὰ χαμένα κι᾽ ἄθλια, σκιές, ἐρείπια, ῥάκη!,
καὶ τ᾽ ἀγαθὰ τοῦ κόσμου αὐτοῦ τὰ χαίρουνται ὅλα οἱ Δράκοι,
πνίγοντας ἄγρια τοὺς λαοὺς στ᾽ ἀπατηλά τους βρόχια.

Ὕπνε, τὶς μαῦρες τὶς σκιὲς γιὰ νὰ μοῦ διώξῃς ἔλα...
...Τὸ πιὸ θεσπέσιο τῆς καρδιὰς παίζεται ἐμπρός μου δρᾶμα·
πόσους, σὰν ἄρωμα γλυκό, τοῦ ἔρωτα τὸ ὥριο θάμα
μεθᾷ καὶ χύνει τους στοῦ νοῦ τὴν ἱερὴ τὴν τρέλλα!

Ἐρωτεμένοι, δυστυχεῖς τρελλοί, γλυκὸς ὁ πόνος,
ποὺ βόσκει μέσ᾽ τὸ στῆθός σας· θεοὶ ξεθρονισμένοι
στὴ γῆ, στοιχεῖο θεϊκὸν ἡ φλόγα αὐτὴ σᾶς μένει,
ὥς που τὴ σβήσῃ ἀπρόσκλητος κι᾽ αὐτὴ μιὰ ἡμέρα ὁ χρόνος.

Ἀρρώστια ὁ ἔρωτας κρυφή, ποὺ διώχνει πᾶσαν ἄλλη·
ἡφαίστειο τὸ βάθος της ὅμως μαζὶ κι᾽ ὀδύνη!
ὁ οἶκτος ἀνακούφιση στὰ θύματά του ἂς χύνῃ
κι᾽ ἂς μᾶς φυλάῃ ὁ Θεὸς ἀπὸ μιὰ τέτοια ζάλη.

Οἱ μάρτυρές του πάντα ζοῦν ἀνήσυχοι, θλιμμένοι,
καὶ βλέπουν στὸν ἐαρινὸ τῆς νιότης τὸν ἀνθῶνα
ἕνα λουλούδι μοναχά, τὴν ἴδια πάντα εἰκόνα,
κι᾽ ὅλη τὴν πλάση τὴν περνοῦν τὴν ἄλλη πεθαμένη.

Μόνοι τὴ δυστυχία τους περνοῦν εὐτυχισμένοι
σ᾽ αὐτὴ τὴ γῆ καὶ στοὺς γιαλοὺς τοῦ ὀνείρου τους ζοῦν μόνο.
Πρὸς τῶν Σειρήνων κολυμποῦν τὸ θελκτικὸ τὸν τόνο,
κι᾽ ὁ θάνατος χίλιες φορὲς ἐκεῖ ἂς τοὺς προσμένῃ.

. . . . . .

. . . . . .

Θεέ μου, τούτη τὴ βραδυὰ βαρὺς ὁ λογισμός μου·
σὰν νυχτερίδα φτερουγάει, ὅπου φωλιάζει ὁ πόνος,
ὅπου σωροὺς χαλάσματα κι᾽ ἐρείπια στρώνει ὁ χρόνος
κι᾽ ἡ φτώχεια δέρνει τὴ ζωὴν ἀλύπητα τοῦ κόσμου.

Στὸ μακελειὸ τοῦ ἀνθρώπινου τοῦ γένους, τοῦ βαρβάρου,
σπρώχνουν τὴ σκέψη μου πνοὲς θρηνητικῶν ἀνέμων·
μέσ᾽ τῶν μαχῶν τὸ θέατρο, τὸ σάλο τῶν πολέμων
μαῦρο γυρνᾷ τὸ φάντασμα τοῦ ἀχόρταγου τοῦ χάρου.

Λίμνες αἱμάτων, οἰμωγές, πόνος βαθὺς καὶ φρίκη...!
Ὁ χάρος στήνει θημωνιὲς μ᾽ ἀνθρώπινα κουφάρια,
καὶ σβήνει σφριγηλὲς ζωές, σὰν δάση ἀπὸ λυχνάρια·
....Ὦ! τί τραπέζι θὲ νὰ βροῦν τὰ ὄρνια μαζὶ καὶ οἱ λύκοι.

Σὲ λίγο φαίνεται μακριὰ χλωμὸ καὶ ματωμένο
τῶν αἰχμαλώτων νὰ περνᾷ τὸ τραγικὸ κοπάδι·
βαδίζει στὸ μαρτύριο καὶ βλέπει ἐμπρὸς τὸν ᾅδη
μὲ τὸ πελώριο στόμα του, τὸ ἀχόρταγο, ἀνοιγμένο.

Ζητάει θυσίες ὁ θεὸς τοῦ κέρδους, καὶ γιὰ αἷμα
διψᾷ τοῦ μίσους ὁ Τυφών, κι᾽ ὁρίζουνε τὴ μοῖρα
κι᾽ οἱ δυὸ τῆς ἀνθρωπότητας τόσο, πού, πάντα στεῖρα
ἀπὸ χαρά, τὶς σάρκες της θὰ τρώῃ, τοῦ πόνου θρέμμα.

Κι᾽ ὁ παγωμένος ἄνεμος τῆς δυστυχίας μπαίνει
ἀπ᾽ ἀνοιχτὰ παράθυρα τοῦ οἴκτου μου ἄλλα χίλια
στὴ γῆν ὁ πόνος κι᾽ ἡ ζωὴ σμίγουν πικρὰ τὰ χείλια,
καὶ στοῦ θανάτου τὴ γιορτὴ τραβοῦν ἀγκαλιασμένοι.

Σκιὲς θλιμμένες νὰ περνοῦν στοχάζουμαι ἀπ᾽ ἐμπρός μου:
ἄστεγοι, χῆρες, ὀρφανά, ἐργάτες, χρεωμένοι,
νόθοι, πολύτεκνοι, ἄτεκνοι, γέροι καὶ προδομένοι
κι᾽ ὅλοι ἀνάπηροι μαζὶ κι᾽ ἀπόβλητοι τοῦ κόσμου.

Κι᾽ ἐκεῖνοι, ποὺ τὴ θλίψη μου παράδοξα φαιδρύνουν,
οἱ συμπαθεῖς κι᾽ οἱ φτερωτοὶ τρελλοί, τοῦ λόγου ἀλῆτες,
οἱ ποιητὲς εἶναι, τῆς γῆς οἱ τραγικοὶ προφῆτες,
ποὺ νόημα συμβολικὸ μέσ᾽ τὴ ζωή μας δίνουν.

Σιγκίνηση, αἴσθημα, ῥυθμοί, ὄνειρο, θάμα, ἀλήθεια,
κρυφὲς δυνάμεις, ὀμορφιά, ἥλιος φεγγάρι κι᾽ ἄστρα
στοιχειά τους, ποὺ χτίζουνε τὰ γυάλινά τους κάστρα
καὶ κλείνουν μέσα τὴ ζωήν, ὅπως στὰ παραμύθια.

Σὲ θεῖο ὁ νοῦς τους κι᾽ ἡ καρδιὰ ψαίλνουν ῥυθμὸ καὶ τόνο
τὴ φύση καὶ τὸν ἄνθρωπο, κάθε χαρὰ καὶ πόνο·
στοῦ ἰδανικοῦ τὴ χώρα ζοῦν γυμνοί, πετώντας μόνο,
καὶ στήνουνε στὸν οὐρανὸ τῆς τρέλλας τους τὸ θρόνο!...

Καὶ μιὰ Σιαμαία διάθεση κλαυσίγελου προβάλλει
στὸ διάσελο τοῦ πόνου μου, στὴ σκέψη, πῶς πλουταίνουν
ἄλλων τὸ νοῦ, κι᾽ αὐτοὶ πολὺ σ᾽ ἐγκέφαλο φυραίνουν,
οἱ ἀγαθοί, σχολαστικοὶ καὶ νηστικοὶ δασκάλοι.

Κι' ἄλλη μιὰ θύμιση πικρὴ μέσα μου θλίψη χύνει!
βλέπω, πὼς μὲ ὕφος τραγικό, χρυσόντυτοι, ἐνσαρκώνουν
ἀντρῶν μεγάλων στὴ σκηνὴ ῥόλους, ἐνῷ σηκώνουν
τῆς δυστυχίας στὴ ζωὴ τὰ βάρη οἱ Θ ε α τ ρ ῖ ν ο ι.

Καὶ τὴν ψυχή μου ἀσφυχτικῆς μελαγχολίας πνίγουν
καπνοί, σὰν συλλογίζουμαι, μαύρους, σ' ὑπόγειους τάφους
τὸ φῶς νὰ στοιχειοθετοῦν τοῦ νοῦ, τοὺς Τ υ π ο γ ρ ά φ ο υ ς,
καί, χτίζοντας στὴν πρόοδο, τοὺς τάφους τους ν' ἀνοίγουν!...

Κι' ἡ δυσθυμία πένθιμο τὸ στοχασμό μου βάφει,
σὰν νοιόθω τὰ κεφάλια τους μὲ τὸ σφυρὶ ν' ἀνοιοῦνε
τοῦ μόχτου καὶ γιὰ τὸ κ ο ι ν ὸ ν εἰδήσεις νὰ γεννοῦνε
μερόνυχτα ἀπὸ τὸ μηδὲν οἱ Δ η μ ο σ ι ο γ ρ ά φ ο ι.

Ἀνθρώπων τάξη ἀνήσυχη, ποὺ πάντα σβήνει-γράφει,
ποὺ τῆς ζωῆς τους ταραχὴ τὰ κύτταρα ἠλεκτρίζει
κι' ἡ ἀγωνία τῆς δουλειὰς τὰ νεῦρά τους ξεφτίζει,
ῥεπόρτερ, ἀνταποκριτές, συντάκτες, ἀρθρογράφοι,

μεταφραστές, διορθωτὲς καὶ κριτικοί, κι' ἀκόμα
οἱ χρονογράφοι ἀστείρευτοι θεματοτόκοι, δρόμους
γιὰ τοὺς λαοὺς πολιτισμοῦ χαράζουν, καὶ στοὺς ὤμους
τῆς προκοπῆς τους ἄταφο βαστοῦν αὐτοὶ τὸ πτῶμα!....

Καὶ μὲ τὰ ῥάμφη τους βαθιὰ τὰ σωθικά μου σκάβουν
ἡ λύπη κι' ἡ ντροπὴ μαζὶ στὴ θέα τοῦ ἀνελπίστου
τοῦ δράματος, νὰ ἐπαιτοῦν οἱ λ ε ι τ ο υ ρ γ ο ὶ τ ο ῦ Ὑ ψ ί σ τ ο υ,
κι' οἱ ἴδιοι στὴ ζωὴ νεκροὶ ἄλλους νεκροὺς νὰ θάβουν!...

Καὶ στὴν καρδιά μου τὸ γαμψὸ νύχι της ἡ ὀδύνη
μοῦ μπήγει στὴ βαρύθυμη τὴ συλλογή, σὲ δύο
πὼς τοὺς ἀνθρώπους διαιρεῖ τῆς μοίρας τὸ βιβλίο,
σὲ Κ ύ ρ ι ο υ ς!! ἐξουσιαστὲς καὶ σ' ὑ π η ρ έ τ ε ς, κτήνη!!

Κι' ἄλλος τὴ σκέψη μου καημὸς παράξενος ἀγγίζει:
στοχάζουμαι τὶς ἄσχημες γυναῖκες, ποὺ γερνοῦνε
μὲ ῥαγισμένη τὴν καρδιὰ χωρὶς ποτὲ νὰ ζοῦνε,
καὶ δίχως τὸ χαμόγελο στὰ χείλη τους ν' ἀνθίζῃ.

Κάτι σὰν πένθος κι᾽ ἴχτερος τὸ εἶναί τους προσβάλλει,
κι᾽ ὅλα μπροστά τους ἄσχημα κι᾽ ὅμοια τὰ βλέπουν. Κι᾽ ἄλλη
μιὰ τραγῳδία, ποὺ γεννᾷ ντροπὴ μαζὶ καὶ ζάλη,
εἶν᾽ οἱ ἑ τ α ῖ ρ ε ς, ἠθικὴ πληγὴ τῆς γῆς μεγάλη!

. . . . . .
. . . . . .

Σὲ πλῆθος ἄλλο ναυαγῶν τῆς θάλασσας τοῦ βίου
πλανιέται ἀπόψε ὁ οἶκτός μου μὲ σπαραγμὸ κι᾽ ὀδύνη,
ἐκεῖ ποὺ πίσω της μ᾽ ὁρμὴν ἡ εὐτυχία κλείνει
τὴν πόρτα της καὶ σωστικοῦ οὔτ᾽ ἤσκιος πλέει πλοίου.

Θεὲ τοῦ ἐλέους, στρέφεται πρὸς Σὲ ὁ λογισμός μου!
Τὴ δέησή μου πρόσδεξαι κι᾽ ἐπίβλεψε ἀπ᾽ τὰ ὕψη:
τῶν πονεμένων τοὺς καημοὺς νέκρωσε καὶ τὴ θλίψη,
καὶ χύσε λίγην ὀμορφιὰ στὰ βάσανα τοῦ κόσμου.

"ΣΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ„

«Στὴν ἀγαπημένη μου ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ,
ποὺ μοῦ τὸ ἐνέπνευσε»

Τόσο πολὺ δὲ μοῦλειψεν ἡ σκέψη κι' ἡ γαλήνη,
κι' ἡ λογικὴ στὶς στράτες μου μ' ὁδήγαγε πιστά·
μὰ σ' ἕνα φόβο ἀόριστο σὰν μέθη μὲ βαστᾷ
κάτι, ποὺ τώρα ἥσυχο τὸ νοῦ μου δὲν ἀφίνει.

Μοῦ ὀργώναν πρῶτα τὴν ψυχὴν ὁ χρόνος κι' οἱ ῥυτίδες
τοῦ κόπου, καθὼς ἔγερνα σκυμμένος στὴ δουλειά·
μὰ τώρα τὴν εἰρήνη μου ταράξαν τὴν παλιὰ
ἦχοι χαρᾶς κι' ἀντίλαλοι, ῥίγη μαζὶ κι' ἐλπίδες.

Ἱκέτης, στήνει σου βωμό, Γαλήνη, ὁ στοχασμός μου·
τώρα, σὰν κῦμα στὸ γιαλό, σ' ἀργοὺς λυγμοὺς ξεσπῶ·
μοῦ τραγουδᾷ παλιὸς Θεὸς γλυκὰ κάποιο σκοπὸ
καὶ τὴν ψυχή μου σ' ὄνειρα πλανᾷ καινούργιου κόσμου.

Μέσα μου μύρα καὶ πνοὲς μιὰν ἄνοιξη ξεχύνει
καὶ σ' ἕνα της χαμόγελο τὸν πόθο μου γεννᾷ,
ἀνήσυχη τὰ στήθη μου κρυφὴ χαρὰ ξυπνᾷ
καὶ τὴν αὐλαία τοῦ παλιοῦ πίσω μου κόσμου κλείνει.

Πήγασοι τώρα φέρνουν με σ' ἄγνωστων κόσμων σφαῖρες
ὅπου ξυπνᾷ τὸ θεϊκὸ στοιχεῖο τοὺς θνητούς,
κι' ὅπου βυζαίνουν Ἔρωτες σὲ θεαινῶν μαστοὺς
καὶ δίνουν στῆς ἀνθρώπινης ζωῆς, σκοπό, τὶς μέρες.

Πρώτη φορὰ νοιόθω κι' ἐγὼ κάποιο σκοπὸ στὴ ζήση
κι' ὀχιὲς ἂς ζώνουν μου σφιχτὰ οἱ ἔγνοιες τὴν καρδιά·
στοῦ νοῦ μου τὴν ἀφέγγαρη τώρα περνᾷ βραδυὰ
σὰν ἀστραπὴ τὸ νόημα, πῶχει τοῦ ἀνθρώπου ἡ φύση.

Νέοι ξανοίγουν καὶ πλατειοὶ κόσμοι ὁμορφιὰς ἐμπρός μου
κι' ἀχτίδες μέσα μου ξανθιὲς σκορπᾷ μιὰ ῥοδαυγή·
κι' εἶσαι τῆς νέας μου ζωῆς, Γ υ ν α ῖ κ α, ἐσὺ πηγή,
πηδάλιο, ἐλιξήριο, φῶς, Σφίγγα, σφυγμὲ τοῦ κόσμου.

Τ' ἄνθος καὶ τ' ὅραμα εἶσαι σὺ τὴν πλάση ποὺ ὁμορφαίνεις,
πηγὴ θελγήτρων κι' ἄχραντος σπινθῆρας στὴ ζωή·
σὺ τῆς ἀνθρώπινης καρδιὰς στοῦ χρόνου τὴ ῥοὴ
τὴν ἱστορία ξετυλᾷς καὶ τοὺς παλμοὺς ὑφαίνεις.

Τοῦ χάρου λίβας ἡ πνοή, ποὺ καίει τὴν πλάση ὡς πέρα!
καὶ στοῦ θανάτου μόνο σὺ τινάζεις τὴ φθορὰ
ἀναστημένη τὴ ζωή, κι' ὦ! θάμα!... τὰ ἱερὰ
στήθια σου κλείνουν τὸ Θεὸ μέσα τους, ὦ! μητέρα!

Δημιουργὸς ὁ πόθος σου, ναὸς στὸ Σύμπαν, κλείνει
τῶν αἰνιγμάτων τῆς ζωῆς τὴ λύση, καὶ στὴ γῆ,
νεκροταφεῖό της, σκορπᾷς, σὰν θεϊκὴ πηγή,
νέα ζωὴ κι' ἐλπίδας φῶς στοῦ ἀφανισμοῦ τὴ δίνη.

Κι' ὦ! πῶς ἀνάβει ὁ θαυμασμός, ποὺ στὴν καρδιά μου ἀνθίζει,
καντήλι στὴν εἰκόνα σου, γυναῖκα, τὴ σοφή!
ἀστέρι ὁ πόθος, φέγγει μου ν' ἀνέβω στὴν κορφὴ
τοῦ θείου, ἐκεῖ ποῦ θέλγητρον ἡ χάρη σου ἀναβλύζει.

Σὰν ἥλιου δίσκος γύρῳ σου τὸ βλέμμα σου τινάζει
κύματα ἀστείρευτα ὁμορφιὰς καὶ θείας φέγγη ἑστίας·
μ' αὐτὸ μᾶς δίνεις τὴν κλωστὴ τῆς μυστικῆς ἑστίας
γιὰ τὴ λατρεία τοῦ καλοῦ, ποὺ μέσα μας φωλιάζει.

Κοσμογονία σ' ἄπλαστες ψυχές, σκοπὸς καὶ μέθη,
μαγνήτης καὶ συνείδηση σ' ὀκνὸ καὶ στεῖρο πνέμα,
οἱ κόσμοι γλυκοξύπνησαν στὸ πρῶτό σου τὸ βλέμμα
κι' ἡ ἁμαρτία γύρῳ του μὲ τὴ ζωὴν ἐδέθη.

Γεννήθηκες χαμόγελο κι' ὁμόρφυνες τὴ φύση,
ὄνειρο, φῶς καὶ ποίημα στὸ πέλαγο τοῦ βίου,
ἀρχὴ καὶ τέλος στὴ γραφὴ τοῦ ἀνθρώπινου βιβλίου,
τῆς εὐτυχίας πάντα ἐσὺ ἀ ν α τ ο λ ὴ καὶ δ ύ σ η.

Κι' ἂν τὴ φουρτούνα πιότερο γεννᾷς ἀπ' τὴ γαλήνη,
καὶ θλίψη γύρῳ σου σκορπᾷς ἀπ' τὴ χαρὰ περίσσια,
τῆς φύσης εἶναι θέλημα στὴν πάλη νἄρθῃς ἴσια
μὲ τῶν ἀνδρῶν τὴ δύναμη, ποὺ ἐπάνω σου βαρύνει.

Μοιραία, πάντα σκοτεινὴ σὲ ἀνάλυση καὶ κρίση,
παίζεις τὸ δρᾶμα τῆς ζωῆς μὲ τὴ μορφὴ τοῦ ὀνείρου,
κι᾽ εἶναι πλασμένη σου ἡ ψυχὴ τὴ νύχτα ἀπὸ τὴ φύση
μὲ τοὺς παλμούς της καὶ τὸ ἀχνὸ μυστήριο τοῦ ἀπείρου.

Κι᾽ ἂν κυβερνᾷς τοὺς δυνατοὺς καὶ τῶν λαῶν τὸ κῦμα
μαγεύοντας μὲ θεϊκὴ συγκίνηση λατρείας,
εἶναι τιμὴ τοῦ ἀνθρώπου ἐσὺ τὶς πυρκαγιὲς τῆς Τροίας
ν᾽ ἀνάβῃς, κι᾽ ὄχι ὁ δαίμονας κάθε κακοῦ: τὸ χρῆμα.

Σπρώχνει τοῦ ἀνθρώπου τὴν ψυχὴ τὸ χρῆμα μέσ᾽ τὸν Ἅδη
καὶ τὴ λερώνει μ᾽ ἄσβηστη παντοτεινὴ κηλῖδα·
δύναμη γόνιμη ὅμως σύ, προορισμὸς κι᾽ ἀχτίδα,
ὑψώνεις την μὲ τῆς στοργῆς καὶ τοῦ ἔρωτα τὸ ὑφάδι.

Ὦ ! στὴν ψυχή μας μουσικὴ ἀθάνατη κι᾽ αἰώνια
μεῖνε, Γυναῖκα, καὶ παλμὸς γενοῦ μας τρανοσύνης·
φώτα βαθιά μας μὲ τὸ φῶς, ποὺ στὴν ψυχή σου κλείνεις,
ἀπὸ αἴσθημα νὰ νοιόσουμε θυσία καὶ συμπόνια.

Μέσα μας στῆσε τὸ βωμὸ τῆς ὀμορφιὰς μὲ πόνο,
μὲ τὴν ἀγάπη ἱέρεια, θύτισσα, κοσμοπλάστρα,
καὶ μὲ μυστήριο καὶ φῶς, πλάσε, χυμένο ἀπ᾽ τ᾽ ἄστρα
τὸ Γ έ ν ο ς μας κ ι᾽ ὡ ς τ ο ῦ Θ ε ο ῦ ἀνέβασ᾽ το τὸ θρόνο!

[Τὰ παρακάτω λάθη, μετρικὰ καὶ ἄλλα, ποὖμειναν κατὰ τὴν ἐκτύπωση σιοὺς στίχους, νὰ διαβασθοῦν ὅπως διορθώνουνται ἐδῶ.]

Στὴ σελίδα 19, στροφὴ 1 τῆς σελίδας, στίχος 7 **σβήνοντας** νὰ διαβαστῇ: **σβηώντας**

» » 20, στροφὴ 3 τῆς σελίδας, στίχ. 1 **στὸ θεό μας** νὰ διαβαστῇ: **στὸ θεὸ**

» » 38, στίχος 6 **πόνους του** νὰ διαβαστῇ: **πόνους τους**

» » 49, στροφὴ 5, στίχος 4 **στὴ θωριὰ** μαγεύουνε νὰ διαβαστῇ: **τὴ θωριὰ μαγεύουνε**

» » 50, στροφὴ 1, στίχος 4 **βλέμμα ἄπλανο** νὰ διαβαστῇ ἀντίστροφα: **ἄπλανο βλέμμα**

» » 50, στροφὴ 5, στίχος 20 **ἄλα καλὰ** νὰ διαβαστῇ: **ἄλλα καλά**

» » 59, στροφὴ 4, στίχος 1 **στῶν ἅγιων τ' ἅγια** νὰ διαβαστῇ: **στῶν ἁγίων τ' ἅγια**

» » 64, στροφὴ 2, στίχος 4, **ἀνοσασμὸς** νὰ διαβαστῇ: **ἀνασασμὸς**

» » 68, στροφὴ 1, στίχος 3 **κι' ὦ! θεὰ ὥρια** νὰ διαβαστῇ: **κι' ὦ! θέα ὥρια**

» » 68, τελευταία στροφή, στίχος 1 **ὄρορφης** νὰ διαβαστῇ: **ὅμορφης**

» » 69, στροφὴ 2, στίχος 8 **σὰν νὰν στάζῃ** νὰ διαβαστῇ: **σὰ νὰ στάζῃ**

» » 69, στροφὴ 4, στίχος 8 **καὶ διάφανο καθρέφτη** νὰ διαβαστῇ χωρὶς τὸν **καὶ (διάφανο καθρέφτη)**

» » 73, στίχος 2 **ἄγγιζαν, τ' αὐτιὰ** νὰ διαβαστῇ: **ἄγγιζαν τ' αὐτιὰ**

» » 76, στίχος 12, **πρωτύτερα,** νὰ διαβαστῇ: **πρωτύτερα;**

» » 76, στίχος 16, **ἐγίνη** νὰ διαβαστῇ: **ἐγίνη;**

» » 78, στίχος 6, **τοῦ ὡραίους** νὰ διαβαστῇ: **τοῦ ὡραίου.**

» » 86, στροφὴ 5, στίχος 4 **τὴ Εὔα** νὰ διαβαστῇ: **τὴν Εὔα**

» » 86, » 7, » 2 **Μοῦσες Νεράϊδες** νὰ διαβαστῇ: **Μοῦσες, Νεράϊδες**

» » 88, στροφὴ 8, στίχος 4 **ψυχὴ τῆς ὁμορφιάς, φῶς κι' αἷμα** νὰ διαβαστῇ: **—ψυχὴ τῆς ὁμορφιὰς— φῶς κι' αἷμα.**

» » 90, στροφὴ 7 τῆς σελίδας, στίχ. 3 **ἡφαίστειων** νὰ διαβαστῇ: **ἡφαίστειων**

» » 96, στροφὴ 5, στίχος 4 **φρικιάση** νὰ διαβαστῇ: **φρικίαση**

» » 97, στροφὴ 5 τῆς σελίδας, στίχος 5 **ἀντικρύζω,** νὰ διαβαστῇ: **ἀντικρύζω.**

» » 106, στροφὴ 2 **θαυμαστά,** νὰ διαβαστῇ: **θαυμαστά.**

» » 110, στροφὴ 1 τῆς σελίδος, στίχος 6, **γλιστρᾷ** νὰ διαβαστῇ: **γλιστρᾷ.**

» » 114, στροφὴ 5, στίχος 1 **ἐκεῖ, ὅπου, ἄρχισε** νὰ διαβαστῇ: **ἐκεῖ, ὅπου ἄρχισε.**

.....